

*Mevlid-i Şerif Gecenizi Tebrik Eder ve
Bu Mübarék Gecenin Rasûlüllah
(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem'in Himmetinin Ümmetine
Yetişmesine Vesîle Olmasını Onu Gönderen
Rabbimiz'den Niyaz Ederiz!*

Lâlegül

Aylık, İlim, Kültür ve Fikir Dergisi

Yıl: 2 Ocak 2015
Sayı 23 Fiyatı: 10 TL

RASÛLÛLLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHI VE SELLEM) İN SONSUZ HAKKINI NASIL ÖDEYECEĞİZ?!

**EY ALLAH! SENİ RAZI EDECEK VE O'NUN HAKKINI ÖDETECEK
BİR SALÂT İLE O'NA SALÂT EYLE**

SALEVÂT-I ŞERİFE OKUMANIN FAZİLETLERİ VE TERKETMENİN ZARARLARI –4-23–

Ahmet Mahmut Ünlü

PERŞEMBE İKİNDİDEN SONRA OKUNACAK BİR SELAM –13– / ASLA REDDOLUNMAYACAK BİR HÂCET NAMAZI –23–

RASÛLÛLLAH (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)İN HAKKINI TAZİM VE HAKKINI EDA İÇİN OKUNACAK SALÂT-Ü SELÂMLAR –15/23–

– M.İslamoğlu Müctehidleri ve Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)ji Yahudilere Meyletmekle Suçluyor –24–

– M.İslamoğlu'nun Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Âişe Vâlidemizi Hayırlı İken Kâb'eye Soktuğu İddiasına Reddiye–25–

– Kur'an Tilavetinden Sonra Okunacak Bir Salevat –23–

– Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)ji Çok Memnun Eden "Taç Salâtı" –94–

– Âişe Validemiz'in İsbet Ettiği İsm-i Âzam Duası –85–

–Bir Kere Okuyanın Hatta Bakanın Dahi Şefaate Erişeceği Bir Salat –95–

**KUR'AN'DAN YÜZÜNÜ ÇEVİREN
MİLLET İFLAH OLMAZ –30–
RESUL BÖLÜKBAŞ**

**MUSTAFA İSLAMOĞLU'NUN
BAŞARI SIRLARI! –47–
ÜMİT ŞİMŞEK**

**PAPALAR BAŞÜSTÜNE
MÜSLÜMANLAR GÖZALTINA MI? –34–
ALİ EREN**

**MEVLİD KUTLANMASI –50–
MEHMET TALU**

**BİR YIL MI KAZANDIK
BİR YIL MI KAYBETTİK? –64–
MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER**

**AMERİKA'YI KİM KEŞFETTİ
KİM YÖNETİYOR? –44–
KEMAL ARKUN**

EDİTÖRDEN

2 Ocak Cuma Günü'nü Cumartesi Günü'ne bağlayan Gece, Mevlid Gecesi... İki cihanın güneşi, Nebilerin hatemi, tüm insanlığın hidâyet ve fazilet rehberi olan Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğumunun sene-i devriyesini bir kere daha idrak ediyoruz.

Mevla Teala bir ayeti kerimede:

“Ey insanlar, size kendi içinizden öyle bir peygamber geldi ki, sizin sıkıntıya uğramanız Ona pek ağır gelir. O size çok düşkün, müminlere çok şefkatli, çok merhametlidir.” (Tövbe: 128) buyurarak, Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in ümmetine ne kadar düşkün, şefkatli ve merhametli olduğunu açıkça beyan etmiştir.

Fakat bazı kimseler vardır ki, kıyamet günü Efendimiz'in havuzundan yabancı develer gibi kovulacaklar. Alemlere rahmet olan Efendimiz ümmetine böylesine düşkün olmasına rağmen, bu kimselere: **“Uzak olsunlar”** buyurarak sahip çıkmayacak. Peki bunlar kim?

Efendimiz buyuruyor ki:

“...Dikkat edin! Birtakım kimseler yabancı devenin sürüden kovulup uzaklaştırıldığı gibi benim havuzumdan kovulacaklar. Ben onlara ‘Buraya gelin!’ diye nidâ edeceğim. Bana: ‘Onlar Sen’den sonra hallerini değiştirdiler, (Senin Sünnet’ini takip etmediler ve başka yollara saptılar.)’ denilecek. Bunun üzerine ben de: ‘Uzak olsunlar, uzak olsunlar’ diyeceğim.”

(Müslim, Tahâret 39, Fedâil 26)

Resülüllah'ın sünnetini takip etmeyip başka yollara sapanların hali buysa, ya hadis ve sünneti inkar edip Onu bir postacı mesabesinde görenlerin hali ne olacak?..

Malumunuz postacı getirdiği mektubu açmaz, okumaz ve açıklamadan sahibine verir. Böylece görevi biter ve gider.

Oysa Efendimiz, Allah'dan gelen vahyi tebliğ etmekle görevli olduğu gibi, bu emirlerin hayata nasıl tatbik edileceğini, nazil olan vahyin pratikte nasıl yapılacağını beyan etmekle de görevlidir. Nitekim Mevla Teala şöyle buyurmuştur:

“...Sana da, insanlara indirilene açıklayasın diye Kuranı indirdik. Belki düşünürler.” (Nahl: 44) Bu ayette, Efendimizin Kur'an'ı açıklama görevinin olduğu çok açık bir şekilde bildirilmektedir...

Bir şahıs tabiinin büyüklerinden Mutarrif b. Abdillah el-Basri'ye: “Bize hadis anlatıp durmayın, Kuran'dan başka bir şeyden bahsetmeyin” deyince ona dedi ki:

“Vallahi biz hadisleri Kur'an'ın yerine anlatmıyoruz. Bilakis hadisleri anlatmaktaki gayemiz, Kur'an'ı en iyi bilen bildiklerini anlatmaktır.” (İbni Abdilber, Camiu Beyani'l-İlim: 563)

Kıymetli Lalegül Dergisi Okurları!

Geçmişte olduğu gibi, maalesef günümüzde de hadis ve sünneti inkar etme hastalığına yakalanmış kimseler var. Bu kimseler direk Resülüllahın hadislerini inkar edip “Sünnetsiz bir İslam”, demiyorlar da, **“Kur'an merkezli İslam”** veya **“Kur'an bize yeter”** gibi sloganlarla ortaya çıkıyorlar.

“Kuran merkezli İslam” derken, elbette İslamın merkezinde Kur'an var ama sünnet onu açıklar. Zira Efendimiz Kur'an'ın yaşayan tefsiridir.

“Bize Kur'an yeter” derken; **“Bize hiçbir fikir, ideoloji, sistem lazım değil, bize Kuran yeter.”** deseler ne âlâ... Fakat bu taife kullandıkları bu sloganik ifadelerle, aslında sünnetsiz bir İslâm'ı dayatıyorlar. Hadis inkarcılığına bu yaldızlı sözleri adeta kılıf yapıyorlar.

Ayrıca, “Kur'an yeter” diyenler, Kur'an-ıkerim'in kelime manasını verip bırakmıyorlar. Ya, onu kendi akıllarına ve anlayışlarına göre tefsir edip hüküm çıkarıyorlar. Şimdi sen kalkıp Resülüllah'dan gelen rivayeti bırak, sonra kendi kat anlayışını Onun yerine koyup Kur'an'ı anlat, bu hiç olacak şey mi?.

Böyle davrananların sûi akıbetlerinden korkular. Zira bir şahıs İmam-ı Malike gelip bir mesele sorunca ona; “Resülüllah bu hususta şöyle buyurdu.” diye cevap verdi. Soruyu soran; “Peki şöyle olsa olmaz mı?” deyince İmamı Malik şu ayeti okudu:

“...Peygamberin emrine aykırı davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” (Nur: 63)

Sünnet ve hadisi inkar edip Resülüllah'ı devre dışı bırakmak isteyenler, dünyada Efendimizin saadet ve huzur ikliminden, ahirette de havuzundan kovulacaklardır. Rabbim böyle bir akıbetten cümlemizi muhafaza buyursun.

Fi Emanillah!

Lâlegül Dergisi Adına
İmtiyaz Sahibi
Tuana Basın Yayın

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Müdür
Gürsel YILDIZ

Reklam Müdürü
Suat YILDIZ
0212 435 50 50

Yayın Türü
Yerel, Sürekli, Aylık

Basım Yeri
Promat

Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Sanayi Mah. 1673 Sok. No: 34 34510
Esenyurt/İstanbul
Tel: 0212 622 63 63 - Fax: 0212 605 07 98
www.promat.com.tr

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
120 TL

Yurtdışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
100 Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Bilgileri
Gürsel Yıldız Adına
Albaraka: TL HESABI
İBAN: TR14-0020-3000-0064-8648-0000-09

Albaraka Türk Euro Hesabı
İBAN: TR57-0020-3000-0064-8648-0000-11

Gürsel Yıldız- Posta Çeki Hesap Numarası
105 907 20

Temsilci İrtibat
0212 435 10 58

Abone Dağıtım
Tuana Basın Yayın
Tel: 0212 435 10 58

Adres
Tuana Basın Yayın
Çınar Mah. Osman Gazi Cad. No: 50/A
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 435 10 58

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların
sorumluluğu yazarına ve reklam
sahibine aittir.

RASÛLÜLLAH (Sallâllahu Aleyhi ve Sellem)'İN
HAKKINI NASIL ÖDEYECEĞİZ
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

M. İSLAMOĞLU MÜCTEHİDLERİ VE
RASÛLÜLLÂH (Sallâllahu Aleyhi ve Sellem) İ
YAHUDİLERE MEYLETMEKLE SUÇLUYOR
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

29 } EDEBİYYÂT
ŞİRLERDEN SEÇMELER

42 } BİR SAHÂBİYİ TANIYALIM
ABDURRAHMAN BİN AVF (2) (Radiyallahu Anh)

47 } MUSTAFA İSLAMOĞLU'NUN BAŞARI SIRLARI
ÜMİT ŞİMŞEK

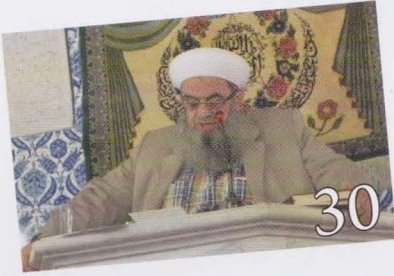
56 } MENÂKİB
KISSADAN HİSSELER

63 } HİKEMİYYÂT
HİKMETLİ SÖZLER

72 } SIHHAT-Ü AFİYET
SAĞLIKLI HAYAT

78 } DUALAR VE ZİKİRLER
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

İÇİNDEKİLER

**KURAN'DAN YÜZÜNÜ ÇEVİREN
MİLLET İFLAH OLMAZ
RESUL BÖLÜKBAŞ**

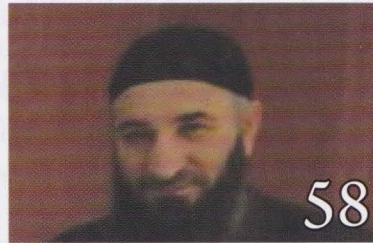
**PAPALAR BAŞÜSTÜNE,
MÜSLÜMANLAR GÖZALTINA MI?
ALİ EREN**

**AMERİKA'YI KİM KEŞFETTİ KİM
YÖNETİYOR?
KEMAL ARKUN**

**MEVLİD KUTLANMASI
MEHMET TALU**

**İNTİHAR EDEN KİŞİNİN HÜKMÜ
HÜSAMETTİN VANLIOĞLU**

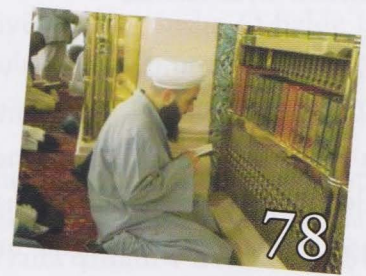
**BİR YIL MI KAZANDIK
BİR YILMI KAYBETTİK?
MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER**

**SÜNNET
HADİS-İ ŞERİFLER**

**SIHHAT-Ü AFİYET
SAĞLIKLI HAYAT**

**DUALAR VE ZİKİRLER
AHMET MAHMUT ÜNLÜ**

RASÛLÜLLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHİ VE SELLEM)İN SONSUZ HAKKINI NASIL ÖDEYECEĞİZ?!

Bizleri en büyük bayramımız olan bu Mevlid ayına kavuşturan **Allâh-u Te'âlâ**'ya sonsuz hamd-ü senâlar eder ve yüce Rabbimizin, bizlere rahmet olarak gönderdiği Habîbine, Ehl-i Beyt'ine ve sahâbesine Kendisini ve onu zikredenler andıkça, Kendisinden ve ondan gafil olanlar gaflette kaldığı müddetçe salât-ü selâm etmesini niyaz ederiz.

Herkesin mâlumu olduğu vechile; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in, bizim üzerimizdeki hakları anne-babalarımızın hakkından daha büyüktür, bizler kendisinin saadetli asrına yetişip hizmetiyle müşerref olamadığımızı göre bu gün **“Onun hakkını ödeyebilmek için acaba neler yapabiliriz?”** diye düşündüğümüzde, sünnetine tâbi olup, yolunu yaymak, **“Üç Muhammed”** gibi saçma sapan ki-

taplar yaparak ve “O bizim gibi bir insan” demekle yetinmeyip peşine “Biz de onun gibi bir insanız” demek suretiyle şânını düşürmeye çalışan M. İslamoğlu gibi kişilere ilmî reddiyeler yapmak elbette kendisini en çok memnun edecek vazifelerdendir.

Ancak onunla aramızdaki en büyük sıla hiç şüphesiz ki **Allâh-u Te'âlâ**'dan kendisine salât etmesi, derecesini yükseltmesi, şânını yüceltmesi, kendisine Vesîle mertebesini ve Makâm-ı Mahmûd'u lutfetmesi hususunda niyaz etmek üzere salât-ü selâm okumamızdır.

Bu vesileyle hulûlüyle müşerref olduğumuz 1436 yılının bu Mevlid ayında siz peygamber aşık-larına salât-ü selâmın faziletleri hakkında birkaç başlık altında mâlûmat yazmayı münasip gördük.

SALEVÂT-I ŞERİFENİN FAZİLETLERİ

“*Delâilü'l-Hayrât*” sahibinin beyanları ve Süleymân Cemel (Rahimehullâh) ın bu esere yaptığı şerhteki nakilleri vechile; Allâh-u Te‘âlâ’ya manen yaklaşmak isteyenler için Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) e salevât getirmek, mühim olan vazifelerin en mühimlerindenidir.

Bu, birkaç yönden izah edilebilir:

1- Allâh-u Te‘âlâ’ya Habîbi ile tevessül.

Nitekim Allâh-u Te‘âlâ:

﴿وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ...﴾

“O’na vesile arayın!” (Mâide Sûresi:35) buyurmuştur. Allâh-u Te‘âlâ’ya kavuşmak için Ra-sûl-ü Ekrem (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) den daha büyük ve daha yakın bir vesile bulunamaz.

2- Allâh-u Te‘âlâ:

﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

“Şüphesiz ki Allâh ve melekleri, o Nebî’ye sürekli salât (ederek, şânının yüceliğini ve şerefine büyüklüğünü açıklamaya önem atf) etmektedirler. (Böylece Allâh-u Te‘âlâ ona rahmetler, feyizler ve bereketler yağdırmakta, melekler de ona yüce makamlar dileğiyle dua ederek şeref kazanmakta ve onun zikriyle bereketlenmektedirler.) Ey iman etmiş olan kimseler! Siz (onun şefâatine muhtaç olduğunuzdan, salât-ü selâm okumaya daha lâyıksınız, o halde: ‘Ey Allâh! Efendimiz Muhammed’e salât eyle’ diye) ona salât edin ve (‘Ey Nebî! Selâm olsun sana’ diyerek) tam bir selâmlamakla selâm verin.” (Ahzâb Sûresi:56) âyet-i kerîmesinde bize Rasûlüne salevât getirmeyi emretmiş ve bizi buna teşvik etmiştir. Bunu yapanlara da güzel bir son ve büyük sevaplar vaat etmiştir.

Demek ki Rahmân’ın rızasına kavuşturacak, bereketler ulaştıracak, duaları kabul ettirecek, en üstün derecelere yükseltecek, kalp çatlaklarını yamayacak ve en büyük günahları bağışlatacak en büyük amel, Allâh-u Te‘âlâ’nın Sevgilisine salevât getirmektir.

Nitekim Allâh-u Te‘âlâ Mûsâ (Aleyhisselâm)a:

“يَا مُوسَى! أَتُرِيدُ أَنْ أَكُونَ أَقْرَبَ إِلَيْكَ مِنْ كَلَامِكَ إِلَى لِسَانِكَ وَمِنْ وَسْوَاسِ قَلْبِكَ إِلَى قَلْبِكَ وَمِنْ رُوحِكَ إِلَى بَدَنِكَ وَمِنْ نُورِ بَصْرِكَ إِلَى عَيْنَيْكَ؟”

“Ey Mûsâ! Sen, Benim sana, kelâmının lisânına, kalbinden geçen düşüncenin, kalbine, ruhunun bedenine ve görüş ışığının gözlerine yakınlığından daha yakın olmamı ister misin?” diye vahyettiğinde o:

“Evet! Yâ Rabbi!” deyince, Allâh-u Te‘âlâ: “فَاكْثِرِ الصَّلَاةَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ” “O halde Muhammed’e çok salât oku.” buyurmuştur. (Ahmed ibni Muhammed es-Sâvi, el-Esrârü’r-Rabbâniyye ve’l-Füyûzâtü’r-Rahmâniyye ale’s-Salevâtîd-Derdîriyye, sh:23)

3- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) Allâh-u Te‘âlâ’nın sevgilisidir ve O’nun katında çok değerlidir. Allâh-u Te‘âlâ melekleriyle birlikte ona salât etmektedir.

O halde böyle bir zatı severek, ona tazim ederek, onun hakkını ödemekle meşgul olarak ve hem Allâh-u Te‘âlâ’nın hem de meleklerin salâtına uyararak ona salevât getirmek gerekli bir vazife olmuştur.

4- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e salevât okumanın kazandıracığı sevaplar hakkında bir çok hadîs-i şerîf vârid olmuştur ki, bunlar arasında, salevât-ı şerîfenin, sahibinin dünya ve âhiret hayırlı muratlarının yerine gelmesine vesile olacağı açıklanmıştır.

5- Allâh-u Te‘âlâ’nın bizler üzerinde bulunan dünya ve âhiretle alâkalı sayısız ve sonsuz nimetlerinin bize ulaşmasının yegane sebebi Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) olduğuna göre, onun bizim üzerimizde çok büyük hakkı vardır. O halde bize gereken her nefes alıp verirken ona salât okumaktan gafil olmamamızdır.

6- Salevât-ı şerîfenin, iç âlemini nurlandırmak ve insanın himmetini yüce tutmak hususunda tesiri denenmiştir. Hattâ İmâm-ı Senûsi ve Şeyh Zerrûk (Rahimehumallâh)ın beyanları vechile şeyh bulamayanlar için salevât-ı şerîfe tarikatta şeyh-i mürebbî (terbiye şeyhi) makamına kaimdir.

7- Salevât-ı şerîfeye devam etmenin, insandaki kötü huyları yakacak, sahibine nûrâniyet kazandıracak ve rûhâniyeti kuvvetlendirecek güçlü bir tesir ve hararet bıraktığı da müşâhede edilmiştir. Zaten terbiye şeyhi makamına kaim olması da bu özelliğiyle izah edilmiştir.

İbni Ferhûn el-Kurtubî (*Rahimehullâh*), **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e salât-ü selâm okumakta bulunan on kerameti şöyle sıralamış ve her birinin ardından delilleriyle birlikte izah yapmıştır.

1- Melik-i Cebbâr Te‘âlâ’nın salâtı. (**Allâh-u Te‘âlâ’nın salât ve rahmetine nâil olmak.**)

2- Nebiyy-i Muhtâr’ın şefâati. (Seçilmiş peygamberin şefâatine ulaşmak.)

3- Melâike-i Ebrâra ittibâ’. (Kıymetli meleklerle uymak. Çünkü onlar da salât ederler.)

4- Münafıklara ve kâfirlere muhalefet. (Çünkü onlar salevât-ı şerîfe getirmezler.)

5- Günahların ve hataların silinmesi.

6- İstek ve muratların görülmesine yardım.

7- Zavâhir ve esrârı tenvîr. (Dış ve iç âlemleri nurlandırmak.)

8- Dâru’l-bevâr’dan necât. (Helâk yurdu olan cehennemden kurtuluş.)

9- Dâru’l-karâr’a duhûl. (Ebedî yerleşme yurdu olan cennete giriş.)

10- Rahîm-i Ğaffâr Te‘âlâ’nın selâmı. (Kulları-na son derece acıyan ve onları çokça bağışlayan **Allâh-u Te‘âlâ’nın selâmına nâil ve mazhar olmak.**)

“*Hadâiku’l-envâr fi’s-salâti ve’s-selâmi ale-n-Nebiyyi’l-Muhtâr*” isimli kitapta, bir kulun **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) e salevât getirerek kazanacağı faydaları ve devşireceği meyvaları beyan eden, “*Beşinci Hadîka*”da kırkiki fayda açıklanmıştır:

1- Allâh-u Te‘âlâ’nın, Rasûlüllâh (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e salât okuma emrine imtisâl.

2- Rasûlüllâh (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e salevât getirerek **Allâh-u Te‘âlâ’ya** muvâfakat (**Allâh-u Te‘âlâ’nın fiiline uygun davranmak**).

3- Meleklerle muvâfakat (salevât getirmede uymak). Nitekim Nübeyh ibni Vehb (*Radiyallâhu Anh*) dan rivayet edildiğine göre; bir kere Ka’bu’l-ahbâr (*Radiyallâhu Anh*) Âişe (*Radiyallâhu Anhâ*)nın huzuruna gelmişti. O sırada **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)den bahsederlerken Ka’b (*Radiyallâhu Anh*) şöyle dedi:

عن بُيَيْهِ بْنِ وَهْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ كَعْبًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ دَخَلَ عَلَى عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا فَذَكَرُوا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ كَعْبٌ: ”مَا مِنْ يَوْمٍ يَطَّلِعُ إِلَّا نَزَلَ سَبْعُونَ أَلْفًا مِنَ الْمَلَائِكَةِ حَتَّى يَحْفُوا بِقَبْرِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَضْرِبُونَ بِأَجْنَحَتِهِمْ وَيَصِلُونَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَتَّى إِذَا أَمْسَوْا عَرَجُوا وَهَبَطَ مِثْلُهُمْ فَصَنَعُوا مِثْلَ ذَلِكَ حَتَّى إِذَا انْشَقَّتْ عَنْهُ الْأَرْضُ خَرَجَ فِي سَبْعِينَ أَلْفًا مِنَ الْمَلَائِكَةِ يَزْفُونَهُ.“

“(Güneşi) doğan her bir gün mutlaka yetmişbin melek (gökten) inip kanatlarını çırparak Nebî (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)in kabrini kuşatırlar ve **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e salât ederler. Nihayet akşam olunca (göğe) çıkarlar ve onlar kadar melek inerek aynı şeyleri yaparlar.

(Dirilme günü) toprak kendisinin üzerinden yarıldığı zaman **Rasûlüllâh** (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) kendisini (cennete kadar) tazimle uğurlayacak olan yetmişbin melek arasında (kabrinden) çıkar.” (*Dârimî, no:95, 1/31; Beyhakî, Şu’abu’l-Îmân, no: 4170; Ebû’ş-Şeyh el-İsbahânî, el-Azame, no:537; Ebû Nu’aym, Hilyetü’l-Evliya: 5/390; İbnü’n-Neccâr, ed-Dürratü’s-semine, no: 157; Kâzî İsmâ’il, Fazlû’s-salâti Ale’n-Nebî, no: 102; Abdullâh İbnü’l-Mübârek, ez-Zühd, no:1600; İbni Beşkûvâl, Kitâbü’l-Kurbe, no:121, sh:133*)

4- Rasûlüllâh (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e bir kere salât okuyana **Allâh-u Te‘âlâ’dan** on salât (feyiz ve rahmet ihsan edilmesi).

5- (Cennete) on derece yükseltilmesi.

6- On hasene (sevap) yazılması.

7- On günahının silinmesi.

8- Duasının kabul olunmasının kuvvetle ümit edilmesi. (Özellikle de iki salevât arasındaki duanın reddolunmayacağı rivayet edilmiştir.)

9- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in şefaati-ne nail olmak.

10- Günahların bağışlanmasına ve ayıpların örtülmesine sebep olmak.

11- Kulun mühim derdinin görülmesine sebep olmak.

12- Kulun **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e yakınlığına sebebiyet.

13- Sadaka yerine geçmek.

14- Hâcetlerin görülmesine sebebiyet verir. Nitekim İbni Ebî Füdeyk (Radiyallâhu Anh)ın rivayetine göre: “Her kim Nebî (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in kabrinin yanında durup:

﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

âyetini (Ahzâb Sûresi::56) okuduktan sonra yetmiş kere:

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدِي يَا مُحَمَّدًا!

‘Ey Muhammed Efendim! Allâh sana salât etsin’ derse, bir melek kendisine: صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدِي يَا مُحَمَّدًا! لَمْ تُسْقِطْ لَكَ حَاجَةً ‘Ey felan! Allâh da sana salât etsin, hiçbir hâcetin (istegin yere) düşürülmedi (her muradına nail olacaksın).’ diye nida eder.” (İbnü Beşküvâl, Kitâbü’l-Kurbe ilâ Rabbi’l-âlemîn, no:120, sh:132-133; Beyhakî, Şu’abu’l-Îmân, no:4169; Ebû’l-Kâsim es-Sehmî, Târihu Cürcân, no:220; İbnü’n-Neccâr, ed-Dürratü’s-semîne, no: 157; Sehâvî, el-Kavlü’l-Bedî’, no:40)

15- Allâh-u Te‘âlâ’nın ve meleklerin, salevât okuyana salât etmeleri.

16- Salevât getirenin manen temizlenmesine vesîle olmak.

17- Kulun ölmeden evvel cennetle müjdelenmesine sebebiyet.

18- Kıyamet gününün dehşetlerinden kurtuluş vesilesi olmak.

19- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in selam iadesine mazhar olmak.

20- Unutulan şeyin hatırlanmasına sebep olmak.

21- Salevât getirilen meclisin mübarek olması, hoş kokmasına ve kıyamet günü ehline pişmanlık sebebi olmamasına vesîle olmak.

22- Fakirliğin nefyine sebep olmak.

23- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in ismi-şerîfi anıldığında salât okuyandan cimrilik vasfı uzak olur.

24- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) anıldığında salât okumayı terk edene yapılan: “Burnu sürtülsün” bedduasından kurtulmak.

25- Sahibini cennet yoluna ulaştırır, terkedeni ise cennet yolundan şaşırtır.

26- Allâh-u Te‘âlâ’nın ve Rasûlü (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in isminin anılmadığı meclislerde bulunan kötü kokudan kurtulur.

27- Allâh-u Te‘âlâ’nın hamdiyle ve Rasûlü (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e salât ile başlanan sözler ve işler tamamına ulaşır.

28- Salevât okumak kulun Sırat’tan kolay geçmesini sağlar.

29- Salât okumak kulu, peygamberine cefa (eziyet etme vasfı)dan çıkarır.

30- Salât okumak, **Allâh-u Te‘âlâ’nın**, o kul hakkında gökle yer arasında övgü bırakmasına sebep olur.

31- Yüce Rabbimizin rahmetine vesîledir.

32- (Maddî ve manevî) bereket sebebidir.

33- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)i sevmenin devamına ve artmasına vesîle olur ki bu da îman akitlerinden olmazsa olmaz bir akitir.

34- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem), kendisine salât okuyanı sever.

35- Salevât okumak, kulun hidayetine ve kalbinin dirilmesine sebeptir.

36- Salât-ü selâm etmek, salât okuyanın **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e gösterilmesine ve yanında anılmasına vesîle olur.

37- (Ölüm ve sonrasında) ayakların (Sırat'tan kayma tehlikesine karşı) sebatına sebep olur.

38- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in yüce hakkından çok az bir şeyi de olsa ödemeye ve **Allâh-u Te'âlâ'nın** en büyük nimeti olan **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e ümmet kılınma devletine şükür vesîlesi olur.

39- Salât okumak, **Allâh-u Te'âlâ'nın** zikrini, şükürünü ve ihsanını (iyiliğini) bilmeyi tazammun eder (içinde bulundurur).

40- Salât, kulun Rabbinden isteği mesabesinde-dir, böylece o hem peygamberi hem de nefsi için dua eder ki, bu büyük bir meziyettir.

41- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e salât okuyarak kazanılacak faydaların en büyüğü kıymetli sûretinin insanın içine yerleşmesidir.

42- Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e salât okumayı çok yapmak şeyh makamına kaimdir.

43- Cennette eşleri ve köşkleri çoğaltır.

44- Köle azadı (sevabı)na denk olur.

(Ahmed ibni Muhammed es-Sâvî, el-Esrâru'r-Rabbâniyye ve'l-Füyûzâtü'r-Rahmâniyye ale's-Salevâti'd-Derdîriyye, sh:23-25; en-Nebhâni, Se'adetü'd-dâreyn, sh:77-117)

SALEVÂT OKUMANIN FAZİLETİ HAKKINDA VÂRİD OLAN HADİS-İ ŞERİF VE RİVAYETLER

Salevât Okuyan Bütün Sıkıntılarından ve Günahlarından Kurtulur

Übeyy ibni Ka'b (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: Bir kere ben "Yâ Rasûlellâh! Ben sana çok salât okuyorum, fakat salât (dualar)ımdan ne kadarını sana tahsis edeyim?" diye sorunca **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ أَبِي بَكْرٍ بْنِ كَعْبٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: «يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنِّي أَكْثَرُ الصَّلَاةَ عَلَيْكَ فَكَمْ أَجْعَلُ لَكَ مِنْ صَلَاتِي؟» فَقَالَ: «مَا شِئْتَ»، قُلْتُ: «الرُّبْعُ؟» قَالَ: «مَا شِئْتَ، فَإِنْ

زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ»، قُلْتُ: «النِّصْفُ؟» قَالَ: «مَا شِئْتَ، فَإِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ»، قُلْتُ: «فَالثُّلُثَيْنِ؟» قَالَ: «مَا شِئْتَ، فَإِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ»، قُلْتُ: «أَجْعَلُ لَكَ صَلَاتِي كُلَّهَا»، قَالَ: «إِذَا تُكْفَى هَمَّكَ وَيُغْفَرُ لَكَ ذَنْبُكَ.»

“Dilediğin kadar (ayırabilirsin)” buyurdu. Ben “Dörtte bir (nasıl olur)?” diye sorduğumda: “Dilediğin kadar, ama artırırsan bu senin için daha hayırlı olur” buyurdu. Ben “Yarı(sı nasıl olur)?” diye sorduğumda: “Dilediğin kadar, ama artırırsan bu senin için daha hayırlı olur” buyurdu. Ben “Üçte iki(si nasıl olur)?” diye sorduğumda: “Dilediğin kadar, ama artırırsan bu senin için daha hayırlı olur” buyurdu.

Bunun üzerine ben: “Salâtımın (ve duamın) tümünü sana ayıracağım” deyince **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): “O zaman (dünya ve âhiretle alâkalı bütün) sıkıntılarına kâfi gelinir ve senin için günahların mağfiret edilir” buyurdu. (Tirmizî, no:2457, 4/636; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 5/136; Hâkim, el-Müstedrek, 2/421; İbnü Ebî Şeybe, el-Musannef, 2/517; Taberânî, el-Mu'cemu'l-Kebîr, 4/41-42; Abdürrazzâk, el-Musannef, 2/215)

Salevât Okumak Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi Ve Sellem)in Şefaatin Kazandırır.

Ebübekr (Radiyallâhu Anh) “Ben **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)i şöyle buyururken işittim” demiştir.

عن أبي بكر رضي الله عنه قال : سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول : « من صلى علي كنت شفيعه يوم القيامة. »

“Her kim bana salât ederse kıyamet günü ben onun şefaatchisi olurum.” (Ebû Hafs Ömer İbnü Şâhin, et-Terğîb fi Fezâili'l-a'mâl ve sevâbu zâlik, no:12, sh:80; İbni Beşkuvâl, Kitâbü'l-Kurbe ilâ Rabbi'l-âlemîn bi's-salâti alâ Muhammedin Seyyidi'l-murselin, no:18, sh:55-56; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:180)

Bir Kere Salevât Okumak Allâh'ın On Salâtını Kazandırır

Ebü Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

kokusundan daha pis (kokulara maruz kalanın) **hal(i) üzere dağılmış olurlar.”** (Nesâî, Amelü'l-yevm ve'l-leyl, no: 411, sh:314)

Salevât Okumak On Hasene ve On Derece Kazandırır, On Günahı Sildirir

Ebû Talha (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: Bir kere **Nebî** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in yanına geldiğimde onun yüzü sevincinden ay gibi parlıyordu. Bunun üzerine ben: “Yâ Rasûlellâh! Şüphesiz sen evvelce benim seni görmediğim bir hal üzeresin (bunun hikmeti nedir?)” deyince **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عن أبي طلحة رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ : ”أَتَيْتَ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، وَهُوَ يَتَهَلَّلُ وَجْهَهُ مُسْتَبَشِرًا فَقُلْتُ : يَا رَسُولَ اللهِ ، إِنَّكَ لَعَلَى حَالٍ مَا رَأَيْتُكَ عَلَى مِثْلِهَا ، قَالَ : « وَمَا يَمْنَعُنِي ، وَقَدْ أَتَانِي جَبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ آفَأُ ، فَقَالَ : بَشَرٌ أَمْتُكَ ، أَنَّهُ مِنْ صَلَّى عَلَيْكَ صَلَاةً ، كَتَبَ اللهُ لَهُ بِهَا عَشْرَ حَسَنَاتٍ ، وَكَفَّرَ عَنْهُ عَشْرَ سَيِّئَاتٍ وَرَفَعَ لَهُ بِهَا عَشْرَ دَرَجَاتٍ ، وَرَدَّ اللهُ عِزَّ وَجَلَّ عَلَيْهِ مِثْلَ قَوْلِهِ ، وَعَرَضْتُ عَلَيَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ .”

“Beni (böyle olmaktan) ne engelleyebilir ki; muhakkak Cibrîl -Aleyhisselâm- demin bana geldi ve: ‘Ümmetini şununla kesin müjdele ki her kim sana bir kere salât ederse ona mukabil Allâh o kişiye on sevap yazar, kendisinden on günahı siler ve bu sayede kendisi için on derece yükseltir, Allâh-u Azze ve Celle ona sözünün mislini iade eder (yani Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) için istediği salâtı bir rahmet halinde ona iade eder) ve kıyamet günü o salât bana arz edilir.”

(Ebû Hafs Ömer İbnü Şâhîn, et-Terğîb fî Fezâilü'l-a'mâl ve sevâbu zâlik, no:18, sh:84; Nesâî, es-Sünenü'l-kübrâ, no:9892; Ebû Nu'aym, Hilyetü'l-Evliya: 8/131; en-Nümeyrî, el-İ'lâm bi fadli's-salâti ale'n-Nebiyi ve's-selâm, no:252; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:109-113)

Bir Günde Bin Kere Salevât Okuyanın Ölmeden Alacağı Müjde

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أبي هريرة رَضِيَ اللهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: ”مَنْ صَلَّى عَلَيَّ وَاحِدَةً صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ عَشْرًا.“

“Her kim bana bir kere salât ederse Allâh ona on kere salât (rahmet) eder.” (Müslim, no:408, 1/306; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 3/445-447; İbnü Mâce, 1/294; Ebû Nu'aym, Hilyetü'l-Evliya: 1/180; Abdürrezzâk, el-Musannef: 2/215; Ebû Hafs Ömer İbnü Şâhîn, et-Terğîb fî Fezâilü'l-a'mâl ve sevâbu zâlik, no:13, sh:80)

Salevât Okumamak Cenneti Kazanan İnsanı Bile Pişmanlığa Sevkedecektir.

Ebû Sa'îd el-Hudrî (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أبي سعيد الخدري رَضِيَ اللهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، قَالَ : ”مَا جَلَسَ قَوْمٌ مَجْلِسًا لَمْ يَصِلُوا فِيهِ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَّا كَانَ حَسْرَةً عَلَيْهِمْ ، وَإِنْ دَخَلُوا الْجَنَّةَ لَمَّا يَرُونَ مِنَ الثَّوَابِ.“

“Herhangi bir toplum bir mecliste oturur da orada Nebî -Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem-e salât etmezlerse o kişiler cennete girseler de (kaçırdıkları) sevabı gördükleri için mutlaka o (mecliste oturmaları) kendilerine pişmanlık (vesîlesi) olacaktır.” (Ebû Hafs Ömer İbnü Şâhîn, et-Terğîb fî Fezâilü'l-a'mâl ve sevâbu zâlik, no:16, sh:82; Nesâî, Amelü'l-yevm, no: 410, sh:314; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 2/463; Hâkim, el-Müstedrek, 1/492)

Salevât Okumadan Dağılan Meclislerin Fena Hali

Câbir (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن جابر رَضِيَ اللهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: ”مَا جَلَسَ قَوْمٌ مَجْلِسًا ثُمَّ تَفَرَّقُوا عَنْ غَيْرِ صَلَاةٍ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَّا تَفَرَّقُوا عَلَى أَتْنٍ مِنْ رِيحِ الْجَيْفَةِ.“

“Herhangi bir toplum bir mecliste oturur da sonra Nebî -Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem-e salât (okumak)sız(ın) ayrılırlarsa mutlaka bir lâşenin

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: « مَنْ صَلَّى عَلَيَّ فِي يَوْمِ أَلْفِ مَرَّةٍ ، لَمْ يَمُتْ حَتَّى يَرَى مَقْعَدَهُ مِنَ الْجَنَّةِ. »

“Her kim bir günde bin kere bana salât ederse, cennetteki yerini görmeden ölmez.” (Ebû Hafs Ömer İbnü Şâhîn, et-Terğîb fî Fezâilî'l-a'mâl ve sevâbu zâlik, no:19, sh:85; Süyûtî, el-Câmi'u'l-kebir, 1/796)

Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğu rivayet olunmuştur:

رَوَى عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: « مَنْ صَلَّى عَلَيَّ يَوْمَ الْجُمُعَةِ أَلْفَ مَرَّةٍ يَقُولُ 'اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ 'فَإِنَّهُ يَرَى رَبَّهُ عَزَّ وَجَلَّ فِي لَيْلَتِهِ أَوْ بَيْتِهِ أَوْ مَنْزَلُهُ فِي الْجَنَّةِ فَإِنْ لَمْ يَرَ فَلْيَفْعَلْ فِي جُمُعَتَيْنِ أَوْ ثَلَاثٍ أَوْ خَمْسٍ. »

“Her kim cuma günü bana bin kere:

“اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ”

‘Ey Allah! Nebiyy-i Ümmî olan Muhammed’e salat eyle’ diyerek salat okursa o gece Aziz ve Celil olan Rabbini yahut cennetteki evini veya konağını (rüyasında) görür. Eğer göremezse bunu iki, üç veya beş cuma tekrarlasın.” (Ebû Muhammed Cebr İbni Muhammed İbni Cebr İbni Hişam el-Kurtubî, er-Risale fî fazlî's-sâlati alâ Seyyidi'l-beriyye, Süleymaniye Kütüphanesi, Fatih Kısmı Kayıt No: 1128 Varak, 23)

Ebû'l-Hasen el-Bağdâdî ed-Dârimî (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: Bir kere ben rüyamda (Hanbelîlerin büyük şeyhi olan) Ebû Abdillâh Hasen ibni Hâmid (Radiyallâhu Anh)ı gördüm ve kendisine Allâh-u Te‘âlâ’nın ona ne muamele ettiğini sordum, o da bana: “Beni bağışladı ve bana rahmet etti” dedi. Ben ona: “Bana bir amel söyle ki onunla Cennete gireyim” dedim.

O bana: “Bin rekât kıl, her rekatta da bin kere kulhuvallah oku” dedi. Ben buna güç yetiremeyeceğimi söyleyince: “O zaman her gece Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e bin kere salat oku” dedi. Ben de her gece bunu yapmaya başladım.

(İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:70, sh:88; Bu zatın ter-cemesi için bkz: Hatîb, Târihu Bağdâd, 8/259; Zehebî, es-Siyer, 17/203)

Salevât Okumak Sırat Üzerinde Nurdur

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: “الصلاة علي نور علي الصراط فمن صلى علي يوم الجمعة ثمانين مرة غفرت له ذنوب ثمانين عاما.”

“Bana salât okumak Sırat (köprüsü) üzerinde nurdur, her kim cuma günü bana seksen kere salât ederse kendisi için seksen senelik günahı (olsa da) bağışlanır.” (Ebû Hafs Ömer İbnü Şâhîn, et-Terğîb fî Fezâilî'l-a'mâl ve sevâbu zâlik, no:22, sh:87-88; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:195)

On Kere Salât Okumak Allâh'ın Gazabını Söndürür

Ali (Radiyallâhu Anh): “Ben Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i şöyle buyururken işittim” demiştir.

عن علي رضي الله عنه سمعت رسول الله صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يقول: قال جبريل: يا محمد! إن الله تعالى يقول: “من صلى عليك عشر مرات استوجب الأمان من سخطي.”

“Cibrîl bana (geldi ve) : ‘Yâ Muhammed! Şüphesiz Allâh-u Te‘âlâ: ‘Her kim sana on kere salât okursa Benim gazabımdan güvenceyi hak eder’ buyuruyor’ dedi.” (İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe ilâ Rabbi'l-âlemin bi's-salâti alâ Muhammedin Seyyidi'l-mur-selin, no:5, sh:43; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:181)

Salât Okumak Sadaka Yerine Geçer

Ebû Sa‘îd el-Hudrî (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه عن رسول الله صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قال: “أَيُّمَا عَبْدٍ كَسَبَ مَالًا مِنْ حَلَالٍ فَأَطْعَمَ نَفْسَهُ أَوْ كَسَاهَا فَمِنْ دُونِهِ مِنْ خَلْقِ اللَّهِ فَإِنَّهُ لَهُ زَكَاةٌ أَيُّمَا رَجُلٍ لَمْ تَكُنْ عِنْدَهُ صَدَقَةٌ فَلْيَقِلْ فِي

دعائه اللهم صل على محمد عبدك ورسولك وصل
على المؤمنين والمؤمنات والمسلمين والمسلمات
فإنها كفارة له.

“Herhangi bir kul helalden bir mal kazanır da kendisini ve Allâh’ın mahlûkatından diğer kimseleri yedirir veya giydirirse şüphesiz bu, o mal için bir temizliktir. Herhangi bir adamın yanında (vereceği) bir sadaka bulunmazsa duasında:

”اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ وَصَلِّ عَلَى
الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ.“

‘Ey Allâh! Kulun ve Rasûlün olan Muhammed’e salât eyle, inanan erkeklerle inanan kadınlara, Müslüman erkeklerle Müslüman kadınlara da salât eyle’ desin, şüphesiz bu, kendisi(nin günahları) için bir keffaret (ve sadaka yerine geçecek)tir.” (İbnü Beşkûvâl, Kitâbü’l-Kurbe ilâ Rabbi’l-âlemîn bi’s-salâti alâ Muhammedin Seyyidi’l-murselin, no:17, sh: 54; İbnü Hibbân, no:903; Hâkim, el-Müstedrek, 4/144; Buhârî, el-Edebü’l-müfred, no:640; Beyhâkî, Şu’abu’l-Îmân, no:1231; el-Âdâb, no:782)

Musâfaha Ederken Salât Okumak Geçmiş ve Gelecek Günahları Affettirir

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أنس رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: ”ما من عبدین متحابین فی الله یتقبل أحدهما صاحبه فیصافحه ویصلیان علی النبي صلى الله عليه وسلم إلا لم یفترقا حتی تغفر ذنوبهما ما تقدم منهما وما تأخر.“

“Allâh için birbirini seveni iki kulun biri arkadaşısıyla karşılaşır da onunla musafaha eder ve her ikisi Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salât ederlerse kesinlikle her ikisinin geçmiş ve gelecek günahları bağışlanmadıkça ayrılmazlar.”

(Ebû Ya’lâ, el-Müsned, no:2960; Buhârî, et-Târihu’l-kebir, 3/252; Beyhâkî, Şu’abu’l-Îmân, no:8940; İbnü Beşkûvâl, Kitâbü’l-Kurbe ilâ Rabbi’l-âlemîn bi’s-salâti alâ Muhammedin Seyyidi’l-murselin, no:24, sh:60)

Salât Okumadan Yapılan Dua Kabûle Şâyân Olmaz

Fudâle ibni Ubeyd (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edildiğine göre, bir kere Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) (mescidde) otururken bir adam gelerek namaz kıldı. Sonra “Ey Allah! Beni bağışla ve bana merhamet et!” diye duâ etti. Bunun üzerine Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ فَضَالَةَ بْنِ عُبَيْدِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَاعِدًا إِذْ دَخَلَ رَجُلٌ فَصَلَّى . ثُمَّ قَالَ : « اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي » فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : « عَجِلْتَ أَيُّهَا الْمُصَلِّي . إِذَا صَلَّيْتَ فَتَعَدَّتْ فَاحْمَدِ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ بِمَا هُوَ أَهْلُهُ ثُمَّ صَلِّ عَلَيَّ ثُمَّ ادْعُهُ ثُمَّ صَلِّ أَخْرُ بَعْدَ ذَلِكَ فَحَمِدَ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ وَصَلَّى عَلَيَّ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : « أَيُّهَا الْمُصَلِّي ! ادْعُ تُجِبْ . »

“Ey namaz kılan kişi! Acele ettin! Namaz kıldıktan sonra oturduğunda, önce Allâh-u Azze ve Celle’ye O’nun Zât’ına yakışan şekilde hamdet; sonra bana salât et, daha sonra O’na duâ et” buyurdu.

Sonra başka bir kişi namaz kılarak, Allâh-u Azze ve Celle’ye hamdetti ve Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salât etti. O zaman Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

“Ey namaz kılan! Dua et, kabul edileceksin.” buyurdu. (Tirmizî, De’âvât 65. No: 3476, 5/516; Nesâî, Sehv:48, no:1284, 3/44)

SALEVÂTI DUÂNIN BAŞINDA, ORTASINDA VE SONUNDA YAPMAK

Câbir ibni Abdillâh (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

Salât Okumak Kişiyi Rasûlüllâh -Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem-e Yakın Eder

Abdullâh ibni Mes'ûd (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : ” إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَكْثَرُهُمْ عَلَيَّ صَلَاةً .“

“Şüphesiz kıyamet günü insanların bana en yakın olanı (dünyada iken) bana en çok salât okuyandır.” (İbnü Ebî Şeybe, el-Musannef, no:32447, 16/506; Buhârî, et-Târîhu'l-kebir, 5/177; İbnü Hibbân, no:911; Ebû Ya'lâ, el-Müsned, no:5011; Şâfi, el-Müsned, no: 413; Taberânî, el-Mu'cemu'l-Kebîr, 10/17; Beyhâkî, Şu'abu'l-Îmân, no:1563; Bezzâr el-Müsned, no:1546; Ebûlkâsım et-Teymî, et-Terğîb, no:1688; Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/270)

Salât Okumayan Cennetin Yolunu Şaşırır

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhumâ)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا : قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : ” مَنْ نَسِيَ الصَّلَاةَ عَلَيَّ خَطِيئَةً طَرِيقَ الْجَنَّةِ .“

“Bana salât (okumayı) unutan cennetin yolunu şaşırır.” (İbnü Mâce, no:908, 1/294; Taberânî, el-Mu'cemu'l-Kebîr, no: 12819, 12/180; ed-Dûlâbî; ez-Zürriyyetü't-tâhira, no:155; İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:114, sh:127)

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Selamlara Cevap Veriyor

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ ” مَا مِنْ أَحَدٍ يَسْلِمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ عَلَيَّ رُوحِي حَتَّى أَرُدَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ .“

“Herhangi bir kimse bana selam ederse mutlaka Allâh bana ruhumu geri döndürür de ben ona selamını iade ederim.”

عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : « لَا تَجْعَلُونِي كَقَدْحِ الرَّايِبِ ، فَإِنَّ الرَّايِبَ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَنْطَلِقَ عَلَّقَ مَعَالِقَهُ ، وَمَلَأَ قَدْحًا مَاءً ، فَإِنْ كَانَتْ لَهُ حَاجَةٌ فِي أَنْ يَتَوَضَّأَ تَوَضَّأَ ، وَأَنْ يَشْرَبَ شَرِبَ ، وَإِلَّا أَهْرَاقَ فَاجْعَلُونِي فِي وَسْطِ الدُّعَاءِ ، وَفِي أَوَّلِهِ ، وَفِي آخِرِهِ .“

“Beni bir bineklinin su kabı yerine koymayın, çünkü bir binekli bir yere gitmek istediği zaman asacağı şeyleri (merkebinin üzerine) asar ve bir kap da su doldurur (onu da arka bir yere bırakır). Sonra abdest almak ihtiyâcı olursa abdest alır, içmesi lüzum ederse içer, değilse de döker. O halde siz beni (sıkıştığınız zaman değil de her) duân(ız)ın ortasına da, başına da, sonuna da yerleştirin!” (Abdürrezzâk, el-Musannef, no:3117, 2/215-216)

Yâni: “Rahat zamanda da, sıkıntılı zamanda da yapacağınız bütün duâlarda beni unutmayın, bana salevât getirmeyi ihmâl etmeyin ve beni duânın sonuna bırakmayın” demektir. Zîrâ **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ism-i şerîfine yakışan sonunda değil de başta ve sonda anılması ve salevâtın, bütün duâların ünvanı (başlığı) kılınmasıdır.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salât Okumamak Cimriliktir

Huseyn ibni Ali ibni Ebî Tâlib (Radiyallâhu Anhumâ)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ” الْبَخِيلُ الَّذِي مِنْ ذَكَرْتِ عِنْدَهُ فَلَمْ يَصِلْ عَلَيَّ .“

“Cimri o kimsedir ki ben onun yanında anılırım da bana salât okumaz.” (Tirmizî, no:3546, 5/551; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 1/201; İsmâ'il el-Kâzî, Fazlu's-salâti ale'n-Nebiyî, no:34; Nesâî, Ameli'l-yevmi ve'l-leyle, no:57; İbnü Hibbân, no:909; Ebû Ya'lâ, el-Müsned, no:6776; Hâkim, el-Müstedrek, 1/734; ez-Zıyâ, el-Muhtâra, no:424; Bezzâr, el-Müsned, no: 1342; Beyhâkî, Şu'abu'l-Îmân, no: 1567-1568; Nümeyrî, el-İ'lâm, 1/204)

(Ebû Dâvûd, 2041, 1/622; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 2/527; İshâk ibni Râhûyeh, el-Müsned, no:526; Beyhâkî, es-Sünenü'l-kübrâ, 5/245; Şu'abu'l-İmân, no: 1581; Hayâtü'l-enbiyâ, no:97, ed-De'avâtü'l-kebîr, no:149; Ebû Nu'aym, Ahbâru Isbahân, no:2061; Taberânî, el-Mu'cemu'l-Evsat, no:9329, 3092)

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أنس رضي الله عنه قال : قال رسول الله صلى الله عليه وسلم : "... وإذا سلم علي رجل من أمتي قال الملك الذي عند رأسي : يا محمد! هذا فلان يسلم عليك فأرد عليه السلام ومن صلى علي صلاة صلى الله عليه وملائكته عشرا ومن صلى علي عشرة صلى الله عليه وملائكته ألف صلاة ولم تمس جسده النار."

“Ümmetimden bir adam bana selam ettiği zaman başımın yanında bulunan melek: ‘Yâ Muhammed! Bu falanca kişi sana selam ediyor’ der, ben de ona selamını iade ederim. Bana bir kere salât edene Allâh ve melekleri on kere salât (rahmet) eder. Bana on kere salât edene Allâh ve melekleri bin kere salât eder ve onun cesedine ateş dokunmaz.” (İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:90, sh:103-104; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:231)

Yezîd er-Rakkâşî (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “Şüphesiz **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salât edenlerin bu salâtlarının Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e ulaştırılmasıyla müvekkel (görevlendirilmiş) bir melek vardır ki: ‘Ümmetinden falan kişi sana salât etti’ diye **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e tebliğ eder.” (İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, 2/253; İsmâ'îl el-Kâzî, Fazlu's-salâti ale'n-Nebiyiyy, no:24, 27; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:89, sh: 103)

Perşembe İkindiden Sonra Okunacak Bir Selam

İbni Veddâh (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edildiğine göre; her kim Perşembe günü ikindiden sonra (cuma gecesini karşılamak üzere):

“اللَّهُمَّ رَبَّ الشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَالرُّكْنِ وَالْمَقَامِ وَرَبَّ الْجِلِّ وَالْحَرَامِ أَلَّا أَقْرِي مُحَمَّدًا مِنِّي السَّلَامَ.”

“Ey haram ay(lar)ın, Müzdelife'nin, Hacer-i Esved ve Makâm-ı İbrâhîm'in Rabbi ve haram olmayan tüm memleketlerin Rabbi olan Allâh! Muhammed'e benden selam okut (söylet).” derse mutlaka Allâh: “Şüphesiz falan oğlu falan sana selam ediyor” diyerek bu selamı **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e ulaştıran bir melek gö(revlendirip gö)nderir. (İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:109, sh:123; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:286)

Cuma Günü ve Gecesi Okunan Salât Yüz Murâda Nail eder

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in hizmetçisi olan **Enes ibni Mâlik** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أنس بن مالك خادم النبي صلى الله عليه وسلم قال قال النبي صلى الله عليه وسلم: ”إن اقربكم مني يوم القيامة في كل موطن اكثركم علي صلاة في الدنيا من صلى علي في يوم الجمعة وليلة الجمعة مائة مرة قضى الله له مائة حاجة سبعين من حوائج الآخرة وثلاثين من حوائج الدنيا ثم يوكل الله بذلك ملكا يدخله في قبوري كما يدخل عليكم الهدايا يخبرني من صلى علي باسمه ونسبه إلى عشيرته فأثبته عندي في صحيفة بياض.“

“Şüphesiz kıyamet günü her yerde bana en yakın olanınız, dünyadayken bana en çok salat edeniniz olacaktır. Her kim cuma günü ve cuma gecesi bana yüz kere salat okursa Allâh-u Te'âlâ onun yüz hacetini görür (istegini verir) ki bunların yetmiş ahiret hacetlerinden, otuzu da dünyaya hacetlerindedir.”

Sonra Allah o salevata, onu benim kabrime ulaştırması için bir melek görevlendirir, size hediyeler getirildiği gibi o melek de (o kişinin salevâtını bana arz eder ve) bana salat eden o kişinin ismini, soyunu hatta aşiretine varana kadar (hakkındaki her bilgiyi) bana haber verir. Böylece ben onu(n okuduğu salevâtı) kendi yanımda bulunan bembeyaz bir sayfaya kaydederim”. (Beyhâkî, Şu'abu'l-İmân, no:2773, 3/111; Hayâtü'l-enbiyâ, no:13, Fezâilü'l-evkât, no:276; İbnü Mendeh, el-Fevâid, no:56; Ebûlkâsım et-Teymî, et-Terğîb, no:1674; İbni Asâkir, Târih-u Medîneti Dimeşk, 54/301; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:112-sh:124)

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أنس بن مالك ، رضي الله عنه قال : قال رسول الله صلى الله عليه وسلم : ” أكثروا علي الصلاة يوم الجمعة.“

“**Cuma günü bana çok salât edin**” (İbnü’s-Sünnî, Amelü’l-yevmi ve’l-leyle, no:378, 2/221; Taberânî, Müsnedü’ş-Şâmiyyîn, no:2610; İbnü Beşkuvâl, Kitâbü’l-Kurbe, no:110, sh:124)

Salât-ü Selâm Yazmak Meleklerin İstiğfârını Kazandırır

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال قال رسول الله : ”من صلى علي في كتاب لم تزل الملائكة تستغفر له ما دام اسمي في ذلك الكتاب.“

“**Her kim (yazdığı) bir kitapta (yazıyla) bana salât ederse, benim ismim o kitapta durduğu müddetçe melekler sürekli o kişi(nin günahlarının bağışlanması) için istiğfar ederler.**” (Taberânî, el-Mu’cemu’l-Kebîr, no:1835, 2/232; el-Hatîb Şerafü Ashâbi’l-hadîs, no:36; el-Câmi’u li ahlâkı’r-râvî, no:564; İbnü Asâkir, Târîhu Medîneti Dimeşk, 6/81; es-Silefi, Zikru’l-mücâz ve’l-mücûz, no:95; İbnü Adıyy, el-Kâmil, 3/249)

Kıyamet Günü En Kurtarıcı Amel Salevât Getirmektir

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in hizmetçisi olan **Enes ibni Mâlik** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أنس بن مالك رضي الله عنه خادم النبي صلى الله عليه وسلم قال : قال النبي صلى الله عليه وسلم : ”إن أنجاكم يوم القيامة من أهوالها ومواطنها ، أكثركم علي صلاة في دار الدنيا.“

“**Şüphesiz sizin içinizde kıyamet gününün korkularından ve (Sırat-Mizân gibi tehlikeli) yerlerinden en ziyade kurtulacak olanınız dünya**

yurdunda bana salât okuması en çok olanınızdır.” (el-Hatîb, Şerafü Ashâbi’l-hadîs, no:107; Ebûlkâsim et-Teymî, et-Terğîb, no:1667; İbnü Beşkuvâl, Kitâbü’l-Kurbe, no:43, sh:74; Nümeyrî, el-İ’lâm, 2/274; Sübki et-Tabakâtü’l-kübrâ, 1/128)

Seher Vaktinde Salât Okumanın Fazîleti

Ali (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir kere kendisine şöyle buyurmuştur:

عن علي رضي الله عنه قال : قال رسول الله صلى الله تعالى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : ”يا علي : احفظ مني خصلتين ، أتاني بهما جبريل عليه السلام ، أكثر الصلاة علي بالسحر ، والاستغفار بالمغرب ، والصلاة على النبي صلى الله عليه وسلم ، والاستغفار لأصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم فإن السحر والمغرب شاهدان من شهود الرب جل وعز على خلقه.“

“**Ey Ali! Benden iki hasleti (fazîletli ameli) kavra ki onları bana Cibrîl (Aleyhisselâm) getirdi. Seher vakti bana salât okumayı, akşam vakti de istiğfar etmeyi, Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e salât okumayı ve Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ashabı için istiğfarda bulunmayı çok yap, zira seher vaktiyle akşam vakti Rabb Celle ve Azzе’nin, yaratıkları üzerine tayin ettiği şahitleri arasında iki önemli şahittir.**” (İbnü Beşkuvâl, Kitâbü’l-Kurbe, no:86, sh:100; İbnü’ş-Şecerî, el-Emâlî, 1/172; Sehâvî, el-Kavlü’l-Bedî, no:179)

Elli Kere Salât Okuyanla Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Musafaha Eder

Abdurrahmân ibni ‘İsâ (Radiyallâhu Anh) kanalıyla **Nebî** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte:

روي عن عبد الرحمن بن عيسى رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم : ”من صلى علي في يوم خمسين مرة صافحته يوم القيامة.“

“**Her kim bir günde bana elli kere salât okursa kıyamet günü onunla musafaha ederim.**” buyrulmuştur.

Ebû'l-Ferac Abdûs (Rahimehullâh) bu salâtın nasıl okunması gerektiğini hadîs-i şerîfin râvisine sorduğunda: "Eğer bu salâtı:

“اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَأَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ.”

Şeklinde okursa inşâallâh güzel olur. Ama sadece:

“اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ”

lafzını elli kere söylese İnşâallâhu Te'âlâ bu da yeterli olur” diye cevap vermiştir. (İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:87, sh:101; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:198)

Kulağı çınlayan Salevât Getirmelidir

Ebû Râfi' (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أَبِي رَافِعٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، قَالَ : ” إِذَا طَنَّتْ أُذُنُ أَحَدِكُمْ ، فَلْيَذْكَرْنِي ، وَلْيَصَلِّ عَلَيَّ ، وَلْيَقُلْ : ذَكَرَ اللَّهُ بِخَيْرٍ مَنْ ذَكَرَنِي .“

“Sizin birinizin kulağı çınladığı zaman beni hatırlasın, bana salât okusun ve:

“ذَكَرَ اللَّهُ بِخَيْرٍ مَنْ ذَكَرَنِي”

‘Beni ananı Allâh hayırla yâd etsin’ desin.” (İbnü Hacer, el-Metâlibü'l-âliye, no: 3367, İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:95-96, sh:109-110; Taberânî, el-Mu'cemu'l-Kebîr, no:958, 1/321; İbnü's-Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:166; Beyhakî, ed-De'avâtü'l-kebir, no:490-491; İbnü Asâkir, Târih-u Medîneti Dimeşk, 6/415)

Söyleyeceği Bir Şeyi Unutan Salevât Getirmelidir

Osmân ibni Ebî Harb el-Bâhilî (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن عثمان بن أبي حرب الباهلي رضي الله عنه قال : قال رسول الله صلى الله عليه : ” من أراد أن يحدث بحديث فَنَسِيهِ ، فَلْيَصَلِّ عَلَيَّ ؛ فَإِنْ فِي صَلَاتِهِ عَلَيَّ خَلْفًا مِنْ حَدِيثِهِ ، وَعَسَى أَنْ يَذْكُرَهُ .“

“Her kim bir şey anlatmak ister de onu unursa hemen bana salât etsin, zira şüphesiz ki onun bana salât okumasında söyleyeceği şeyin (daha hayırlı) bir bedeli bulunmaktadır ve böylece umulur ki onu hatırlar.” (İbnü's-Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:286, 2/45; İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:97, sh:111)

Salevât Okuyana Kıyamete Kadar Meleklerin Salât Edeceği

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عن أنس رضي الله عنه قال : قال رسول الله صلى الله عليه وسلم : ” من صلى علي صلاة تعظيما لحقي جعل الله عز وجل من تلك الكلمة ملكا ، جناح له بالمشرق وجناح له بالمغرب ، ورجلاه في تخوم الأرض ، وعنقه ملوئي تحت العرش ، يقول الله عز وجل له : صل على عبدي كما صلى على نبيي ، فيصلني عليه إلى يوم القيامة .“

“Her kim benim hakkımı büyük tutarak bana bir kere (dahi olsa) salât ederse Allâh-u Azze ve Celle o (salât) kelime(sin)den bir melek yaratır ki onun bir kanadı doğuda bir kanadı batıda, iki ayağı yerin dibinde, boynu ise Arş'ın altında büyük vaziyettedir.

Allâh-u Azze ve Celle o meleğe: ‘Bu kulum Benim peygamberime salât ettiği gibi sen de ona salât et’ buyurur, böylece o melek kıyamet gününe kadar o kişiye salât (rahmet ve mağfi-ret duası) eder.” (Ebû Hafs Ömer İbnü Şâhin, et-Terğîb fi Fezâilü'l-a'mâl ve sevâbu zâlik, no:20, sh:85-86; İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:15, sh:53; Deylemî; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:115)

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in hakkını tazim ifade eden bir salât sığası zikredecek olursak buna en uygun lafız Delâil-i Şerîfe'de zikredilen:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تُكْرَمُ بِهَا مَثْوَاهُ وَتُشْرَفُ بِهَا عُقْبَاهُ وَتُبَلِّغُ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنَاهُ وَرِضَاهُ ، هَذِهِ الصَّلَاةُ تَعْظِيمًا لِحَقِّكَ يَا سَيِّدِي يَا مُحَمَّدًا!

“Ey Allâh! Efendimiz Muhammed’e öyle bir salât ile salât et ki onunla kendisinin menzilini değerli kılasın, onun vesîlesiyle âkıbetini şerefli kılasın, yine onun sebebiyle kendisini kıyâmet gününde arzusuna ve razı olduğu şeye ulaştırasın. Ey benim Efendim! Yâ Muhammed! Bu salât senin hakkını büyük tutmak için (ifâ edilmiştir)!” sığasıdır ki; **Allâme Fâsî** (Rahimehullâh) bu salâtın üç kere okunmasının uygun olacağını zikretmiştir ve Şeyh **Ebû Abdillâh Senûsî** (Kuddise Sirruhû)nun: “Bu salâtın bir keresi bin salâta denktir” dediğini nakletmiştir. (Allâme Muhammed el-Fâsî, Metâli’u’l-meserrât, sh:305-306)

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e Selâm Vermek Köle Azadından Efdaldır

Ebûbekr es-Sıddîk (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir:

عن أبي بكر الصديق رضي الله عنه قال: ” الصلاة على النبي صلى الله عليه وسلم امحق للخطايا من الماء للنار والسلام على النبي صلى الله عليه وسلم أفضل من عتق الرقاب وحب رسول الله أفضل من ضرب السيف في سبيل الله عز و جل.“

“Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salât okumak, suyun ateşi söndürmesinden daha ziyade günahları mahveder. Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e selâm vermek köleleri azat etmekten daha faziletlidir. Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i sevmek **Allâh-u Azze ve Celle**’nin yolunda kılıç vurmaktan efdaldır.” (Hatîb, Târihu Bağdâd, 7/361; Ebûlkâsım et-Teymî, et-Terğîb, no:1683; Nümeyrî, el-İ’lâm, no:347; İbnü Beşküvâl, Kitâbü’l-Kurbe no:16, sh:54; es-Sübki Tabakâtü’ş-Şâfi’iyye, 1/132)

Salevât Okumanın Bereketi Kişinin Torununa Kadar Ulaşır

Huzeyfe (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir:

عن حذيفة رضي الله عنه قال: ”إن صلاة النبي صلى الله عليه وسلم لتدرك الرجل وولده وولد وولده.“

“Şüphesiz Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salât etmek (ten hasıl olan bereket) elbette o (salât okuyan) kişiye, çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına kadar ulaşır.”

(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:23442, 5/400; Ahmed ibni Menî’, el-Müsned; Ahmed ibni Ebîbekr el-Büsîrî, İthâfî’l-hıyera, no:6482; Ebûbekr eş-Şâfi’î, el-Ğaylâniyyât, no:604; İbnü Beşküvâl, Kitâbü’l-Kurbe, no:35, sh:68)

Salevât Okumak Mizânı Ağırlaştırır

İbni Ebi’d-Dünyâ ve Ebû Abdillâh en-Nümeyrî “el-İ’lâm bi fazli’s-salâti alâ hayri’l-enâm” isimli eserinde **Abdullâh ibni Amr** (Radiyallâhu Anhümâ)nın şöyle anlattığını nakletmişlerdir:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ « إِنَّ لِآدَمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِنَ اللَّهِ عِزًّا وَجَلًّا مَوْقِفًا فِي فَسِيحٍ مِنَ الْعَرْشِ ، عَلَيْهِ ثَوْبَانِ أَخْضَرَانِ كَأَنَّهُ نَخْلَةٌ سَحُوقٌ ، يَنْظُرُ إِلَى مَنْ يَنْطَلِقُ بِهِ مِنْ وَلَدِهِ إِلَى الْجَنَّةِ ، وَيَنْظُرُ إِلَى مَنْ يَنْطَلِقُ بِهِ مِنْ وَلَدِهِ إِلَى النَّارِ ، فَبَيْنَا آدَمُ عَلَى ذَلِكَ إِذْ نَظَرَ إِلَى رَجُلٍ مِنْ أُمَّةٍ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَنْطَلِقُ بِهِ إِلَى النَّارِ ، فَيُنَادِي آدَمُ : يَا أَحْمَدُ يَا أَحْمَدُ . فَيَقُولُ : لَبَيْكَ يَا أَبَا الْبَشَرِ . فَيَقُولُ هَذَا رَجُلٌ مِنْ أُمَّتِكَ يَنْطَلِقُ بِهِ إِلَى النَّارِ ، فَأَشَدُّ الْمَمْتَرَرِ وَأُسْرِعُ فِي إِثْرِ الْمَلَائِكَةِ وَأَقُولُ : يَا رُسُلَ رَبِّي قِفُوا . فَيَقُولُونَ : نَحْنُ الْغَلَاطُ الشَّدَادُ الَّذِينَ لَا نَعْصِي اللَّهَ مَا أَمَرْنَا وَنَفَعُلُ مَا نُوْمَرُ . فَإِذَا آيَسَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبْضَ عَلَى لِحْيَتِهِ بِيَدِهِ الْيُسْرَى وَاسْتَبْتَلَ الْعَرْشَ بِوَجْهِهِ ، فَيَقُولُ : يَا رَبِّ قَدْ وَعَدْتَنِي أَنْ لَا تُخْزِيَنِي فِي أُمَّتِي؟ فَيَأْتِي الْبَدَاءُ مِنْ عِنْدِ الْعَرْشِ : أَطِيعُوا مُحَمَّدًا وَرُدُّوا هَذَا الْعَبْدَ إِلَى الْمَقَامِ . فَأَخْرَجَ مِنْ حُجْرَتِي بِطَاقَةَ بَيْضَاءَ كَالْأُنْمَلَةِ ، فَأَلْقَيْهَا فِي كِفَّةِ الْمِيزَانِ الْيُمْنَى وَأَنَا أَقُولُ : بِسْمِ اللَّهِ . فَتَزْجَحُ الْحَسَنَاتُ عَلَى السَّيِّئَاتِ ، فَيُنَادِي سَعِدَ وَسَعِدَ جَدُّهُ وَثَقُلْتُ مَوَازِينُهُ : انْطَلِقُوا بِهِ إِلَى الْجَنَّةِ ، فَيَقُولُ : يَا رُسُلَ رَبِّي قِفُوا حَتَّى أَسْأَلَ هَذَا الْعَبْدَ الْكَرِيمَ عَلَى رَبِّهِ

فَيَقُولُ : يَا أَبَتِ أَيُّ مَا أَحْسَنَ وَجْهَكَ وَأَحْسَنَ
خُلُقَكَ مَنْ أَنْتَ؟ فَقَدْ أَقْلَنْتَنِي عَثْرَتِي وَرَحِمْتَ عَثْرَتِي
فَيَقُولُ : أَنَا نَبِيُّكَ مُحَمَّدٌ ، وَهَذِهِ صَلَاتُكَ الَّتِي كُنْتُ
تُصَلِّي عَلَيْي ، وَأَفْتَاكَ أَحْوَجَ مَا تَكُونُ إِلَيْهَا

“Şüphesiz **Âdem** (Aleyhisselâm)ın **Allâh-u Azze ve Celle** katında Arş’ın geniş bir yerinde makamı vardır, üzerinde de iki yeşil elbise vardır. (O haliyle) sanki o uzun bir hurma ağacıdır. O, çocuklarından cennete gönderilenlere de bakar, zürriyetinden cehenneme gönderilenlere de bakar.

Bir ara **Âdem** (Aleyhisselâm) bu hal üzereyken ümmeti **Muhammed**’den bir adamın cehenneme gönderildiğini görür. O zaman **Âdem** (Aleyhisselâm): ‘Ey Ahmed! Ey Ahmed!’ der. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de: ‘Buyur, ey beşerin babası!’ der. O da: ‘İşte bu senin ümmetinden bir adamdır ki, cehenneme gönderilmektedir!’ der.

(**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bundan sonrasını şöyle anlatıyor:) Ben de paçamı sıvarım da meleklerin peşine koşarım ve: ‘Ey Rabbimin elçileri! Durun!’ derim. Onlar: ‘Biz **Allâh**’ın bize emrettiği şeylere karşı gelmeyen, emrolunduğumuz şeyleri yapan iri yapılı, sert tabiatlı melekleriz!’ derler.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ümit ke-since sol eliyle sakalını tutar ve yüzünü Arş’a çevirerek: ‘Ey Rabbim! Sen bana ümmetim hakkında beni rüsvay etmeyeceğini söz vermiştin!’ der. O zaman Arş tarafından: ‘**Muhammed**’e itaat edin ve bu kulu mahşerdeki yerine döndürün!’ diye nida gelir.

(**Rasûlüllâh** -Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem- bundan sonrasını şöyle anlatmıştır:) Bunun üzerine ben parmak ucu kadar beyaz bir kâğıdı belimden çıkarır ve: ‘Bismillâh’ diyerek mîzânın sağ kefesine bırakırım. O zaman güzel ameller kötü amellere ağır basınca: ‘Bu kişi saadete kavuştu, büyüklüğü mübarek oldu (itibarı parladı), mîzânları da ağır geldi. Haydi onu cennete götürün!’ diye nida edilir.

Derken bu kişi: ‘Ey Rabbimin elçileri! Durun da şu Rabbi katında kıymetli olan kula sorayım!’ der ve: ‘Anam babam sana feda! Ne güzel yüzlüsün, ne

güzel ahlâklısın! Sen kimsin? Ayak kayıntımı giderdin ve gözyaşıma acıdın!’ der.

O da: ‘Ben senin peygamberin **Muhammed**’im! Bu (kâğıtta olan) da senin bana okuduğun salavâttir. İşte kendisine en muhtaç olduğun anda sana yetişmiştir!’ buyurur.” (Süyûtî, ed-Dürü’l-men-sûr:6/327-328; Âlûsî, Rûhu’l-me’âni:5/123-124; Kurtubî, el-Câmi’u li-ahkâmi’l-Kur’ân:7/163)

Salevât Okumakla İlgili Âdem (Aleyhisselâm)ın Şîs (Aleyhisselâm)a Vasiyeti:

İbni Asâkir (Rahimehullâh) **Ka’bu’l-Ahbâr** (Radı-yallâhu Anh)ın şöyle anlattığını tahric etmiştir.

Allâh-u Te’âlâ Âdem (Aleyhisselâm)a rasül olacak nebîlerin sayısınca âsâ (değnek)ler indirdi, sonra **Âdem** (Aleyhisselâm), **oğlu Şîs** (Aleyhisselâm)a yöne-lerek: “Ey oğlum! Benden sonra sen halifem-sin, bu âsâyı takva üzere yaşamak ve Urvetü’l-vüskâ’ya (sağlam kulp olan İslâm’a sınımsı) yapış-mak şartıyla al. Ne zaman **Allâh**’ın ismini zikre-dersen yanında **Muhammed**’in ismini de zikret. Çünkü ben ruhla çamur arasında iken onun ismini Arş’ın direği üzerinde yazılı gördüm.

Sonra gökleri dolaştım, göklerde üzerinde **Muhammed**’in ismi, yazılı olmayan bir yer gör-medim. Rabbim beni cennete yerleştirdi, cen-nette de üzerinde **Muhammed**’in ismi, yazılı ol-mayan bir köşk veya oda görmedim. Muhakkak ki **Muhammed**’in ismini Hûr-i İyn’in gerdanla-rında, Tübâ ağacının yapraklarında, Sidretü’l-Müntehâ’nın yapraklarında, perdelerin kenar-larında, meleklerin gözlerinin aralarında yazılı gördüm. Onun için onu çokça zikret, çünkü melekler her an onu zikretmektedirler.” (Süyûtî, ed-Dürü’l-mensûr, 2/746)

Yazı Yazarken Hat İle Salât Yazmanın Faziletleri

Hasen ibni Muhammed (Radıyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: **Ahmed ibni Hanbel**’i rüyamda gör-düm, kendisi bana: “Yâ Ebâ Ali! Yazılarımız içinde Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e yazdığımız salâtları bir görseydin, şu anda bizim önümüzde nasıl nur gibi parlıyorlar (ve bizim kabrimizi aydınlatıyorlar diye şaşırırdın!)” dedi. (İbnü Beşküvâl, Kitâbü’l-Kurbe, no:66, sh:81; Sehâvî, el-Kavlü’l-Bedî, no:356)

Abdullâh ibni Abdülhakem (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

Şâfi'î (Radiyallâhu Anh)ı rüyamda gördüm ve kendisine **Allâh-u Te'âlâ**'nın ona ne muamele ettiğini sordum. O bana: "Bana rahmet etti, beni bağışladı, damat zivafa götürülür gibi Cennetin kapısına kadar götürüldüm, damadın başına süslü şeyler saçıldığı gibi benim de başıma mücevherler saçıldı" diye cevap verdi. Ben ona bu mertebeye ne sebeple kavuştuğunu sorunca bir seslenen bana: "er-Risale isimli kitabında Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e yaptığı bir salat sayesinde" diye söyledi.

Ben o salatın ne olduğunu sorunca bana:

“وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ كُلَّمَا ذَكَرَهُ الذَّاكِرُونَ
وَعَقَلَ عَنْ ذِكْرِهِ الْعَافِلُونَ.”

"Allah Peygamberimiz Muhammed'e zikredenler onu andıkça, gaflet edenler de onun zikrinden gafil oldukça salat eylesin" sığasıdır dedi. Uyanınca hemen er-Risale kitabına baktım ve durumu rüyada gördüğüm gibi buldum. (en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/311; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:69, sh:87; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:358-359)

Süfyân ibni Uyeyne (Radiyallâhu Anh) **Halef** (Radiyallâhu Anh)ın şöyle anlattığını nakletmiştir:

"Benimle birlikte hadis ilmi talep eden bir dostum vardı, vefat edince onu rüyamda gördüm, üzerimde yepyeni yeşil elbiseler vardı, keyifli bir şekilde dolaşıyordu. Ben ona: 'Sen benimle birlikte hadis talep eden kişi değil miydin? Bu gördüğüm mertebeye ne ile eriştin?' diye sorunca o: 'Ben sizinle birlikte hadis yazarken hangi hadiste Muhammed ismi geçse mutlaka altına -Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem- yazardım. Rabbim de beni bu sebeple gördüğün şekilde mükâfatlandırdı.' şeklinde cevap verdi. (el-Hatîb Şerafû Ashâbi'l-hadîs, no:231; el-Câmi'u li ahlâki'r-râvî, no:566; en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/309; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:44, sh:75)

Ubeydullâh el-Kavârîrî (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: "Yazı işleriyle uğraşan bir komşumuz vefat etti, kendisini rüyada görünce **Allâh-u Te'âlâ**'nın ona ne muamele yaptığını sordum, o da: 'Ben Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i her yazdı-

ğım zaman yanına -Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem- de yazardım, bu sebeple Rabbim beni bağışladı.' diye cevap verdi." (İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:45, sh:75-76; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:358)

Muhammed ibni Ebî Süleymân (Radiyallâhu Anh)ın da babasını rüyada görüp aynı soruyu sorduğu ve aynı cevabı aldığı nakledilmiştir. (el-Hatîb Şerafû Ashâbi'l-hadîs, no:61; en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/313; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:47, sh:76-77; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:358)

Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: "Hadîs ilmi ile uğraşanların **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salât etmekten başka kazançları olmasaydı bile bu onlara yeterdi. Zira yazdıkları salâtlar kitaplarda durduğu sürece kendilerine salât (rahmet) edilmektedir." (el-Hatîb Şerafû Ashâbi'l-hadîs, no:60; en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/304; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:46, sh:76; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:356)

Ebû Zekerıyyâ el-Âidî (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: "Arkadaşlarımızdan biri hadis yazıyordu fakat Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salat okumuyordu ve cimriliğinden dolayı kağıda acıdığı için salat yazmıyordu. Gerçekten ben ona bir zaman sonra rastladığımda sağ eline kangiren vurduğunu ve elini kaybettiğini gördüm. (en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/321; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:75, sh:91; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:362)

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Kendisine Salât Okuyanlardan ve Yazanlardan Haberdar oldu

Ebû İshâk İbrâhîm Nehşel (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: "Ben hadis tahric ederken yazdığım salevâtın sonunda gelen 'Veselleme'nin akabinde 'Teslîmâ' diye ilave yapardım. Bir kere Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i rüyamda gördüm, yazdıklarımın bir şeyi mübarek eline aldı, ona baktıktan sonra: 'Bu çok iyi olmuş' buyurdu." (el-Hatîb Târîhu Bağdâd, 6/585; en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/315; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:51, sh:79; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:361)

Hasen ibni Ali el-Attâr (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: **Ebû't-Tâhir el-Muhallis** (Radiyallâhu Anh) kendi hattıyla bana bazı hadîs-i şerîfler yazdı, baktım ki o yazılarda Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in ismi geçtiği zaman:

“صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا كَثِيرًا كَثِيرًا كَثِيرًا.”

diye yazmış. Kendisine bunun sebebini sorunca şöyle anlattı: “Gençliğimde hadis yazarken Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in adı geçtiğinde salât okumazdım, bir kere Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i rüyamda gördüm, kendisine yönelip selam verdim, yüzünü benden çevirdi, sonra diğer taraftan dönüp selam verdim, ikinci kere de yüzünü benden döndürdü. Üçüncü defâda önüne çıktım ve:

‘Yâ Nebiyyallâh! Yüzünü niçin benden çeviriyorsun?’ dedim, o da bana: ‘Çünkü sen yazılarında beni zikrettiğin zaman bana salât etmiyorsun’ buyurdu. O gün bu gün Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in zikri ne zaman geçse ben:

“صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا كَثِيرًا كَثِيرًا كَثِيرًا.”

diye yazar oldum.” (en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/320; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:52, sh:79-80; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:361-362)

Ebû Acîne diye maruf olan **Hasen ibni Mûsâ el-Hadramî** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Ben hadis yazarken acele olsun diye salâtları rumuzlarla belirtirdim, bir kere rüyamda **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i gördüm, bana: ‘**Sen niçin yazarken Ebû Amr et-Taberî gibi bana salât yazmıyorsun?!**’ diyordu.

Dehşet içinde uyandım ve Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ismi geçen her hadiste mutlaka açıkça salât yazacağıma dair Allâh’a ahdedtim.” (en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/319; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:54, sh:80; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:361)

Muhammed ibni Huseyn el-Harrânî (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Fazl isminde nafile orucu, namazı çok olan bir komşum vardı, kendisi bana şöyle anlattı: “Ben hadis yazıyordum, Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salat etmiyordum. Bir kere kendisini rüyamda gördüğümde bana: “**Yazarken veya benim ismimi anarken niye bana salat etmiyorsun?**” buyurdu.

Bir zaman sonra kendisini tekrar gördüğümde bana: “**Şimdi bana okuduğun salatlar ulaştı**” buyurdu ve kendisine ne şekilde salat okuyacağıma

dair bazı salatlar öğretti. (el-Hatîb, el-Câmi'u li ahlâkî'r-râvî, 1/272; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:62, sh:84; Ebûlkâsım et-Teymî, et-Terğîb, no: 1691)

Salevât Okunan Meclislerde Bulunmanın Faziletleri

Ebû'l-Kâsım Abdurrahmân ibni Muhammed (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: **Ebû'l-Abbâs el-Hayyât** (Radiyallâhu Anh) **Ebû Muhammed ibni Raşîk** (Radiyallâhu Anh)ın sohbetlerine çok katılırdı. Bunun sebebi olarak da: “**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i rüyamda gördüm, bana: ‘**İbni Raşîk’in meclisinde hazır bulun, zira o bana o mecliste şu kadar salât okuyor**’ buyurdu. Onun için bu meclise devam ediyorum.” demiştir.

Bu zat (İbni Raşîk) vefatından sonra güzel bir halde görülmüş, kendisine bunun sebebi sorulduğunda: “Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e çok salât etmem sayesinde” demiştir. (en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/317; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:56-57, sh:81; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:361)

Muhammed ibni Hasen en-Nakkâş ve **Muhammed ibni Abdülvâhid** (Radiyallâhu Anhuma) dan her biri şöyle anlatmıştır: “(Hadis yazan Yusuf İbni Muhammed ismindeki) Miştâh lakaplı kişiyi vefatından sonra rüyamda gördüm ki bu kişi yaşarken dini konularda gevşek biriydi.

Kendisine **Allâh-u Te'âlâ**'nın ona ne muamele yaptığını sorunca, mağfirete nail olduğunu söyledi. Ben bunun sebebini sorunca:

“Hadis âlimlerinden birinin dersinde bulundum, ondan müsnet (senedi kendisinden Râsulullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e kadar ulaşan) bir hadis yazdım, o sırada o zat Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e salat etti, ben de yüksek sesle salat ettim, mecliste bulunanlar da salat okudular, meğer o gün orada bulunanlarla birlikte hepimiz mağfiret olunmuşuz” diye anlattı. (en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/218; İbni Beşküvâl, el-Kurbe, no:59-60, sh:82-83; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:173)

Tüm bu rivayetlerden salât-ü selâm okunan meclislerde bulunmanın ne büyük faziletler kazandıracığı anlaşılmaktadır, işin esasına bakarsak ilim meclislerinin kurulmasındaki hikmetlerin en büyüğü salât-ü selâm okumaktır.

Nitekim **Vekî' ibni Cerrâh** (Radiyallâhu Anh):

“Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salât okumak olmasaydı ben kimseye bir hadis bile rivayet etmezdim” demiştir. (İbni Beşkûvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:53, sh:80; Temmâm el-Fevâid, no.830; Sem 'ânî, Edebü'l-implâ, no:64; İbni Asâkir, Târih-u Medîneti Dimeşk, 49/126)

Ebû'l-Hasen eş-Şa'rânî (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “**Mansur İbni Ammar**'ı rüyamda gördüm ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın kendisine ne muamele yaptığını sordum. O bana şöyle anlattı: Rabbim bana: “Sen insanları dünyadan soğutan fakat kendin dünyaya rağbetli olan kişisin değil mi?” diye sorunca ben: “Ya Rabbi! Öyle şeyler olmuş olabilir, lakin hangi mecliste bulunduysam mutlaka ilk başta Sana hamd ettim, ikinci olarak peygamberine salat ettim, üçüncü olarak kullarına nasihat ettim” dedim.

Bunun üzerine Rabbim: “**Bu kul doğru söyledi, buna bir kürsü kurun da, Benim dünyamda kullarımın arasında Bana tazim ettiği gibi Benim göklerimde de meleklerimin arasında Bana hamd etsin**” buyurdu. (Kuşeyri, er-Risâle, no:424; İbni Asâkir, Târih-u Medîneti Dimeşk, 60/343; Zehebî, es-Siyer, 9/95, İbni Beşkûvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:68, sh:86)

Hadis Müzakere Edilirken Salât Okunan Yere Nur İner

Ebû'l-Kâsim Abdullâh el-Mervezî (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Ben babamla birlikte geceleri hadis müzakere ederdik ve bizim hadis müzakeresi yaptığımız yerde nurdan bir sütun aşikâre görülürdü ki o sütun göklere kadar ulaşırdı. Bu nurun ne olduğunu araştırdığımızda (alimler tarafından bize): “Bu nurdan sütun iki kişi hadis müzakere ederken Râsulullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e okudukları salatlarıdır.” denildi. (el-Hatib Şerafü Ashâbi'l-hadis, no:62; en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/314; İbni Beşkûvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:48, sh:77; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedi', no:360)

Çok Salât Okumak Cennette Taç ve Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den Selam Alma Şerefi Kazandırır

Ebûbekr Muhammed ibni'l-Hasen (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Hadis hafızlarından **Ebûl Abbas Ahmed İbni Mansur Hazretleri** vefat edince bir adam babama gelerek şöyle anlattı: “Dün gece rüyamda **Ebûl Abbas Ahmed İbni**

Mansur'u gördüm, kendisi Şiraz camiinin mihrabında duruyordu, üzerinde atlas bir hulle, başında da mücevherlerle bezenmiş bir taç bulunuyordu.

Kendisine: “**Allâh-u Te'âlâ** sana ne muamele yaptı?” diye sorunca: “Beni bağısladı, bana ikramlarda bulundu, bana taç giydirdi ve beni Cennet'e girdirdi” dedi. Ben kendisine bu mertebeye nasıl kavuştuğunu sorunca: “Râsulullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e çok salat okumam sebebiyle” dedi. (en-Nümeyrî, el-İ'lâm, 2/316; İbni Beşkûvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:49, sh:77-78; Zehebî, es-Siyer, 16/473; Tezkiratü'l-huffâz, 3/1010)

Muhammed ibni Yahyâ el-Kirmânî (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Birkere biz **Ebû Ali İbni Şâzân**'ın yanında bulunuyorduk, içimizden kimse-nin tanımadığı bir genç yanıma gelip selam verdi sonra: “**Ebû Ali İbni Şâzân** hanginiz?” dedi. Biz ona kendisini gösterince: “Ey Şeyh! “Râsulullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i rüyamda gördüm, bana “**Ebû Ali İbni Şâzân**'ı ara bul, ona kavuştuğun zaman kendisine benden selam söyle dedi” diyerek ayrılıp gitti bunun üzerine **Ebû Ali** ağlamaya başladı ve:

“Bu müjdeyi hakedecek hiçbir amelimi bilmiyorum ancak olsa olsa hadis okumaktaki sabrım, bir de ismi her anıldığı zaman Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salavatı tekrarlamam bana bunu kazandırmış olabilir.” dedi ve iki yada üç ay sonra vefat etti. (el-Hatib, Târihu Bağdâd, 8/224; İbni Beşkûvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:58, sh:82; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedi', no:351-352)

Şibli (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Komşularımdan bir adam öldü, kendisini rüyamda gördüm ve Allah'ın ona ne muamele yaptığını sordum, o şöyle anlattı: “Ey Şibli! Çok korkunç haller başıma geldi, kabirde melekler sual sorarken şiddetli sarsıntıya uğradım, kendi kendime:

‘Ben İslam üzere ölmedim mi? Bu durum neden başıma geldi?’ diye düşünüyorken birden bana: ‘Bu bela sana dünyada dilini ihmal etmen (rastgele konuşman) sebebiyle geldi.’ diye nida edildi.

O sırada iki melek bana azab etmeye davranmıştı ki onlarla benim arama çok güzel yüzlü ve çok hoş kokulu bir zat girdi ve bana meleklerle vereceğim cevapları hatırlattı, ben de onları hatırlayarak

cevaplarımı verdim. Sonra o zata: “Sen de kimsin? Allah sana rahmet etsin!” diye sorunca o:

“Ben senin Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e çokça okuduğun salevattan yaratılmış bir şahısım ki her sıkıntıda sana yardım etmekle emrolundum.” dedi. (İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, sh:141; İbnü'l-cevzi, Bustânü'l-vâ'izin, sh:282; Safûri, Nüzhetü'l-mecâlis, 2/87; es-Sefîri, el-Mecâlisü'l-va 'ziyye, 1/387)

Şeytanın İnsana Salâtı Unutturmak İçin Hile Yaptığı

Muhammed ibni Abdillâh ibni Abdilhakem (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Medine emiri cuma günü bize hutbe okudu fakat kendisine salavat okumak unutturuldu, hutbesi bitip namaza kalkınca her taraftan insanlar ona bağırmaya başladı. Mihraba geçip namazı tamamladı, namazdan sonra minbere döndü ve:

“Ey insanlar! Şeytan her daim Ademoğluna hile yapmayı terketmez, bugün de bize bir hile yaparak Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salat etmemizi unutturdu. O halde siz ona salat okuyarak şeytanın burnunu yere sürtün” dedi. (İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:74, sh:89-90; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî', no:291)

Öldüğünde Yüzü Simsiyah Olan Birinin Okuduğu Salâtlar Sebebiyle Kurtuluşa Ermesi

Abdülvâhid ibni Zeyd (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: Bir kere hac yolculuğuna çıktım, bir adam bana arkadaş oldu ki bu kişi otururken, kalkarken, giderken, gelirken hep salevât okuyordu. Kendisine bunun sebebini sorunca bana şöyle anlattı:

Seneler önce babamla birlikte Mekke'ye varmak üzere yolculuğa çıktık, bir yerde kaylûle yaparken rüyamda bana birisi geldi ve: “Kalk, Allâh babanı öldürdü ve (günahları sebebiyle cesedinin) yüzünü simsiyah etti” dedi. Ben dehşet içinde uyandım, babamın yüzünün üzerindeki örtüyü açtığımda onu yüzü kapkara vaziyette ölmüş halde buldum ve bu yüzden çok korktum.

Ben bu şekilde kederli halde kısa süreli bir geçkinlik yaşarken rüyamda ellerinde demir sopa-

lar bulunan dört siyah adamın babamın başında durduğunu gördüm. Biri başında, biri ayaklarının yanında, biri sağında, biri de solunda duruyordu. Tam o sırada üzerinde iki yeşil elbise bulunan güzel yüzlü bir zat çıkagelerek onlara: **“Kenara çekilin”** dedi ve babamın yüzünden örtüyü kaldırıp eliyle yüzünü sıvazladı, sonra bana gelerek: **“Kalk, muhakkak Allâh babanın yüzünü bembeyaz etti”** dedi.

Ben kendisine: “Anam babam sana feda olsun, sen kimsin?” deyince o: **“Ben Muhammed'im (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)! Baban günahkâr biriyse de bana çok salât okurdu, başına bu hal gelince benden yardım istedi, ben bana çok salat okuyana imdat ederim.** (Bu gününde onu böyle terkedemezdim, ben çok vefalıyım)” buyurdu.

Ben sevinçle uyanıp babamın yüzündeki örtüyü kaldırdığımda onun yüzünün bembeyaz olduğunu gördüm, sonra techîz-ü tekfin işlerini halledip onu defnettim. (İbnü Ebi'd-dünyâ, el-Menâmât, no:118, 1/69; İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:93, sh:107-108, Cebr İbni Muhammed İbni Cebr el-Kurtubî, er-Risale fi fazli's-sâlati alâ Seyyidi'l-beriyye, Süleymaniye Kütüphanesi, Fatih Kısmı Kayıt No: 1128 Varak, 80)

Her Adımda Salevât Getiren Kişinin Kıssası

Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: Bir kere ben hacda iken bir genç adam yanıma geldi, attığı ve kaldırdığı her adımda mutlaka:

“اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ.”

diyordu. Ben ona bunun hikmetini sorunca şöyle anlattı: Bir kere ben annemle birlikte hac yapıyorken benden kendisini Beytullâh'a sokmamı istedi, ben onu Kâbe'ye sokunca birden düşüp öldü. Karnı şişip yüzü karardı, ben de üzüntülü bir halde onun yanında oturup kaldım.

Sonra elimi semaya doğru kaldırarak: “Yâ Rabbi! Senin evine girenin başına böyle bir hal nasıl geldi?!” deyince Tihâme (Mekke vadisi) tarafından bir bulut yükseldi, onun içinde bulunan beyaz elbiseli bir zat Beytullâh'a girdi, elini annemin yüzüne sürdüğü anda yüzü bembeyaz oldu, karnına sürdüğü anda şişkinliği geçti. Sonra çıkmak için yürüyünce ben elbisesine yapışarak:

“Ey Benden bu sıkıntıyı açan zat! Sen kim-
sin?” deyince o: “Ben Senin peygamberin
Muhammed'im (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)!” dedi.
Ben kendisinden bir tavsiye isteyince: “Bir ayak
kaldırıp diğerini koyarken mutlaka:

“اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ.”

diyessin.” buyurdu. (İbnü Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe,
no:92, sh:106-107; Sehâvi, el-Kavlü'l-Bedî', no:342)

Allâh'ı zikrederken Peşine Salevât Okumak

Ebû Abdillâh er-Rûzebârî (Radiyallâhu Anh)
şöyle anlatmıştır:

“Bir kere ben çölde giderken devemin ayağı tö-
kezleyince: “Allâh!” dedim. Bunun üzerine deve
dile geldi ve:

“اللَّهُ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ.”

diyerek bana Allâh'ın zikrinden sonra rasûlü-
nü de unutmamamı öğretmiş oldu.” İbni Beşküvâl,
Kitâbü'l-Kurbe, no:94, sh:108; Kuşeyrî, er-Risâle, 1/30; İbnü
Asâkir, Târih-u Medîneti Dimeşk, 5/19; Zehebî, Târihu'l-İslâm,
6/235)

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi Ve Sellem)in Hakkını Ödemek İçin Okunacak Bir Salât Sığası

Ahmed ibni Acîbe (Rahimehullâh)a ait “*Seva-
bı çok olan salâtlar*” isimli eserde zikredildiğine
göre; **Şeyh Sâlih ibni Abdirrezzâk el-Yemenî** (Ra-
diyallâhu Anh) şöyle demiştir:

“Her kim vücûdunu, bulunduğu yeri ve elbisesi-
ni temizledikten sonra uyuyuncaya kadar:

«اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ
صَلَاةً تَكُونُ لَكَ رِضَاءً، وَلَهُ جَزَاءً، وَلِحَقِّهِ آدَاءً.»

“Ey Allah! Efendimiz **Muhammed'e** ve âli-
ne öyle bir salât ile salât-ü selâm eyle ki, o Senin
için bir rızâ (bizden hoşnut olmanın bir vesîlesi),
O'nun için bir karşılık ve O'nun hakkına karşılık
sayılacak bir ödeme olsun.” salâtıyla meşgul olursa
Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i o gece görür.

Bu böylece denenmiş ve doğru bulunmuştur.
(İbnü Acîbe, es-Salevâtü'l-kesirâtü'l-hasenât, sh:21)

Bu salâtın içinde geçen “Ey Allah!
Muhammed'e ve **Muhammed'in Âl'ine** Senin

için rızâ, onun hakkında edâ olacak bir salât et”
cümlesi hakkında **İmâm Zebîdî** şöyle demiştir:

“Biz bu kıymetli salâtı şeyhimiz **Ahmed İbni
Abdi'l-Fettâh el-Mevî** (Kuddise Sirruhû) dan öğ-
rendik. O da bunu şeyhi **Muhammed Tihâmî**
(Kuddise Sirruhû) dan almıştır.”

Şeyhimiz salât sığalarını cem ettiği küçük bir
risalesinde, **Allâh-u Te'âlâ'nın**, bu salâtı her gün
otuz üç kere yapan kişinin kabriyle, peygamberi
Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in kabri ara-
sındaki mesafeyi kaldırıp, kabirlerini birleştirire-
ceğini zikretmiştir.

Şeyhimiz Seyyid **Abdullah ibni İbrâhîm el-
Hüseynî** (Kuddise Sirruhû) “*Meşâriku'l-Envâr*” da bu
salâtı zikretmiştir.

Ben bunu ondan da almış ve huzurunda yaz-
mışımdır. Bu hususta bana icazet de vermiştir. O,
kitabında Fakih **Salih Ömer İbni Sa'îd** (Rahimehul-
lâh)dan rivâyetle: “Bu salâtı otuz kere okuyanın,
Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i görme şerefi-
ne nâil olacağı”nı zikretmiştir.

İmâm Zebîdî (Rahimehullâh) devamla bu salâ-
tı bir çok meşâyıhtan öğrendiğini nakletmiş ve o
salâtı:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى
آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تَكُونُ لَكَ رِضَاءً وَ
لِحَقِّهِ آدَاءً»

sığası ile zikretmiştir. (Zebîdî, el-İthâf: 3/283)

Yemen meşâyihundan olan ve “*Buhârî*”nin
tamamını ezbere bilen büyük kerâmetler sahibi
Fakih Ömer İbni Sa'îd (Rahimehullâh) kendisine
ulaşan bir senedle **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve
Sellem)in şöyle buyurduğunu nakletmiştir.

عَنِ الْفَقِيهِ عُمَرَ بْنِ سَعِيدٍ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: “مَنْ قَالَ كُلَّ يَوْمٍ: “اللَّهُمَّ
صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَاةً تَكُونُ لَكَ رِضَاءً وَ لِحَقِّهِ آدَاءً”
ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ مَرَّةً، إِذَا مَاتَ فَتُحِبَّ بَيْنَ قَبْرِهِ وَقَبْرِ نَبِيِّهِ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.”

“Her kim her gün otuz üç kere:

”اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَاةً تَكُونُ لَكَ رِضَاءً
وَ لِحَقِّهِ آدَاءً“

derse öldüğü zaman onun kabri ile peygamberi Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in kabri arası açılır (kabri Rasûlullâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in kabri-i şerifine ilhak edilir).” (Allâme Ahmed ibni Ahmed ibni Abdüllatif eş-Şercî ez-Zebîdî, Tabekâtü'l-havâss ehli's-sıdkı ve'l-ihlas, sh: 235)

Salât-ü Selâm Hürmetine Kesinlikle Reddedilmeyecek Bir Hâcet Namazı

Vüheyb ibnü'l-Verd (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Bize ulaşan habere göre asla geri çevrilmeyecek olan dualardan biri de şudur: “Kişi on iki rekât hacet namazı kılar, her rekatta Fatihâ'dan sonra bir Ayete'l-Kürsî ve Kulhuvallah okur, namazı bitince secdeye kapanır, sonra şöyle der:

”سُبْحَانَ الَّذِي لَبَسَ الْعِزَّ وَقَالَ بِهِ سُبْحَانَ الَّذِي
تَعَطَّفَ بِالْمَجْدِ وَتَكَرَّمَ بِهِ سُبْحَانَ الَّذِي أَحْضَى
كُلَّ شَيْءٍ بِعِلْمِهِ سُبْحَانَ الَّذِي لَا يَنْبَغِي التَّسْبِيحُ
إِلَّا لَهُ سُبْحَانَ ذِي الْمَنِّ وَالْفَضْلِ سُبْحَانَ ذِي
الْعِزِّ وَالتَّكْرُمِ سُبْحَانَ ذِي الطَّوْلِ أَسْأَلُكَ بِمَعَاقِدِ
عِزِّكَ مِنْ عَرْشِكَ وَمُنْتَهَى الرَّحْمَةِ مِنْ كِتَابِكَ
وَبِاسْمِكَ الْأَعْظَمِ وَجَدِّكَ الْأَعْلَى وَبِكَلِمَاتِكَ
التَّامَّاتِ الَّتِي لَا يُجَاوِزُهُنَّ بَرٌّ وَلَا فَاجِرٌ أَنْ
تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ.“

“İzzeti (yücelik ve şerefi) cübbe gibi giyinen ve onunla (bütün azizlere) galip gelen Zatı (bütün noksan sıfatlardan) tesbih (ve tenzih) ederim. Mecdi (ululuğu) kaftan gibi kuşanan ve onunla (kullarına) ikramda bulunan Zat'ı tesbih ederim. İlmiyle herşeyi saymış olan Zat'ı tesbih ederim. Tesbih olunmak ancak Kendisine münasip olan Zat'ı tesbih ederim.

Lütuf ve fazilet sahibini tesbih ederim, izzet ve ikram sahibini tesbih ederim. (Ey Allâh!) Arş'ındaki izzet halkaları, Kitab'ındaki rahmetin nihayi noktası, en büyük ismin, en yüce olan şanın ve iyi kötü kimsenin kendile-

rini aşamayacağı o tastamam olan kelimelerin hürmetine Senden dilerim ki Muhammed'e ve Muhammed'in Ehli Beyt'ine salât edesin.”

Bu duayı okuduktan sonra masiyet (günah) olmayan ne isteği varsa onu talep eder. Vüheyb (Radiyallâhu Anh) şöyle derdi: “Bize ulaşan rivayete göre kendisine bu namaz öğretilen kimselere: “Bu namazı akli kıt insanlara öğretmeyin ki bununla (yani asla redolmayacak olan bu namazı kılıp da yanlış şeyler isteyerek) Allah'ın yasaklarını işleme kuvvet bulmasınlar.” denirdi.” (Ebû Nu'aym, Hilyetü'l-Evliya: 8/158-159; Abdülğani el-Makdisî, et-Terğîb fi'd-du'â no:71, Zıyâuddîn el-Makdisî, el-Uddeh li'l-kerabi ve's-şiddeh, no:46; İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe, no:9, sh:144; Sehâvî, el-Kavlü'l-Bedî, no:344)

Kur'an Tilavetinden Sonra Salât Okumak

Abdullah ibni İsâ (Radiyallâhu Anh)dan, ayrıca Haseni Basr-î (Radiyallâhu Anh)dan Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e merfûan (isnad edilerek) şöyle rivayet olunmuştur:

”مَنْ قَرَأَ الْقُرْآنَ وَصَلَّى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ وَدَعَا اللَّهَ فَقَدِ التَّمَسَّ الْخَيْرَ مِنْ مَطَانِهِ“

“Her kim Kur'an-ı Kerîm okur da peşine Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salevat okur ve daha sonra Allâh-u Te'âlâ'ya dua ederse gerçekten bu kişi hayrı aranması gereken yerlerde aramış olur (istekleri makbul olur).” (Nümeyrî, “el-İ'lâm bi fazli's-salâti alâ hayri'l-enâm” 2/279; Hafız İbni Beşküvâl, Kitâbü'l-Kurbe ilâ Rabbi'l-âlemin, no:36, sh:68; Beyhakî, Şu'abu'l-İmân, no: 2084)

Kur'an'daki Bütün Harfleri Bin Katı Kadar Sevap Kazandıracak Bir Salât-u Selam

Ulemadan bazısı Kur'an-ı Kerîm'den bir miktar okuyan kişinin Kur'an-ı Kerîm'in harflerinin sayısınca (323.671 harf / el-Fâsî, Metâli'u'l-meserrât, sh:393) her bir harfe mukabil bin katıyla salât etmiş sevabı almak üzere şöyle bir salât sîğası zikretmişlerdir ki bu da 323 milyon 671 bin salâta mukabil olur.

”اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا
مُحَمَّدٍ بَعْدَ مَا فِي جَمِيعِ الْقُرْآنِ حَرْفًا حَرْفًا
وَبَعْدَ كُلِّ حَرْفٍ أَلْفًا أَلْفًا.“

M. İSLAMOĞLU MÜCTEHİDLERİ VE RASÛLÜLLÂH (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) İ YAHUDİLERE MEYLETMEKLE SUÇLUYOR

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

M. İslamoğlu “Yahudileşme Temayülü” kitabında: “Hayız konusundaki Nebevî yaklaşımın böyle algılanmayıp da, dua, zikir, ilim gibi ibadetlerden uzaklaştırılarak, mescide sokulmayarak, cemaatten ayrı tutularak, Kur’an okuması yasaklanarak cezalandırılmayı hak eden bir “suç”, bir “günah”, bir “ayıp” gibi algılanması geleneksel anlayışa karışmış bir Yahudileşme eğilimidir” (sh: 212) demektedir.

Kendisi bu sözleriyle hayızlı kadınların mescide girmelerinin, yine böylece cünüb ve hayızlı olanların Kur’ân-ı Kerîm okumalarının yasak olduğunu söyleyen müctehidleri ve onların bu husustaki dayanağı olan **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) i Yahudilere meyletmekle suçluyor ve **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in yaklaşımının böyle olmadığını söylüyor. Halbuki **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) aşağıda zikredeceğimiz hadis-i şeriflerinde hayızlı kadınların ve cünüb kimselerin mescide giremeyeceğini ve Kur’ân-ı Kerîm okuyamayacağını açıkça beyan etmektedir.

Nitekim **Âişe** (Radiyallâhu Anhâ)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“فَأَنِّي لَا أُحِلُّ الْمَسْجِدَ لِحَائِضٍ وَلَا جُنُبٍ”

“Şüphesiz ben ne hayızlı, ne de cünüb için mescidi helâl etmiyorum.” (Ebû Dâvûd, Tahâret 93, No:232, 1/109)

Yine böylece **İbn-i Ömer** (Radiyallahu Anhumâ) dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: “لَا يَقْرَأُ الْجُنُبُ وَلَا الْحَائِضُ وَلَا التُّفْسَاءُ الْقُرْآنَ.”

“Cünüb olan kimse ile hayızlı ve nifaslı olan kadın Kur’an okuyamaz.” (Dârekutnî, es-Sünen, 1/121, Tirmizî, Tahâret:98, no:131, 1/236, İbnü Mâce, Tahâret: 9105, No:595-596, 1/195)

Yine böylece Ali (Radiyallâhu Anh) abdestsizken Kur’ân-ı Kerîm okumasını yadırgayan kişilere:

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَخْرُجُ مِنَ الْحَلَاءِ فَيَقْرَأُ الْقُرْآنَ وَيَأْكُلُ مَعَنَا اللَّحْمَ وَلَمْ يَكُنْ يَحْجُبُهُ عَنِ الْقُرْآنِ شَيْءٌ لَيْسَ الْجَنَابَةُ.

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) halâdan çıkar ve bize Kur’ân okuturdu ve bizimle et yedi, cünüplük dışında hiçbir şey onun Kur’ân okumasına mâni olmazdı” demiştir. (Ebû Dâvûd, Tahâret:90, no:229, 1/108)

İbni Hacer (Rahimehullâh) bu hadis-i şerifin bu babda delil alınmaya elverişli derecede hasen mertebesinde bir rivayet olduğunu zikretmiştir. (Fethu'l-Bârî, 1/408)

Cünübün ve hayızlının Kur’ân-ı Kerîm okuması bir yana Kur’ân-ı Kerîm’e dokunmasını bile Rabbi-miz:

“لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ”

“(Küçük-büyük bütün abdestsizliklerden) **tertemiz kılınanlardan başkası ona dokunamaz**” (Vâkıa Sûresi: 79) âyet-i kerimesiyle yasaklıyor.

Bu âyet-i kerimeden dolayı aralarında dört mezhep imamının da bulunduğu cumhur ulema küçük ve büyük abdestsizlikten temiz olmayanların Kur’ân-ı Kerîm’e dokunamayacağı hususunda ittifak etmişlerdir. (Reşid Ahmed el-Kenkâhî, el-Kevkebü'd-dürri Şerhu Süneni't-Tirmizî, 1/186)

Abdullâh ibni Ömer (Radiyallâhu Anhumâ)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ

“Kur’ân’a sadece abdestli olanlar dokunabilir.” (Taberânî, el-Mu’cemü’l-Kebîr, No:3135, 3/205; İmâm-ı Mâlik, el-Muvatta’ Kur’ân:1, No:468, Sh.223, Dârimî, Talâk:3, No:2183, 2/602, Beyhâkî, es-Sünenü’l-Kübrâ, No:409, 1/141, Dârekutnî, es-Sünen, 1/121, Hakim el-Müstedrek, No:6051, 3/552)

Senin gibi bazı hoca müsveddeleri bu âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflerde geçen “Temiz” ifadesini abdestli manasında kabul etmemişler ve böylece abdestsiz hatta cünübün Kur’ân-ı Kerîm’i tutabileceğini hatta okuyabileceğini iddia ederek hem kendileri sapıtmış hem de insanları saptırmışlardır. Oysa âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflerde geçen “Taharet” kökünden gelen kelimelerin abdest manasına geldiği âşikârdır. Nitekim abdestsiz namaz kılınamayacağı hususu kesin olup:

لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةً بِغَيْرِ طَهْوَرٍ

“Allâh hiçbir namazı taharetsiz kabul etmez” (Nesâî, Tahâret:104, no:139, 1/87) hadîs-i şerifinde abdest kelimesi taharet manasına gelen “tuhûr” lafzıyla ifade edilmiştir. Bundan da anlıyoruz ki naslarda geçen “Tahir olmayan Kur’ân’a dokunamaz” ifadeleri “Abdestsiz” anlamına gelmektedir.

Ayrıca sahâbe-i kirâmın bu naslardan anladıkları mana da bu yöndedir. Nitekim Abdurrahman ibni Zeyd (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre; bir kere Selmân-ı Fârisî abdest bozmuş, arkadaşlarının yanına geldiğinde ona: “Abdest alsan da sana Kur’ân-ı Kerîm’den bir şeyler sorsak” demişler, o da onlara: “Sorabilirsiniz, ben Kur’ân-ı Kerîm’e dokunmaksızın size cevap verebilirim, çünkü Kur’ân-ı Kerîm’e ancak abdestliler dokunabilir” diye cevap verdikten sonra geride zikredilen âyet-i kerimeyi okumuştur. (Sa’id ibni Mansûr, İbnü Ebî Şeybe, el-Musanef, İbnü Münzir, Hâkim, el-Müstedrek, Suyûtî, ed-Dürü’l-mensûr, 14/223)

Ömer (Radiyallâhu Anh)ın kızkardeşinin, kendisine: “Sen abdestli değilsin, cünüplükten de yı-

kanmıyorsun, onun için Kur’ân-ı Kerîm’in yazılı bulunduğu sayfaya dokunamazsın” diye uyarıda bulunduğu hadîs-i şerîf kaynaklarında mevcuttur. (İbnü Sa’id, Ebû Ya’lâ, Hâkim, Bezzâr, Beyhâkî, Suyûtî, ed-Dürü’l-mensûr, 10/161, 14/256)

Şimdi İslamoğlu’na soruyoruz: “Sen bu beyanlarınla müctehidler mi yoksa onların kaynağı olan **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i mi, yoksa bu vahiylerin sahibi olan **Allâh-u Teâlâ**’yı mı Yahudileşme temayülü ile suçluyorsun? O halde sende senedi zayıf bile olsa hayızlının mescide girebileceği veya cünüb kimsenin Kur’ân-ı Kerîm okuyabileceğine dair bir rivayet göstermeni bekliyoruz.”

M. İSLAMOĞLU RASÛLÜLLÂH

(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)İN ÂİŞE VÂLİDEMİZİ

HAYIZLI İKEN KÂBEYE SOKTUĞUNU

İDDİA EDEREK RASÛLÜLLÂH

(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)E İFTİRA EDİYOR

Ey M. İslamoğlu! Sen Peygamberimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Âişe validemize hayızlı iken Kâbe’ye girmesi için izin verdiğini, ayrıca **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in bayramlarda hayızlı kadınların da camiye gelmelerini emrettiğini iddia ediyorsun ve şöyle diyorsun: “Kâbe, mescidlerin anasıdır. Eğer mescidlerin anasında âdetli kadının bulunması caizse, diğer mescidlerde bulunmasında ne gibi bir beis olabilir? Bu meyanda Allah Rasülü bayramlarda hayızlı kadınların da camiye gelmelerini emretmiş...” (Yahudileşme Temayülü, sh: 210)

Bu görüşlerine delil olarak da: **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in, hac yolculuğuna çıktığında yolda âdet gören ve bu nedenle hac yapamayacağı endişesine kapılarak ağlayan **Âişe** (Radiyallâhu Anhá) ya söylemiş olduğu:

إِنَّ هَذَا أَمْرٌ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيَّ بِنَاتِ آدَمَ فَأَقْضِي مَا يَقْضِي الْحَاجُّ غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ

“Şüphesiz bu (hayız hali), Allâh’ın Âdem’in kızlarına yazdığı bir şeydir (sen bundan mesûl değilsin). Artık sen Beytullâh’ı tavaf etme dışındaki hac yapan bir kişinin yapacağı (Arafat-Müzdelif vakkelleri ve şeytan taşlama gibi vazifelerden) herşeyi yap.” (Buhârî, Hayz:1, no:290, 1/113) hadîs-i şerifini zikrediyorsun.

Halbuki bu hadîs-i şerîf senin lehine değil, aleyhine bir delil teşkil etmektedir. Zira “Beytullâh’ı tavaf etme!” demek, “Mescide girme!” demektir.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in hayızlı kadınların bayram namazlarında camiye gelmelerini emrettiğini söylemen ise büyük bir iftira ve cehalet eseridir.

Zira **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) döneminde bayram namazları zaten kalabalıktan dolayı camide değil, musallâ denilen boş alanda kılınırdı ki siyerle ilgili en ufak bir malumatı olan bile bunu bilir. Nitekim birçok rivayetlerde (Ebû Dâvûd, Salât:256, no:1158) **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in bayram namazından dönerken, gittiği yoldan değil de başka bir yoldan döndüğü zikredilmektedir ki bu da bayram namazını mescidde kılmadığına delalet etmektedir. Çünkü mescidle evi arasında yol olmadığını en cahil Müslüman bile bilmektedir.

Zaten **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hayızlı kadınların bayram namazına iştiraklerini namaz camide kılınmadığı için uygun görmüş ama **Ümmü Atıyye** (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edildiğine göre buna rağmen:

عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَخْرُجُ الْعَوَاتِقُ ذَوَاتُ الْخُدُورِ وَالْحَيْضُ وَلَيْشْهَدَنَّ الْخَيْرِ وَدَعْوَةَ الْمُؤْمِنِينَ وَيَعْتَزِلُ الْحَيْضُ الْمُصَلِّيَ

“Perdeler arkasında duran bakire kızlar da, hayızlılar da (bayram namazına) çıkar, onlar da o hayırlı işe ve müminlerin duasına şahit olsunlar, fakat hayızlılar namazgahdan uzak dursunlar” (Buhârî, Hayız:23, no:318, 1/123) buyurarak cami dışında bile olsa hayızlı kadınların namaz kılınan sahadan ayrı bir yerde durmalarını emretmiştir.

Bu hadîs-i şerîfin şerhinde muhaddislerin emiri kabul edilen **İbni Hacer** (Rahimehullâh):

”فإنه يناسب قوله أن الحائض لا تطوف بالبيت لأنها إذا أمرت باعتزال المصلي كان اعتزالها للمسجد بل للمسجد الحرام بل للكعبة من باب الأولى“

“İşte bu hadîs-i şerifte geçen: ‘Hayızlılar namaz-

gahdan uzak dursun’ emri hayızlının Beytullâh’ı tavaf edememesiyle tamamen münasip düşmektedir.

Zira **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in hayızlı bir kadının sahrada bayram namazı kılınan bir yerden dahi uzak durmasını emretmesi, onun mescitlerden, özellikle Mescid-i Haram’dan ve bahusus Kâbe’den uzak durmasını evleviyetle emretmiş olduğunu ifade etmektedir. (Fethu'l-Bârî, 3/505)

Kitaplarının dipnotlarını “İbni Hacer, İbni Hacer” diye doldurmuşken işine gelmediği zaman **İbni Hacer** (Rahimehullâh)ın bu isabetli tesbitini Müslümanlardan niçin gizliyorsun, senin bu yaptığın ilmî emanetle bağdaşacak bir davranış mıdır?!

Bir de “Hayız konusundaki Nebvî yaklaşımın böyle algılanmayıp da, dua, zikir, ilim gibi ibadetlerden uzaklaştırılarak” laflarında Ehl-i Sünnet fıkıhçılara büyük bir iftira ediyorsun. Zira hiçbir fıkıh kitabında hayızlının ve cünübün dua ve zikir yapamayacağı, ilim gibi ibadetlerden uzak duracağı hükmü yer almamaktadır. Buna dair bir kaynak dahi gösteremezsen –ki asla gösteremeyeceksin– bu durumda müfteriliğin tescillenmiş olacaktır.

Aslında sen: “Bu konuyu toparlarken, İslâm ümmetinin klasik çağlarındaki kadına bakış açısıyla, Yahudi bakış açısının çakıştığı bariz bir biçimde görülmekte. Yahudiler adet halini bahane ederek kadını aşağıladılar. Sonraki asırlarda yer eden erkeksi fıkıh da, konuyu aynı bakış açısıyla ele aldı. Asıl Yahudileşme temayülü dediğimiz olgu işte böyle tezahür ediyordu” şeklinde sarfettiğin hezeyanlarında, Allâh’ın dinini, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in sünnetini ve müctehidlerin fıkını erkeksi, kadını aşağılayıcı ve Yahudilere meyledici olmakla nitelerken, bizzat kendin Yahudileşme temayülü göstererek tahrife yelteniyorsun.

Zira âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflerde, bunlara dayanan fikhî ictehadlarda hayızlının ve cünübün mescide giremeyeceği, Kur’ân-ı Kerîm okuyamayacağı ve Mushaf’a dokunamayacağı açıkça beyan edilmişse de bunların hiçbirinde zikir ve dua yapamayacağı, ilim meclislerinde bulunamayacağı ifadesi mevcut değilken, sen bunları birbirine katıp karıştırarak bu dine Yahudilerin dahi veremeyeceği zararları veriyorsun.

ŞİİRLERDEN SEÇMELER

ALLAHIM!

Hasbi TANRIVERDİ

“Bir elim yağ da olsa, bir elim bal da”
Rengi solmaz çiçek olsam, bin dalda
Sana ölüm yok deseler, bâtil da...
İmânımdan vazgeçemem Allah’ım.

Şeytan gibi düşünceme girseler
Yollarıma ipek halı serseler...
Dünya gibi ne dünyalar verseler
İmânımdan vazgeçemem Allah’ım.

Boğazıma yağlı ilmek taksalar
Tuz yalatıp, ciğerimi yaksalar
Çeşme olup, başucumda aksalar
İmânımdan vazgeçemem Allah’ım.

Kefereler ordusuyla gelseler
Bedenimi kurşunlarla delseler
Her hücremi bin parçaya bölseler
İmânımdan vazgeçemem Allah’ım.

Günâhlarım sel misali taşmıştır
Ne tepeler, ne dağları aşmıştır
Seni seven, aşkın ile coşmuştur
İmânımdan vazgeçemem Allah’ım.

Süveydâmız sevgin ile nurlansın
Günâhımız, rahmetinle durlansın
İmân etmem diyen arsız kirlensin
İmânımdan vazgeçemem Allah’ım.

“Sevdiğin her şeyi, bize de sevdir
Yerdiğin her şeyi, bize de yerdir”
Sevenleri affınla murâda erdir.
İmânımdan vazgeçemem Allah’ım.

“Senden geldik, dönüş sana” biliriz
Ecel vakti, her can gibi ölürüz...
Ve inşaallah! Yüz akıyla geliriz
İmânımdan vazgeçemem Allah’ım.

MEVLİD KANDİLİ

İsmail ONAY

İçim içime sığmıyor
Bugün bayram, bugün mevlid kandili
Gözümde yağmur yağmıyor
Bugün bayram dostlar, bugün mevlid kandili

Bugün alemlere rahmet doğdu
Doğdu da cihanı nura boğdu
Geldi alemin nuru karanlığı kovdu
Bugün bayram, bugün mevlid kandili

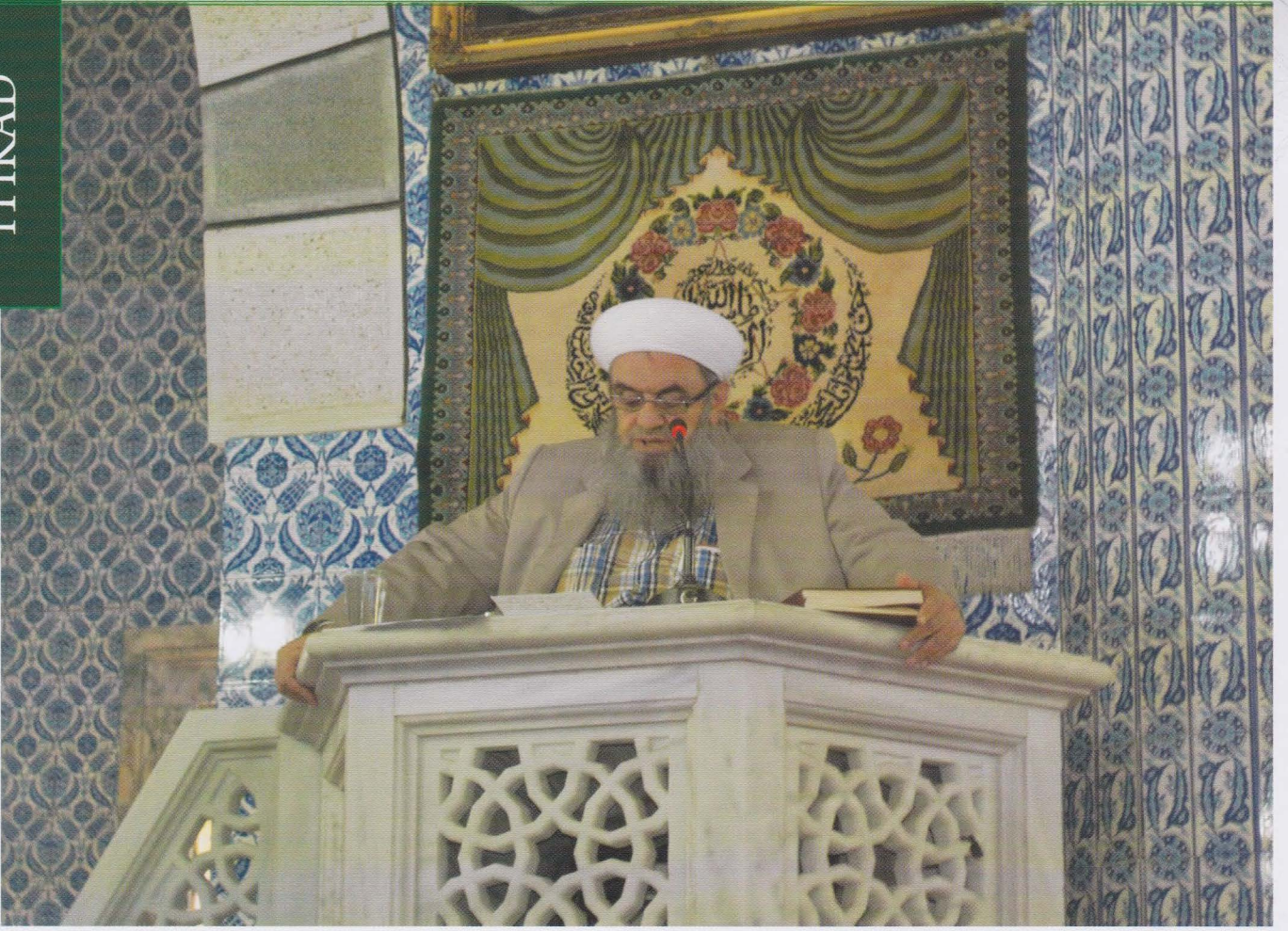
Sen, ben doğmuşuz ne çıkar
Diğer varlıkların ne hükmü var
İbrahim Allah’a dost, Muhammed ona yar
Bugün bayram dostlar, bugün mevlid kandili

Bugün bayram, çünkü Cuma günüdür
Bugün bayram, çünkü dua günüdür
Bugün peygamberin doğum günüdür
Bugün bayram dostlar, bugün mevlid kandili

Aç elini eyle dua,
İster suya, ister dağa,
Onunla erdik mutluluğa
Bugün bayram, bugün mevlid kandili

Kelimeler mutluluğuma etmiyor kifayet
Gönülden değil kalemdendir şikayet
Onunla geldi nur, onunla doğdu İslamiyet
Bugün bayram dostlar, bugün mevlid kandili

Sözüm bitip sana veda ederken
Elim açıp Rabbe dua ederken
“Rabbim beni kavuşturun” derken
Bugün bayram dostum, bugün mevlid kandili

KUR'AN'DAN YÜZÜNÜ ÇEVİREN MİLLET İFLAH OLMAZ

RESUL BÖLÜKBAŞ

Yüce Allah, yeryüzünde yarattığı insan olan Âdem (*Aleyhisselâm*)'ı kendine halife olarak yarattığı için onun zürriyeti olan ve kıyamete kadar gelecek bütün insanları da kendisine halife olarak yaratmıştır. Bunun manası şudur ki; insan ve insanlık kendi saadet ve mutluluk yolunu, yaşama sistemini, hayat nizamını, tanzim etme ve insanlığa yol göstermeyi insanın kendisine vermemiştir. Bu yetki ve salahiyeti ancak kendisine tahsis etmiştir. Nasıl ki; yaratma, rızık verme, yaşatma ve enfusi ve ahlaki nimetleri ihsan etmeyi kendisine tahsis etti ise yarattığı insanın yolunu yönünü ve nizamını da tespit etmeyi kendisine tahsis etmiştir.

Yani nasıl ki tahlik, terzik, ten'im, ihya ve imâte sıfatları O'na ait ise, kendisine vekil ve halife olarak yarattığı insanın dünya da huzur ve saadet içinde yaşaması için ona hayat nizamını, huzur ve mutlu-

luk sistemini insanca yaşaması için gerekli kuralları koymak üzere kitabı ve bu kitabın muhatabı olarak da Peygamberleri göndermiştir. Zira teşri yani hüküm koyma sıfatı sadece O'na aittir.

Beşeriyeti ve insanları çok iyi bilen beşerin kendisi değil onu yaratan Yüce Allah'tır. Cenab-ı Hakk kendisine halife olarak yarattığı insana çok kıymet verdiği için onu kendi başına başıboş terk etmeyi istemedi, bunun insana yapılacak en büyük haksızlık ve hikmete aykırı bir durum olacağını bilen Allah-u Teala, teşri hakkını kendine tahsis etmiştir. Zira yüce Mevlâ haksızlık etmekten ve hikmete aykırı iş yapmaktan münezzeh ve Müberradır.

İnsanın hayat nizamını kendisinin tanzim etmesinin zaruri olduğunu bilen Allah (*Celle Celalühü*) öyle de yapmıştır. Zira Cenab-ı Hakk'ın sıfatlarından olan ilim ve kelim sıfatları ile beşerin nizamını

gönderdiği kitaplarla beyan etmiştir. Elbette yüce Allah kendisine halife olarak yarattığı insana akıl, iyiyi kötüden ayırma kabiliyetini vermiştir. Hatta Cenab-ı Hak kendisinde var olan sıfatlardan da insana vermiştir. Çünkü Allah'a halife olmanın gereği budur. Ancak bu aklı ve mantığı kendi yolunu ve yönünü kendisinin tanzim etmesine yeterli olduğu için vermemiştir. Bu akılla neyin helal neyin haram ve neyin gerekli olduğunu tespit etmesi mümkün olamayacağından, Cenab-ı Mevlâ'nın bunların tespitini ve İslâmi kuralları koymayı kendine hasr etmiştir. Ancak gönderdiği risalet ve talimatları anlayabilmesi içinde akıl nimetini ihsan etmiştir. Akıl olmayanları ise mükellef tutmamıştır. Akıl mükellefiyetin şartıdır.

Unutmamak lazımdır ki Allah'ta var olan kudret, ilim ve kelam sıfatları halife olan insanda da vardır. Ancak Cenab-ı Hakk'ta var olan bu sıfatlarla Allah'ı vasıflamak vacip olduğu gibi, bu sıfatların zıddı olan cehil, sükût ve acziyet ile vasıflamak da asla mümkün değildir. Bunlardan Mevlâ'yı tenzih etmek gerekir. Halife olan kul ise ilim ve kudret sıfatı ile muttasif olduğu gibi, acizlik ve cehalet sıfatları ile de muttasif olduğundan beşeriyetin saadet ve mutluluk yolunu tanzim etme, İslâmi kuralları koyma hakkını insana vermemiştir.

Bunu da yarattığı insanı çok sevdiğinden böyle yapmıştır. Çünkü insan geçmişini bilmez, bildikleri varsa da bir kısmını unuttur. Geleceğini asla hiç bilmez. Hali hazırda da kısmen bilir, kısmen bilmez. Böyle bir insanın saadet yolunu tanzim etmesi hatalarla karışık olur. Allah (*Celle Celalühü*) ise ezeli ve ebedi ve hali hazırda en ince teferruatına kadar bildiğinden, sonsuz ilim sıfatı ile muttasif olduğundan, beşeriyetin nizamını en mükemmel şekilde tanzim etmeyi murat ederek Peygamberlik müessesesini zaruri görmüştür. Peygamberlik müessesesinin olmazsa olmaz derecede zaruru olduğundandır ki, ilk insan olan Âdem (*Aleyhisselâm*) aynı zamanda ilk Peygamberdir. Yani Cenab-ı Hakk Peygambersiz iki insan da olsa yaşamasının huzur içinde olamayacağını bildiğinden, insanlıkla beraber peygamberliği başlatarak ilk risaletini ilk insana vermiştir.

Onun içindir ki makaleye başlık atarken **“Kur'an'dan yüzünü çeviren millet iflah olmaz”** dedik. Kur'an'dan kopan insanın gemisinin rotasız olduğu gibi, bu geminin kaptanı da yoktur. Böyle bir gemi elbette ki sahili selamete çıkamaz. Rastgele gider, karaya oturur veya batır. Şimdi dünya Müslümanlarının haline bakalım, Kur'an'dan ve sünnetten yüzlerini dönmüşler mi yoksa Kur'an ve

Sünnetin ahkâmına sımsıkı sarılmışlar mıdır.

Görüyoruz ki gerek bütün dünyada ve gerekse ülkemizde Kur'an-ı kerimin elfâzına, hıfzına ve onun fizikine önem verildiği kadar onun ahkâmına, gösterdiği yola, koyduğu nizama önem verilmemektedir. Dünya da ve ülkemizde Kur'an'ın elfâzını hıfz eden hafızlarımız, onu okuyan okurlarımız azımsanmayacak kadar çoktur.

Ancak onu ezberleyenler Fatihâ'dan Nas Sûresi-ne kadar tüm ayetlerini ezberlemeyi lüzumlu görüp ezberlediği gibi, onun ahkâmının tamamını da aynı şekilde kabul etmesi imani noktada bir vecibedir. Hal böyle iken, tatbikata sıra geldiğinde bu kitabın bir kısmının tatbikinin lüzumlu ama diğer bir kısmının ise tarihsel olduğunu kabul ederek, tatbiki şöyle dursun itikâden bile kabul etmeyen kişinin hafız olmasının veya Kur'an'ı okumasının hiçbir faydası yoktur.

Kur'an-ı Azimüşşan'ın ahkâmına, onun getirdiği ilkelere sadık kalmadıkça, Kur'an'dan yüz çeviren milletin dışında sayılmayız. Değil Kur'an-ı Kerim'in ahkâmının devreden çıkarılması, onun sözlerin en güzeli, sistemlerin en adili, kurallarının en mükemmel olduğunu kabul etmedikçe kişi İslâm sarayına girmiş olamaz. Bu hususta Kur'an-ı Kerim'den bazı ayetleri sıralamayı uygun görmekteyiz.

Tâhâ sûresinin 124, 125, 126 ve 127. Ayeti kerimelerinde şöyle buyrulmaktadır:

وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى ﴿٤٢١﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿٥٢١﴾ قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيْتَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنْسَى ﴿٦٢١﴾ وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى ﴿٧٢١﴾

“Her kim de benim zikrimden (Kur'an'dan) yüz çevirirse mutlaka ona dar bir geçim vardır. Bir de onu kıyamet gününde kör olarak haşrederiz.” (124) O da şöyle der: **“Rabbim! Dünyada gören bir kimse olduğum halde, niçin beni kör olarak haşrettin?”** (125) Allah **“Evet, öyle. Âyetlerimiz sana geldi de sen onları unuttun. Aynı şekilde bugün de sen unutuluyorsun”** der. (126) **Haddi aşan ve Rabbi'nin âyetlerine inananları işte böyle cezalandırırız. Şüphesiz ahiret azabı daha şiddetli ve daha kalıcıdır.”** (127)

Bu ayetin mealini okuduktan sonra tarafımızdan bir yorum katmaya gerek olmadığını düşünerek yorumunu okurlarımın anlayışına bırakıyorum.

Bir başka ayetinde Yüce Allah (*Celle Celalühü*) **Nisa Süresinin 65. Ayetinde** ise şöyle buyurmaktadır;

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾

“Hayır! Rabbine andolsun ki onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükme içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar.”

Yüce Allah (*Celle Celalühü*) Peygamberine teslimiyetin bu kadar önemli olduğunu beyan ettikten sonra, Kendisine olması gereken teslimiyetin önemini anlamak için izaha gerek olmadığını düşünüyoruz.

Yine **Maide Süresinin 49 ve 50. Ayetlerinde** ise şöyle buyurmaktadır;

وَأَن احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَن بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِن تَوَلَّوْا فَاعْلَم أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَن يُصِيبَهُم بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ﴿٩٤﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٥﴾

“Aralarında, Allah’ın indirdiği ile hükmet. Onların arzularına uyma ve Allah’ın sana indirdiğinin bir kısmından (Kur’an’ın bazı hükümlerinden) seni şaşkırtmalarından sakın. Eğer yüz çevirirlerse, bil ki şüphesiz Allah, bazı günahları sebebiyle onları bir musibete çarptırıyor. İnsanlardan birçoğu muhakkak ki yoldan çıkmışlardır.” “Onlar hâlâ cahiliye devrinin hükmünü mü istiyorlar? Kesin olarak inanacak bir toplum için, kimin hükmü Allah’inkinden daha güzeldir?”

Şurası kesinlikle bilinmelidir ki Allah’a ve Rasül’üne dayanmayan din ve ahlak cahiliye döneminin dini ve ahlakıdır. İşte Cenab-ı Hakk bu ayeti ile Cahiliye döneminin örf ve âdetini dejanere olmuş ahlakını kötüleyerek kendisi tarafından indirilen kitaba ve yine kendisi tarafından gönderilen Peygambere ittiba edilmesi gerektiğini ferman etmektedir.

Şimdi Kur’an-ı Kerim’den bazı kimseler tarafından tarihsel kabul edilerek günümüzde tatbikinin uygun olmayacağını söyledikleri ayetlerden bazılarını arz edelim. Nûr süresinin 4,5,6,7,8,9 ve 10. Ayeti kerimelerinde şöyle buyurulmaktadır:

وَالَّذِينَ يَزْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شَهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤﴾ (إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾) وَالَّذِينَ يَزْمُونَ أَرْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شَهَدَاءُ إِلَّا أَنفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٦﴾ وَالْخَامِسَةُ أَنَّ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِن كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٧﴾ وَيَدْرُؤُاْ عَنْهَا الْعَذَابَ أَن تَشْهَدَ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٨﴾ وَالْخَامِسَةُ أَنَّ غَضَبَ اللَّهِ عَلَيْهَا إِن كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

“Namuslu kadınlara zina isnat edip sonra da dört şahit getiremeyenlere seksen değnek vurun. Artık onların şahitliğini asla kabul etmeyin. İşte bunlar fâsık kimselerdir. (4) Ancak tövbe edip bundan sonra islah olanlar müstesna. Çünkü Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir. (5) Eşlerine zina isnat edip de kendilerinden başka şahitleri olmayanlara gelince, onların her birinin şahitliği; kendisinin doğru söyleyenlerden olduğuna dair, Allah adına dört defa yemin ederek şahitlik etmesi, beşinci defada da; eğer yalancılardan ise, Allah’ın lanetinin kendi üzerine olmasını ifade etmesiyle yerine gelir. (6-7) Kocasının yalancılardan olduğuna dair Allah’ı dört defa şahit getirmesi (Allah adına yemin etmesi), beşinci defada da eğer kocası doğru söyleyenlerden ise Allah’ın gazabının kendi üzerine olmasını dilemesi, kadından cezayı kaldırır. (8-9) Allah’ın size lütfu ve merhameti olmasaydı ve Allah tövbeleri kabul eden, hüküm ve hikmet sahibi olmasaydı haliniz nice olurdu?” (10)

Bu ayeti de okurlarımızın yorumlaması yeterli olacağından ayrıca bizim yorumumuza gerek duymuyoruz.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki Kur’an-ı kerim’in El-fazına, hıfzına önem veren ve İslâm ülkelerinin

de yaşayan insanlar onun ahkâmına aynı derecede önem vermediği sürece “ben Kur’ân’dan yüzümü çevirmedim” deme hakkına sahip değildir. Kur’ân-ı kerim, kıraatının yapılması ve ahkâmına önem verilmemesi için gönderilen bir kitap değildir. Bunu böyle kabul edenler sadece Kur’ân-ı kerim’i kıraatından, namesinden keyif almak isteyen fakat ahkâmını beğenmeyen sözde Müslümanlardan başkaları değildir.

Yüce kitabımızın El-Fazını, kıraatını, kıssalarını, geleceğe dair olan haberlerini ve yaşama tarzımızı belirleyen ahkâmını kabul etmek suretiyle ancak Kur’ân-ı kerime teveccüh etmiş oluruz. Ne mutlu Kur’ân-ı kerime teveccüh edip gayrisinden yüz çevirenlere, Cenab-ı Hakk bizi Hak yola hidayet edip orada daim kılsın.

Müslümanların bir başka hastalığı da Müslümanları bırakıp müşriklerden medet beklercesine onlara teveccüh göstermesidir. Kur’ân-ı Kerim’de **Tevbe Sûresinin 23 ve 24. Ayetinde** bakınız ne buyuruyor;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ
أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ
مِّنْكُمْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ (۳۲) (قُلْ إِن كَانَ آبَاؤُكُمْ
وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ
اقتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ
تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي
سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ) (۴۲)

“Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi bile dost edinmeyin. İçinizden kim onları dost ederseniz, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir. (23) De ki: “Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticâret ve beğendiğiniz meskenler, size Allah’tan, peygamberinden ve onun yolunda cihattan daha sevgili ise, artık Allah’ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah fasık topluluğu doğru yola erdirmez.” (24)

Burada bir Müslümanın normal beşeri münasebetlerin dışında ve İslâm’ın müsaade ettiği ölçüden ileri derecede küfre ve kâfire taviz veremeyeceğini arz etmektedir. Yine **Tevbe Sûresinin 28. Ayetinde** ise Yüce Allah şöyle buyuruyor;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا
الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ
يُغْنِيكُمْ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنِ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (۸۲)

“Ey iman edenler! Allah’a ortak koşanlar ancak bir pislikten ibarettir. Artık bu yıllarından sonra, Mescid-i Haram’a yaklaşmasınlar. Eğer yoksulluktan korkarsanız, Allah dilerse lütfuyla sizi zengin kılar. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.” (28)

Bu ayeti celilede de Cenab-ı Hakk maddi çıkar bakımından da ancak kendisine tevekkül etmek gerektiğini bir takım endişelerle şirk ehline taviz verilmemesini ferman etmektedir. Yine aynı manayı teyid eden **Mücadele Sûresinin 22. Ayetinde** şöyle buyurmaktadır;

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ
مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ
أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ
الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُمْ بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ (۲۲)

“Allah’a ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluğun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut kendi soy-sopları olsalar bile, Allah’a ve peygamberine düşman olan kimselere sevgi beslediğini göremezsin. İşte Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir. Onları, içlerinden ırmaklar akan ve içlerinde ebedi kalacakları cennetlere sokacaktır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah’tan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah’ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, Allah’ın tarafında olanlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.” (22)

Bu ve benzeri birçok ayetleri sıralayabiliriz. Bütün bu ayetlerden anlaşılıyor ki Müslümanın sadık dostu yine kendisi gibi iman edenler olmalıdır. Zaruri olan beşeri münasebetlerin dışında, ehli şirkten medet beklemek veya onlara güvenmek dinen hoş olmayan hususlardır. Tevekkül yalnız Allah’a, güven ise sadece Müslümanlara olmalıdır.

Selam ve Dua ile ...

PAPALAR BAŞÜSTÜNE, MÜSLÜMANLAR GÖZALTINA MI?

ALİ EREN

Sözleriyle Sevgili Peygamberimiz'e hakaretler savuran eden bundan önceki âdi Papa, 2006'da Türkiye'ye geldiğinde dönemin İstanbul Müftüsü Prof. Mustafa Çağrıcı ile beraber Sultanahmed Câmii'ne gitmiş, bir de orada duâ etmişti.

Cumhurbaşkanının daveti üzerine Türkiye'ye gelen şimdiki Papa da Sultanahmet Câmii'ne gitti. O da **"Tanrı Türkiye'yi kutsasın"** diye duâ etti. Yanında bulunan İstanbul Müftüsü Rahmi Yaran da **"Allah kabul etsin"** dedi.

Bu durumda ortada iki soru var:

- 1- Papa'nın duâsının Allah indindeki hükmü nedir?
- 2- Papa'nın duâsına **"Allah kabul etsin"** demenin hükmü nedir?

Birincisinin cevabını bu makalenin sonunda Kur'an'dan âyet meâli ile veriyoruz.

İkincisinin cevabını ise merak eden bir bilenden sorsun.

Şimdi konumuza başlayabiliriz.

Yakın zamana kadar Katolik Hıristiyanlar dünyada en kalabalık nüfusu teşkil ediyordu. Artık Müslümanlar onları geçti. Ortodoks ve Protestanları da sayarsak dünyada en kalabalık nüfus gerçi yine Hıristiyanlarda olur ama Katolikler onları ayrı dindenmiş gibi kabul ediliyorlar. Tabii onlar da Katolikleri öyle görüyor.

Böyle olunca, en fazla nüfus yine Müslümanlara ait oluyor. Onun için bu fazlalık Katolikleri son derece rahatsız ediyor, adeta çıldırıyor. Çünkü dünyanın parasını harcadıkları halde, Müslümanları bir türlü Hıristiyanlaştıramıyorlar.

Katoliklerin devletleri Vatikan, devlet başkanları da Papa. Vatikan, dünyanın en zengin devleti olarak bütün maddî imkânlarını kullanıyor ama asırlardır Müslümanları Hıristiyanlaştıramıyor.

Ortodokslar ve Protestanlar da öyle. Onlar da istedikleri neticeyi elde edemiyorlar.

Katolikler ile Ortodokslar asırlardır birbirleriyle kanlı bıçaklıdır. Selçukluların üzerine yürüyen haçlı ordusu İstanbul'daki Ortodokslara saldırmış, yağma, katil, kadın ve kızlara tecavüz gibi, yapmadığı kötülük bırakmamış, rahibeleri Ayasofya'nın içinde çıplak oynatmışlardı.

Aslı 1000 sene öncesine dayanır ama, o günden beri de Katolik-Ortodoks düşmanlığı devam eder. Ortodokslar Vatikan'ın diğer kiliselere üstünlüğünü taa baştan kabul etmezler. Haçlıların zulmünü gören ortodokslar, İstanbul'un fethinden önce, **"Konstantinopolis'te Hıristiyan serpuşu görmektense Müslüman sarığı görmeyi tercih ederim"** diyorlardı.

Ancak, artık aralarındaki bu kadim düşmanlık bitti gibi. Çünkü Katolikler ile Ortodokslar güç birliği yaparak Müslümanları Hıristiyanlaştırmak uğruna yakında anlaşılabilir. Bir önceki Papa, aşağıda **"DİYALOĞ İŞTE BU"** başlığı altında okuyacağınız sebepten dolayı bu anlaşmayı uygun görmediyse de diğerlerine karşı da koyamadı ve baskı ısrarlarına dayanamayıp istifa etti.

Aralarındaki bu birleşme neyin nesidir ve bundaki gaye nedir? Şudur:

Ortodokslukla Katolikliği birleştirip daha da güçlenmek ve bu gücü Müslümanların hıristiyanlaşması yolunda kullanmak...

Bir önceki Papa'nın istifasının sebebi, bu birleşmenin **"Müslümanları Hıristiyanlaştırmaya"**

yönelik” olmasına karşı çıkmasıdır. Ne görüşte olduğu ise aşağıdaki **“DİYALOĞ İŞTE BU”** başlığı altında anlatılıyor.

Güvendiğim bir hıristiyânî kaynağa dayanarak, bir önceki Papa 16. Benedikt’in istifası daha gündemde bile yokken, bendeniz **“Bu Papa istifa edip yeni papa seçilince, Bartholomeos yeni papayı tebrik ederse şaşmayalım”** diye yazmıştım.

Aynen öyle oldu ve Bartholomeos şimdiki Papa seçilince Vatikan’a gitti ve 1000 senelik düşmanlığı bir tarafa bırakıp Papa’yı tebrik etti. O da İstanbul’a gelince onu alnından öptü.

Papa 16.Benedikt 11 Şubat 2013 tarihinde istifa etmiş ve 28 Şubat 2013 tarihi itibariyle görevi bırakacağını bildirmişti. Dediği gibi de yaptı.

Peki niçin kalmakta diretmedi de istifa etti?

Bu soruyu, papalık tarihini iyi bilenler sormazlar. Ama sorunun cevabı şudur:

Papalık tarihi ölümlerle doludur. Birçok papa öldürülmüştür. Papa, sözünde direttiği takdirde öldürüleceğini gayet iyi biliyordu. Onun için en iyisi istifa edip kenara çekilmektir, öyle yaptı.

Bir kısım yazarlar Papa’nın istifa sebebinin Vatikan’daki fuhuş patlamasına tahammül edemediği olduğunu yazdılsa da yanlıştır.

Bu yanlıştır sözüme Vatikan bile itiraz etse geçersizdir. Hoş, Vatikan zaten kalkıp da **“Papa’nın istifasının sebebi Müslümanları avlamaktır”** demeyecektir.

Vatikan, kardinaler ve papazlar hakkında az da olsa bilgi sahibi olanlar için, esas sebebin fuhuş meselesi olmadığı gün gibi aşikardır. Çünkü Vatikan’daki fuhuş yeni değildir. Orası zaten asırlardır bir fuhuş kaynağıdır. Papa 16.Benedikt bu fuhuşu yeni öğrenmiş değildir ki tahammül edemediği için istifa etmiş olsun. Vatikan’ın fuhuş kaynağı olduğunu eskiden beri en iyi ve yakından bilen birisidir.

Ayrıca, bunu bilen tek kişi Papa da değildir. Kardinaler de papazlar da fuhuşun her türlüşünü bilmek şöyle dursun bizzat yapıyorlar.

İnsan yaptığı şeyi bilmez mi hiç. Papa bunu daha baştan bildiğinden, duyulmaması için örtbas edilmesi talimatını bile vermişti.

Kokusu bütün dünyayı saran Vatikan fuhşunu bütün dünya biliyor da o pis kokunun merkezinde olan Papa mı bilmeyecek?

Bilmemesi için gözü kör, kulağı sağır, kafası da hiç çalışmıyor olması lâzım. Burnunun da hiç koku almıyor olması icap eder...

VATIKAN

Papa’nın devlet başkanı olduğu Vatikan, toprak bakımından dünyanın en küçük devleti olduğu halde, dünyanın en zengin devletidir. Sahibi olduğu veya yönlendirdiği günlük, haftalık ve aylık 200’den fazla gazete ve dergisi, 150’den fazla radyo istasyonu, 50’den fazla TV kanalı veya kablolu yayını var.

Servetinin büyük kısmını ABD Merkez Bankası’nda tutar. Shell, General Motors, General Elektrik gibi müesseselerde hissesi vardır.

Katoliklerden kesilen kilise vergisi, aidatlar, bağışlar, şirket gelirleri, hisse senedi-tahvil-bono gelirleri, bankacılık ve faiz gelirleri, hediyelik eşya satışlarından elde edilen gelirlerle basın yayından elde edilen reklâm gelirlerinden oluşan ve hiçbir devlette olmayan dev bir bütçeye sahiptir. Banka di Roma gibi büyük müesseselerin çoğu Vatikan’ın elindedir.

Bu muazzam gelirinin çoğunu Müslümanların Hıristiyanlaşması için harcar.

Dolayısıyla dünyanın en güçlü devlet başkanı Papa’dır. Vatikan ve Papa; Rusya, Amerika, Hindistan ve Çin’den ve bu devletlerin başkanlarından daha güçlüdür...

PAPA

Papa, Lâtince **“papaz”** demek. Katolik kilisesine göre ise **“Kutsal baba”** demek. Papa, Katoliklere göre en yüksek makamın sahibidir. Kilise müessesesinin başı, hükümdarı ve rûhânî lideridir.

Şiilerin; şiî imamlar hakkındaki inançları gibi Katolikler de Papa’nın **yanılmaz, hata**

etmez olduğuna inanırlar. Papaya yüz çevirmek sapıklıktır. Papa isterse, birine cennette yer verir, o yeri tayin de eder.

Papalar çeşitli maceralara karışmış, harpler yapmış, krallar devirmiştir. Bu durum 1870'e kadar devam etmişse de İtalya krallığı 1878'den itibaren bu makamı tanımamış, İtalyan generali Kadorna 20 Ağustos 1870'de Vatikan'ı bombardıman ederek papalığın devlet sıfatına son vermişti.

Fakat Mussolini papanın hükümdar sıfatını yeniden tanıdı. Bu andlaşma 1947'de İtalyan anayasasında yer aldı.

Mussolini, bu andlaşmayı daha sonra ihlal etmişse de iki yıl sonra yeniden anlaşmaya varıldı ve Mussolini papa tarafından resmen kabul edildi.

O zamandan beri İtalyan hükümeti ile papalık arasında bir anlaşmazlık yok. Bugün Amerika ve Avrupa devletlerinin hepsi, papalığın devlet sıfatını kabul etmiş olup diplomatik ilişkiler kurmaktadır.

Papalıkla diplomatik ilişki içinde olan devletlerden biri de Türkiye'dir. Tarihte ilk defa bir Türk devlet başkanı olarak Cumhurbaşkanı Celal Bayar, 1958'de İtalya'ya yaptığı resmî ziyarette Vatikan'a da giderek papayı resmen ziyaret etmiştir.

İKİNCİ VATİKAN KONSİLİ

Üçgene benzeyen 0.44 km2 toprağa ve sadece 1000 kişilik nüfusa sahip olan Vatikan, Roma'nın bir semti olup aynı zamanda papalık devletinin ismidir. Vatikan'da İtalyan polisi vazife yapar. Halkının yüzde seksen beşi İtalyan, kalanı İsviçrelidir. Dîni eğitim veren 7 üniversitesinde 5000'den fazla talebe vardır.

Küçük bir köy kadar toprağa sahip olmasına rağmen dünyayı parmağında oynatan, imparatorları kapısında yalvartan Vatikan/papalık, dünya milletleri ve devletleriyle uğraşabilmektedir. Görünüşte küçücük bir ordusu bile olmadığı halde, asırlardır İslam ve Müslümanlarla uğraşmakta, bu tavrını günümüzde de sürdürmektedir.

14 asırdır İslama saldırısını tekrarlayıp duran ve Hıristiyanları kışkırtıp hem diplomasi hem de harp

meydanlarına süren papalar, bu hınçlarından bir türlü vazgeçmiyorlar.

Vatikan, yakın geçmişte birincisi 1869-1870 seneleri arasında, ikincisi ise 1962-1965 seneleri arasında iki konsil/toplantı gerçekleştirdi. Birinci konsil, Fransız- Alman savaşı yüzünden yarıda kaldıysa da ikinci konsil tamamlandı.

Bize göre son derece mühim olan İkinci Vatikan konsilinde alınan kararlardan iki mühim madde şudur:

a) İstanbul'a gözlemciler gönderilmesi.

b) Misyonerliğin yani **diğer dinlere mensup olan insanları Hıristiyanlığa çekme** faaliyetlerinin, bundan sonra **Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü** ismiyle devam ettirilmesi.

Bu iki maddeye özellikle dikkatlerinizi çekmek istiyorum.

1960'lı senelerde papalık yapan 6. Paul, **kitâbi dinlerin birleşmesi için olanca gücüyle çalıştı.**

(Demek ki Türkiye'deki Dinlerarası Diyalog havarilerinin, "**İbrâhimî dinlerde birleşelim**" demeleri sebepsiz değilmiş.)

O zamanki papanın 25 Temmuz 1967'de İstanbul'a gelişi ve Ortodoks patriği Athinagoras ile görüşmesi de bu birleşme çabasının bir hamlesiydi.

46 SENE ÖNCE...

Fatih'in İstanbul'u bir Salı günü fethetmesinden 1265 sene sonra, 25 Temmuz 1967'de yine bir Salı günü, Papa 6. Paul Türkiye'ye gelmiş, Yeşilköy havaalanında Reiscumhur Cevdet Sunay ve Başbakan Süleyman Demirel tarafından karşılanmıştı.

Şu itibara bakın ki, tek başına sadece Başbakan veya sadece Cumhurbaşkanı kâfi gelmemiş ikisi birden karşılanmışlardı.

Bütün papaların cibilliyet, gaye ve maksatları aynıdır. O Papa da, cibilliyetini sergiledi ve İstiklal marşını eli arkasında ve gayri ciddi bir tavırla dinledi. Biz de İstiklal marşımıza bile gereken siyasî nezaketi göstermemesini görmeyip onu Şale Köşkü'nde ağırlamıştık.

Fatih'in İstanbul'a girdiği surlardan İstanbul'a giren papa, beraberinde komutanlarımız ve zamanın Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil olduğu halde Ayasofya'ya gitti. Duâ etmek için nezaketen izin istedi. Ama cevap bile beklemeden, kafasında kendisine mahsus takke olduğu halde Çağlayangil'in şaşkın bakışları arasında diz çöktü, gözlerini kubbeye dikip duâ etti. Bizim de gıkımız çıkmadı.

Aynen şimdiki Papa gibi, o Papa da o zamanki Fener Ortodoks patriği Athenagoras ile görüşüp kucaklaştı. Asırlardır birbirine düşman olan iki Hıristiyan mezhebinin liderleri, böylece Hıristiyan dünyası için yeni ufuklar çizmiş oluyorlardı...

THY'nın Viscount uçağı ile İzmir'e hareket eden Papa, yine Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay, Başbakan Süleyman Demirel, bakanlar ve diğer askerî ve mülkî erkân tarafından Yeşilköy Havaalanından uğurlandı, İzmir'de de askerî merasimle karşılandı.

PAPALAR TÜRKİYE'YE NİÇİN GELİRLER?

Tarihteki her papa, İslam-Türk düşmanlığında birbiriyle yarışmıştır. Bundan önceki Papa 16. Benedikt şu âdî ifadelerde bulunmuştu:

“Hadi bana Muhammed'in yeni olarak ne getirdiğini göster. Bu konuda kendisinin ortaya koyduğu dini kılıç ile yayma emri türünden, kötü ve insanlık dışı şeylerden başka bir şey bulamazsın”

Bu adam, sevgili Peygamberimiz'in aleyhinde, **“İslamı kılıç ile yaymaktan başka bir iş yapmayan, kötü ve insanlık dışı şeyler yapan bir kişi”** şeklinde iğrenç hakaretler de savurmuştu. Papa'nın bu sözlerinden sonra başka Müslüman ülkelerde de Türkiye'de de kızgınlık ifade eden protestolar olmuştu.

Bu haddini bilmez Papa, bu kızgınlığı bile bile **27 Kasım - 1 Aralık 2006'da** Türkiye'ye gelmiş ve bu aziz(!) müsafirimiz, dönemin İstanbul Müftüsü Mustafa Çağrıcı'yla beraber Sultanahmed Câmii'ne de gitmiş, sözde duâ etmiş yani mukaddes mâbedin mânen kirlenmesine sebep olmuştu. Çünkü onların duâları bellidir. Ve duâlarının ne olduğu da bu makalenin sonundadır.

Müslümanların kendisine kızdığını bildiği halde inadına Türkiye'ye gelmesi, onun hem yüzsüzlüğünün hem de İslam düşmanlığının sınırsız olduğunun delilidir.

Esasen, Türkiye'ye gelmekle bize şöyle demiş oluyordu:

“Hani, geçenlerde Avrupa'dan birisi sizin inancınızı ve peygamberinizi aşağılayan sözler söylemişti ya. İşte o benim!.. Hani Danimarka'da sizin peygamberinizi aşağılayıcı karikatürler yayınlamıştı da neredeyse bütün İslam âleminin ayağa kalkmasına rağmen Hıristiyan âleminin rûhânî lideri olan papa kıs kıs gülüp sessiz kalmıştı ya. Görün, işte o sessiz kalan papa benim...”

O Papa'nın da şimdiki Papa'nın da tek gayesi, Katolik, Protestan, Ortodoks kim varsa, hepsini ortak düşman kabul ettikleri İslam ve Müslümanlar aleyhinde birleştirmektir.

Türkiye'ye, Katolik âleminin başı olarak işte bunun için geliyor.

Fener Rum Ortodoks Patriğiyle bunun için görüşüyor. Gerçekleşmesi için yanıp tutuştuğu İslam düşmanlığı uğruna Bartholomeos'la sarılıp öpüşüyor.

Birkaç sene önce Yeşilköy'deki Katolik kilisesinde Dinlerarası Diyalog toplantısında tanıştığım, Müslüman bir âilenin çocuğu olup sonradan Hıristiyan olan bir tanıdığım var. Papanın gelmesindeki gayeyi o da yukarıdaki gibi izah ediyor.

O kişi, **“Papa, Bartholomeos ile görüşerek ‘Aramızda hiç fark yok; hepimiz aynıyız’ mesajı verecek”** demişti de o zaman zihnimde şimşekler çakmıştı. Çünkü Hıristiyanlarla bizimkilerin yaptığı Dinlerarası Diyalog toplantılarında da **“Aramızda hiç bir fark yok”** deniliyor. Bununla da kalınmıyor, şöyle deniliyor:

“Hepimiz İbrâhîmî dinlere mensubuz. Hepimiz tanrının çocuklarıyız...”

“Hepimiz tanrının çocuklarıyız...” demek insanı imandan çıkarırdı ama bunu söyleyenler zaten Hıristiyandı.

O neyse de bizimkiler de buna, sükutla karşılık veriyorlardı. İyi ama sükut ikrardan gelmiyor müydü?

Yoksa devir değişti, artık sükut ikrardan gelmez oldu da bizim mi haberimiz yok!

PAPA BAŞ-GÖZ ÜSTÜNE DE MÜSLÜMANLAR GÖZALTINA MI?

Müslümanların namaz kılmalarına kapalı olan Ayasofya'da Papa'ların duâ etmeleri insanın kanına dokunuyor. Bu durum, belli ki zorlarına gittiği için bazı gençler 2006'nın Kasım ayının son haftasında Ayasofya'da namaz kılmışlardı. Haliyle büyük suç(!) cezasız kalmadı. Siz misiniz Ayasofya'da namaz kılmaya kalkışan diye, emniyet kuvvetleri, hiçbir taşkınlık yapmayan, sadece namaz kılan bu gençlerin ellerini kelepçeleyip gözaltına aldılar.

Zaten elleri kelepçeli olan bu gençlerin yüzlerine bir de biber gazı sıkıldı.

Sıkıldı da, bunu yapanlar acaba hiç mi sıkılmadı!

Bu **emniyet** mensuplarının karşısında insan kendisini ne kadar **emniyette** hisseder!

Avukat Serkan Akyüz, "**Bir de ana-avrat küfürler edildi**" diyor.

Papa gelirse baş-göz üstüne, namaz kılan müslümanlar göz altına öyle mi! ...

Gençlere revâ gördükleri diğer eziyetler neyse de namaz kıldılar diye, "**Ana-avrat küfürler savuran**" polislerin kimler olduğunu araştırmak icap etmez miydi?

Bu polisler kimlerdi? Nerelidirler? Ana-babaları kimdir?

Bu küfürleri kendiliklerinden mi yapmışlardı yoksa bir yerlerden mi emir almışlardı? Üstlerinden emir almışlarsa, bu üstler kimlerdi?

Ey o zamanın İçişleri Bakanı!

Sizin böyle bir küfürden haberiniz olmuş muydu?

Olmuşsa hiç üzüntü duymuş muydunuz?

Bu küfürbazların yaptıkları niçin yanlarına kâr kaldı?

YEMEK DÜNYEVİ ZEVKE GİRERMİŞ

Hatırlayalım. O Papa'yla sadece Sayın Mehmet Ali Şahin görüşecekti. Sonra birden vaziyet değişti. Programda olmadığı halde Dışişleri bakanı olan Sayın Abdullah Gül Papa'yı yemeğe davet etti. Papa da papalığını yaptı, sanki kendisi yemek yemeden yaşıyormuş gibi "**Yemek, dünya zevkine girer**" diyerek bu daveti reddetti. Böylece, Türkiye Dışişleri Bakanı'na ne kadar değer verdiğini dünyaya ilan etti ...

Sen ciğeri beş para etmez Papa'ya değer verirsen o da papalığını gösterir işte.

Bu durumda kimin yüzü **gülmüş** oldu?.. Papa içten içe **gülerek**, "**Artık sen de istediğin kadar gül**" dememiş midir?

Ey Papa! Kiliselerin, ibâdethâne değil fuhuşhâne olduğunu dünya âlem biliyor. Fuhuşta dünya rekoru kilisede.

Yemek, dünyevî zevke giriyor da, fuhuş âhiletleri ilgili zevke mi giriyor?

Papa daveti reddetmeseydi, inançlarımıza hakaret eden bu adamla yediği yemeği Sayın Gül acaba ağız tadıyla yiyebilecek miydi?

O zaman Başbakan olan Erdoğan da "**Daha önce planlanan yurtdışı seyahatinden dolayı Papa'yla görüşemeyeceğini**" söylemişti. Daha sonra, "**Eğer Papa'yla havaalanında karşılaşır da orada bulunmamız aynı saate denk gelirse görüşebiliriz**" demişti.

Ne **tesadüf** ki, ikisi de aynı saatte havaalanında oldu ve **tesadüfen** görüştüler.

Merak bu ya, nasıl bir **tesadüf** ve nasıl daha **önceden planlanmayan bir görüş** ki, bu karşılaşmada birbirlerine **önceden hazırladıkları** armağanlar vermişlerdi.

DİYALOĞ İŞTE BU

1962-65 yıllarında yapılan 2. Vatikan Konsili'nde şöyle bir karar alınmıştı; "**Misyonerlik faaliyetleri artık Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü**" şeklinde yürütülecektir.

Vatikan'ın prensibi şu: **“Diyaloğa evet, ama Katolikliği kabul etmek şartıyla.”**

Bu faaliyet devam ederken, -bildiğiniz gibi- papa öldü. Ondan sonraki, yani istifa edip ayrılan bir önceki Papa Müslümanların Hıristiyan olmasını istemiyor. O şöyle diyor:

“Müslümanları Hıristiyanlaştıracamız diye ne uğraşacağız! En iyisi, ya öldürmek ya da köle edip sömürmek. Bunun için de diyalogu kendi içimizde yapmalıyız. Birleşirsek güçlenir ve Müslümanları daha kolay köle eder, daha rahat öldürürüz..”

PAPA İNSANLIĞIN BAŞ TACI İMİŞ...

Önceki Papa'nın Türkiye'ye geldiği 2006'nın 28 Kasım Salı günü saat 18.53'de cep telefonuma şöyle bir mesaj geldi:

“İnsanlığın baş tacı, hoşgörünün simgesi ve sevginin merkezi Papa Türkiye'de. Mesajımız SEVGİ, BARIŞ, KARDEŞLİK.”

Gönderen numara gözükiyordu. Aradım, fakat ulaşamadım. Ne kadar aramaya devam ettimse de ulaşamadım.

Kim bilir, benim Dinlerarası Diyaloğa karşı olduğumu bilen birisi bana bu mesajı belki inadına atmıştır.

KAHREDEN ALKIŞ

En iyi tanıdığımız papalardan biri II. Urban'dır. (1088-1099)

Anadolu'yu bir baştan bir başa mahvedip sadece Kudüs'te 100.000 Müslümanı kılıçtan geçiren haçlı sürüsünü ayağa kaldıran, bu Urban adındaki papadır.

İstanbul Çemberlitaş'taki FKM'de (Fırat Kültür Merkezi'nde) 15.5.2004 tarihinde, Dinlerarası Diyalog toplantısında, FKM'nin duvarları, hilal, haç ve yahudi yıldızı ile donatılmıştı. Sahneye sinevizyonla Ayasofya görüntüsü getirilip üzerine haçın gölgesi aksettirildi. O sırada konuşmakta olan papaz şöyle dedi:

“Ben, Ayasofya'da üç din mensuplarının da ibâdet ettikleri günü hayal ediyorum.”

Bu, kurnazca söylenmiş bir sözdü. Bi kere Yahudilerin hedefi içinde Ayasofya yok. Onların hedefi Arz-ı Mev'ud. Ayasofya ise zaten Türkiye sınırları içinde. Kala kala sadece Hıristiyanlar kalıyor. Dolayısıyla o papaz, bu sözüyle kendi hedefini ortaya koyuyordu.

Papaz bu sözü söyleyince ne oldu biliyor musunuz değerli okuyucular?

Papaz bu sözü söyleyince Dinlerarası Diyalog erbabı bu papazı müthiş bir şekilde alkışladılar.

Senelerdir devam eden **“Ayasofya ibâdete açıl-sın”** çabalarının sonunda böyle alkışlar mı gelmiydi?

Bir müddet İstanbul'da kalan ve bizde gördüğü insanlığa hayran kaldığını yazmaktan da çekinmeyen bir Avrupalı, hatıralarında şunları yazıyor:

“Bu kâfir Türkler ne yazık ki, Muhammed'e inandıkları için cehenneme gidecekler.”

Papaların bizim hakkımızdaki kemikleşmiş inançları işte bu ...

Gelelim makalemizin başında bahsettiğimiz, Papa'nın duâsının Allah indinde hükmünün ne olduğuna. Cevabını Cenab-ı Hak veriyor:

“Kâfirlerin duâsı sapıklık içinde kalmaktan başka bir şey değildir” (Ra'd sûresi, âyet: 14)

Papa'nın duâsına **“Allah kabul etsin”** demenin hükmünün ne olduğunu da bir bilenden sormak lâzım.

Fî emânillah ...

ABDURRAHMAN BİN AVF (2)

(*Radiyallahu Anh*)

TÜRKİYE GAZETESİ YAYINLARI
İSLAM ALİMLERİ ANSİKLOPEDİSİ GİBİ BAZI
MUTEBER ESERLERDEN ALINTIDIR.

Abdurrahman bin Avf (*Radiyallahü Anh*) yüksek ahlâklı, fazilet ve kemâl sahibi olan, çok temiz seciyeli bir zât idi. Onun kalbi Allah korkusu ile Peygamber Efendimiz'e muhabbetle, doğruluk ve iffetle, rahmet ve şefkatle dopdolu idi.

Kalbinde Allah korkusu o kadar yer etmişti ki, hiç bir vakit dünyasını dinine tercih etmemiş, kâmil bir müslüman olarak yaşamayı her şeyin üstünde tutmuştu. Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in duasının bereketiyle sahip olduğu o büyük servetini, Allah yolunda harcama hususunda en küçük bir tereddüt göstermemiş, malını muhtaçlara dağıtmaktan haz duymuştu.

Bir defasında Mısır'dan dönen yüz develik ticaret kervanını, Medinelilerin yetimlerine bağışlamıştı. Medine halkı adeta onun ev halkı gibiydi. Servetinin üçte birini onlara ödünç verir, üçte biriyle onların borçlarını öder, üçte birini de onlara insan ederdi. Hastalandığı zaman servetinin üçte birini fakirlere dağıtmış, Ashab-ı kiram'dan Bedr Harbi'ne katılmış olanların herbirine dört yüzer dinar (altın) verilmesini vasiyet etmişti.

Böylesine cömert olmasına rağmen yine de cimrilikten çok korkar ve:

Allah'ım! Nefsimin cimriliğinden beni koru, diye dua edip Allah'a sığınır. O

Allah yolunda infak ettikçe Allah onun malını daha da artırdı.

Abdurrahman bin Avf (*Radiyallahü Anh*) her sene hacca giderdi. Günlerinin çoğunu oruçlu geçirir, gayet sade yaşar, evinde fakirler için devamlı olarak sofralar kurulurdu. O böylesine cömert, böylesine takva sahibi, savaş meydanlarında böylesine yiğit ve fedakâr olmasına rağmen, kendisinden daha fedâkâr olarak kabul ettiği bazı sahabileri zaman zaman hatırlar ve ahirete hakkıyla hazırlık yapamama endişesinden dolayı ağlardı.

Bir keresinde Abdurrahman bin Avf (*Radiyallahü Anh*)'a yemek ikram edilmişti. Kendisi oruçlu idi. Tam iftar edeceği zaman aklına bir hatırası geldi ve başladı anlatmaya:

“Uhud günü benden çok daha hayırlı olan Mus'ab bin Umeyr şehid düştüğünde, kefen olarak bir hırkaya sarıldı. Başını örttüğümüz zaman ayakları açıkta kalıyor, ayaklarını örtersek başı açıkta kalıyordu. Sonra o gün Benden hayırlı olan Hazreti Hamza da şehid olduğunda böyle olmuştu.

Daha sonra dünya bize açıldı. Servetimiz alabildiğine çoğaldı, türlü türlü nimetlere kavuştuk. İyiliklerimizin, yaptığımız hayır ve hasenatın karşılığını bu dünyada almaktan ve ahirete bir şey kalmamasından korkarım!” diyerek, ağlamaya başladı. O kadar müteessir olmuştu ki, ağlamaktan dolayı iftarını açıp yemek yiyemedi.

Abdurrahman bin Avf (*Radiyallahü Anh*), Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e hürmette kusur etmez ve çoğu zaman Onunla beraber bulunma şerefine nail olurdu. Ona en küçük bir zarar bile gelmesini istemediğinden gözünü üzerinden ayırmazdı. Bir gün Peygamber Efendimiz'in yalnız olarak bir yere gittiğini görünce, başına bir şey gelmesinden endişe etti ve peşine düştü.

Efendimiz, nihayete hurmalık bir yere geldi ve orada yere kapanarak secdeye gitti. Uzun bir müddet secdede öylece kaldı. Secde uzayınca Abdurrahman bin Avf (*Radiyallahü Anh*), Efendimizin ruhunu teslim etmiş olmasından korktu. O endişeyle yanına gittiği sırada Efendimiz mübarek başını secdeden kaldırdı. Abdurrahman bin Avf'ı görünce:

- Bir şey mi oldu? buyurdu. Abdurrahman bin Avf (*Radiyallahü Anh*):

- Yâ Resûlellah! Secdeniz o kadar uzadı ki, mübarek ruhunuzu teslim etmiş olmanızdan endişe duydum! deyince, Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

- Bana Cebrâil (Aleyhisselam) geldi ve şunu müjdeledi: **'Kim sana salât ve selâm getirirse, Cenâb-ı Hakk'ın mağfîret ve selâmına nail olur.'** Ben de bu müjdeyi duyunca şükür secdesine kapandım.

Kelb Kabilesi'ni İslâm'a Daveti

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hicretin altıncı senesinde, Abdurrahman bin Avf (Radiyallahü Anh)'ı Dumetü'l-Cendel'de bulunan Kelb kabilesini İslâm'a davet etmek üzere vazifelendirdi. Ve kendisiyle beraber gönderilecek olan yedi yüz kişilik orduya komutan olarak tayin edildi. Dumetü'l-Cendel, Tebuk şehrinin yakınlarında olan büyük bir panayır ve ticaret merkezi idi.

Dumetü'l-Cendel'e gidecek ordu, seher vakti Medine dışındaki Curuf denilen mevkide toplandı. Peygamber Efendimiz, Abdurrahman bin Avf'ın geride kaldığını görünce;

- **Arkadaşlarından niçin geri kaldın?** buyurdu. Abdurrahman bin Avf:

- Ya Resûlallah! En son görüşmemin ve konuşmamın sizinle olmasını istedim.

Yolculuk elbisem üzerimdedir, dedi.

Peygamber Efendimiz, yola çıkmadan önce kendi elleriyle Onun sarığını sarıp sancağı eline teslim ettikten sonra şöyle buyurdu:

"Ey İbn-i Avf! Allah adıyla yürü, Allah yolunda cihad et ve Allah'ı inkâr edenlerle çarpış. Zulüm ve taşkınlık yapma. Allah'ın emri dairesinde hareket et. Kelb kabilesini İslâm'a davet et, eğer o belde ahalisi senin davetine icabet ederlerse reislerinin kızıyla evlen!"

Abdurrahman bin Avf (Radiyallahü anh), emrine verilen yedi yüz kişilik orduyla birlikte hareket ederek yola çıktı ve Dumetü'l-Cendel'e ulaştı. Kelb kabilesini tatlı bir üslubla, yumuşak ifadelerle, tesirli sözlerle İslâm'a davet etti. Tavrı, hali, o tatlı üslubu Kelb kabilesini çok etkiledi. Hıristiyan olan bu kabilenin büyük ekseriyeti Onun davetine icabet edip müslüman oldular ve hıristiyanlığı terkettiler. Bir kısmı da hıristiyan olarak kalıp, cizye vermeğe razı oldular.

Abdurrahman bin Avf, müslüman olan kabile reisi Esbağ bin Amr'ın kızı Tümadir ile evlendi. Daha sonra onunla birlikte Medine'ye geldi. Abdurrahman bin Avf'ın bu evliliğinden büyük fıkıh alimlerinden olan **Ebu Seleme** dünyaya geldi. Ki bu zat, tabiînin büyüklerindedir. Medine'de yetişen ve kendilerine **Fukahâ-i Seb'a** adı verilen yedi büyük fakihden biridir.

Hadis ilminde de büyük bir alim olan Ebu Seleme b. Abdurrahman b. Avf, Ashâb-ı kiram'dan ve tabiînden birçok zattan hadis-i şerif rivayet etmiştir.

Dumetü'l-Cendel'deki Kelb kabilesinin hidayete kavuşmalarına vesile olan Abdurrahman bin Avf (Radiyallahü anh), Mekke'nin fethinden sonra vuku bulan bütün hadiselerde bizzat bulundu. Peygamber Efendimiz'in Veda Haccı'na da iştirak etti.

Abdurrahman bin Avf (Radiyallahü anh), Resûlullah'ın ahirete teşriflerinden sonra O'nunla geçirdiği günleri hatırlayarak daima ağlar, göz yaşı dökerdi. Efendimizin o feyizli sohbetlerinden mahrum kalmanın verdiği ızdırabla âh eder, kendisi için artık dünyanın hiç bir kıymeti ve lezzeti kalmadığını söylerdi.

Nevfel bin Iyas el-Huzelî şöyle bir olay anlattı:

"Bir keresinde Abdurrahman bin Avf, bizimle oturuyordu. O, çok hoş-sohbet bir zat idi. Bir gün bizi evine davet etti ve yemek ikramında bulundu. İçinde ekmek ve et bulunan büyükçe bir tepsi getirdi. Bu sırada gözyaşlarına hakim olamadı. Bunun üzerine biz:

Seni ağlatan nedir? diye sorduk. Şöyle cevap verdi:

Resûlullah vefat etti. Fakat Kendisi ve ehli, arpa ekmeğinden bir defa olsun

doyuncaya kadar yemedi. Biz sonumuzun hayırlı olup olmayacağını bilmiyoruz, diyerek kendinden geçip yere düştü.

Resûlullah'a olan bağlılık ve muhabbetinden dolayı, O'nun Ehl-i Beytine, mübarek zevcelerine hizmet eder, çok ikram ve iyilikte bulunurdu. Ayrıca kırk bin altına satın aldığı bir bağın hepsini, Peygamber Efendimizin hanımlarına vakfetti. Müminlerin anneleri de bundan istifade ettiler.

Hazret-i Aişe (Radiyallahü anha), O'nun bu ihsanından dolayı teşekkür ederek, dua eder, Allahü Teâlâ'nın Ona Cennet selsebilinden içirmesini niyaz ederdi. Yine Sevgili Peygamberimizin zevcelerinden Ümmü Seleme (Radiyallahü anha) ise, bu hususta Efendimiz'den şöyle bir rivayet naklederek dedi ki:

"Resûlullah'ın zevcelerine şöyle buyurduğunu işittim: **'Benden sonra sizi gözeten kimse, sâdık ve iyilik sahibidir. Ey Allah'ım! Abdurrahman bin Avfa Cennet selsebilinden içir.'**

AMERİKA'YI KİM KEŞFETTİ KİM YÖNETİYOR?

KEMAL ARKUN

Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın Amerika Kıtasını Müslümanlar keşfetti beyanatı kamuoyunda büyük bir tartışma meydana getirmesine rağmen asli işi araştırma olan üniversitelerimizden bu konuda tatminkar bir açıklama gelmedi. Tarihçilerden gelen cılız açıklamalar daşışkınlık içindeki kamuoyunu aydınlatmaya yetmedi. Birçok programımızda Müslüman bilim adamlarının keşiflerinden bahsetmiş hatta "Müslüman bilim adamlarının keşifleri olmasaydı bugünkü medeniyet asla bu seviyeye gelemezdi demiştik.

Asli işi tarihi araştırmalar yapmak olan Türk Tarih Kurumu ve üniversitelerimizin duyarlılık göstermeyeceği kanaatimizi muhafaza ederek Lâlegül Dergisi Okuyucuları için tamamen ciddi araştırmaların nakillerinden ibaret olan bu makalemi kaleme aldım. Araştırmacı ve bilim adamlarımız da Sayın Cumhurbaşkanımız kadar bu millî konulara duyarlı olsalar inanıyorum ki bu milletin üzerindeki ölü toprağı kalkacak, milletimiz hakettiği seviyeye daha çabuk ulaşacaktır.

Bu konuda Sayın Osman Şentürk'ün 1998 yılındaki bir makalesine göre Sayısız din, mezhep, tarikat ve benzeri yapılanmaların vücut bulduğu A.B.D. kuşkusuz bu görünümüyle bir dinler ve etnik kimlikler mozayığı. Uzmanlar, Amerika'daki müslüman nüfusun, sahip olduğu nüfus artış hızını muhafaza etmesi durumunda 2015 yılında İslâm'ın A.B.D.'de ikinci büyük din olacağını ifade ediyorlar.

Bu tespit, A.B.D.'nin bugünkü konumu göz önüne alındığında bir çok açıdan dikkat çekici özellikler arz ediyor. Dünyanın dört bir yanından bir araya gelmiş ve kendi kimliklerini muhafaza ederek bir çok kimlikle bir arada yaşama tecrübesi edinmekte olan Amerikalı Müslümanların faaliyetlerinin tüm

Müslümanların geleceği açısından dikkate değer olduğu düşünülebilir.

Amerika tarihini okuyanların ilk karşılaştıkları "kıtanın keşfi" hikayesidir. Batılı kaynaklar tarafından yazılan tarihi eserlerde Amerika kıtasının keşfi (güney/orta/kuzey Amerika) 1492'de Kristof Kolomb'un San Salvador adalarına ulaşması şeklinde gösterilir. Nedense Batılı tarihçiler bu keşif sırasında Kolomb'un adada karşılaştığı yerlileri yok sayarlar. Yazımızın başında bu yerlilerin kimler olduğu sorusuna bir cevap bulmaya çalışacağız. Bu noktada, kendisi ile mülakat yaptığımız Amerikalı araştırmacı Abdullah Hakim

Quick'in görüşlerine ve bu araştırmacının "Derin Kökler" adlı eserindeki bulgularına yer vereceğiz.

1979'da "İslami Bilimler ve Dava" dalında Suudi Arabistan Medine Üniversitesi'nden lisans derecesi alan, 1985 Yılında Kanada Toronto Üniversitesi'nde "Afrika Tarihi" konusunda felsefe masterini yapan ve 1995 yılında "Kuzey Afrika İslam Tarihi" konusunda yine Toronto üniversitesinden doktora derecesi alan Abdullah Hakim Quick 1994'ten bu yana Kanada'nın en büyük gazetesi olan The Toronto Star'ın "Din" köşesinde günlük yazılar yazmakta olan bir araştırmacıdır.

Amerika kıtasının keşfi konusunda "Deeper Roots-Derin Kökler" isimli bir kitabı bulunan Dr. Quick, bu kitabında yıllardır tekrarlanan iddiaların aksine Amerika kıtasının Kolomb'tan çok önce keşfedildiğini belgelere dayanarak açıklamaktadır.

Dr. Quick'e göre, Kolomb'tan önce bu kıtada bir çok toplum ve medeniyetin var olduğuna dair deliller bulunmaktadır. 1900'l  yıllarda, Güney Amerika'da, M.  . 800'l  yıllarda yaşamış  lmecilere ait Afrikalı yerli savaşçıların minik heykellerinin bulunması buna güzel bir delildir.1 Güney Amerika'da 6.yy'da yaşamış Mayaların ve Azteklerin bırakmış olduğu devasa eserler de bu konuda gösterilebilecek bir diğer delildir.

Ne yazık ki bu medeniyetlere ait eserler, sömürgeci Avrupalılar tarafından yok edilmiştir. Bütün yıkımlara rağmen, bu medeniyetlere ait eserlerin bir kısmı bugüne kadar muhafaza edilebilmiştir.

MÜSLÜMANLAR VIII.ASIRDA AMERİKALILARLA İLİŞKİ KURDU

Venezuela kıyısında bulunan, 8.yy'a ait ve üzerinde arapça yazılar bulunan iki metal para da, Müslüman kaşiflerin yerli Amerikalılarla daha 8.yy'da ilişki kurduklarını göstermektedir. Bu paralar Ali-al-Masudi isimli Müslüman kaşifin bulgularını da desteklemektedir. Al-Masudi 956 yılında yazdığı kitabında yer alan dünya haritasında Amerika kıtasına da yer vermiş ve burayı "Ard'el Mechul" (bilinmeyen yer) olarak isimlendirmiştir.

 nl  Arap coğrafyacısı Ebu-Abdullah-el-İdris'in (1099-1180) kitabında yer alan iki Avrupalı denizciye ait maceralar da kıtanın sakinleri hakkındaki bilgilere ilginç bir boyut getirmektedir: "İki denizci okyanusun sonunda ne olduğunu bulmak için Lizbon'dan Atlantik Okyanusu'na yelken açtılar. Bir adaya vardıklarında yerliler onları esir alıp 3 gün tuttular. 4. Gün yerlilerin esirlerle konuşmak için getirdiği rehber ARAPÇA konuşuyordu." 2

Kuzey Afrikalı Mali krallığının yaptığı gezileri hacca giderken uğradığı Mısır'da Kahire Valisi'ne aktaran kral Mansa Musa da bu konuda oldukça ilginç bilgiler vermektedir: " n m zdeki denizin sonunda ne olduğunu anlamak için kral 200 gemi hazırlattı ve onlara "Kıyıya ulaşmadan veya erzağınız bitmeden geri gelmeyin" dedi. Günler sonra bir tanesi geri döndü ve şunu anlattı " ok gittik. Ben sonuncu gemide idim.

Okyanusun ortasında diğerleri bir akıntıya kapılıp hızlıca gittiler. Ben akıntıya kapılmadım ve geri döndüm." Kral buna inanmak istemedi. 2 bin tane daha gemi hazırlattı ve bu sefer kendisi de gitti. Beni ülkenin başında bıraktı. Bir daha geri gelmediler". Belki de herkes onların boğulup gittiğini düşünmüştü. Ama tarihi bulgular bunun tam aksini göstermektedir.

Brezilya, Peru ve ABD'de dil bilimcilerin araştırmalarında buldukları kalıntıların bir çoğunda Mali Krallığının dili olan Mandinka'ca yazılar bulunmaktadır.3 Bu bulgular İspanyol denizcilerin gittikleri yerlerdeki inanılmaz tahribatlarına rağmen muhafaza edilebilmiş eserlerdir. Mansa Musa'nın ifadesinde sözü edilen gemicinin bahsettiği akıntı günümüzde Orta-Okyanus akıntısı diye bilinen Batı-Doğu yönlü akıntı olmalıdır.

KOLOMB AMER

MUSTAFA İSLÂMOĞLU'NUN BAŞARI SIRLARI ÜMİT ŞİMŞEK

Her ne kadar tenkit etsek de, Mustafa İslâmoğlu hakkında bir gerçeği teslim etmek zorundayız:

Kendisi oldukça başarılı bir görev yürütüyor.

Ne kadarlık bir kitleyi tesiri altına aldığını kestirmek zor, ama belirli bir kesime hitap ediyor, sözleri o kesimde büyük bir saygıyla tasvip görüyor, hattâ gerçek dinin tâ kendisi olarak benimseniyor. Dahası da var, ama o kadar ileri gitmeyelim. Sadece, başarılı olduğunu söylemekle yetinelim ve sorumuza gelelim:

Bu başarının sırrı nedir?

Bir açıdan bakacak olursak, bu sorunun cevabı çok kolay:

Başka herkesi eleyecek ve ortada adam bırakmayacak olursanız, kalanla idare edersiniz.

Bu kalan kimse de neden siz olmayasınız?

Mustafa İslâmoğlu bu sırrı yakalayanların ilki değil, yegânesi de değil. Fakat başarıyla bu misyonu yürütenlerden bir tanesi.

Onun hangi konuşmasını dinleyecek olsanız, karşınızda, ümmetin büyük tanıdığı insanlardan birini veya birkaçını lime lime doğrarken görürsünüz.

Ağzımdan yel alsın, eğer İmam Buharî ve İmam Müslim gibi Allah dostu ve Peygamber âşığı iki allâmeye bir husumetim olsaydı, yapacağım tek iş, size Mustafa İslâmoğlu'nun 2 dakikalık bir konuşmasının bağlantısını vermek olurdu. Onu seyrettikten sonra, Allah'a yemin olsun ki, içinizde ne Buharî'ye, ne de Müslim'e hürmet ve muhabbetin zerresi kalmazdı. Gerçi o hürmet ve muhabbetin yeri de boş kalmaz, İslâmoğlu hoca o münhal mevkie hemen yerleşiverirdi.

Buharî ve Müslim'i daha başlangıçta eleyince, başka hiçbir imamın ve hiçbir muhaddisin bir şansının kalmayacağını kolayca tahmin edebilirsiniz.

Ortada muhaddis kalmayınca Hadis'in âkıbeti ne olacak diyorsanız, hiç merak etmeyin, daha iyi:

Zaten "Güvenilir hiçbir hadis kitabı yok" İslâmoğlu'nun bizzat kendi tabiriyle.

"Sahih" diyorsanız, o da hadis kitaplarını derleyenlerin (yani, Mustafa İslâmoğlu gibi yazar dahi olamamış, sadece derleme yapmış olan Buharî, Müslim gibi sıradan insanların!) kendi iddialarıymış. Hani İslâmoğlu da kendi kitapları hakkında bazan tavsiye ve reklam mahiyetinde sözler söylüyor ya, o cinsten iddialar!

Mustafa İslâmoğlu hocamız, beden diliyle ve – af buyursunlar ama yapmacık mı, gerçek mi olduğunu bir türlü çözemediğimiz – o pis pis sırtımlarıyla desteklediği, son derece vurgulu ve etkili konuşmalarıyla, mezhep imamlarını da bir güzel safdışı bıraktıktan sonra, asıl hedefine geliyor:

Allah'ın Resulü.

Ve, yüz Bediüzzaman'ı, bin Mevlânâ'yı tezyif edip insanların gözünden düşürmekten çok daha büyük bir "başarının" altını işte bu noktada imzalıyor.

Mustafa İslâmoğlu, her ne kadar Peygamberimizden çok saygılı ve duygulu ifadelerle söz ediyor ve ondan sık sık nakiller yapıyorsa da, bu arada bir iddiayı ısrarla vurgulayarak zihinlere ve kalplere iyice yerleştirmekten geri kalmıyor:

“Resulullah’ın bütün din kültürü Kur’ân’dan ibaretti; ne öğrendiyse Kur’ân’dan öğrendi”iddiasını!

Bu iddiayı her fırsatta tekrarlıyor, ama gerisini telâffuz etmesine de engin tevazuu engel oluyor ve bunu sizin ferasetinize bırakıyor:

Peygamberimiz herşeyi Kur’ân’dan öğrendiyse, bu konuda çok fazla fırsatı olmamış sayılmaz mı? Meselâ kırk yaşında Kur’ân okumaya başlayan ve sadece yirmi üç sene Kur’ân okuyabilmiş olan Muhammed Mustafa, çocukluğundan itibaren Kur’ân ile haşır neşir olan İslâmoğlu Mustafa ile yarışabilir mi?

Yarışamayacağını, sözleriyle değilse de fiiliyle gösteriyor Mustafa İslâmoğlu.

Ve Resulullah’ın hadislerini kendi kafasındaki Kur’ân’a arz ediyor, “Şu uyar, şu uymaz” diyerek Peygamberine dinini öğretiyor.

Onun bu metodunu Hadis ilimlerinin ölçütlerine vurmaya kalkacak olanlara ise geçmiş olsun; çünkü İslâmoğlu hocamız Hadis ilimlerini lâğvetti bile!

“Bu saatten sonra eğer hadis ilmi diye birşey olacaksa...” diye başlayan sözleriyle, farzımuhal gelecekte hadis ilimlerine ihtiyaç duyulsa bile hangi şartlar altında böyle birşeye müsaade buyuracaklarını kendileri açıkça bildiriyorlar.

Ortada âlim, muhaddis, müçtehid, imam namına bir kimse bırakmadıktan sonra, sıranın Hadis’e geleceğini, Hadis’i de devre dışı bıraktıktan sonra Kur’ân’ı herkesin kendi dilediği gibi yorumlamasına hiçbir şeyin engel olamayacağını ve fiilen “Kur’ân’ın Müslümanların elinden alınmış olacağını” tahmin etmek, hiçbir akıl sahibi için güç bir iş değildir.

Nitekim bu hususu daha önce Nur’un Aydınlığında köşemizde yayınlanan “Sünnet Nasıl By-pass Edildi?” başlıklı yazımızda ele almıştık. Yusuf Kaplan da arka arkaya Yeni Şafak’ta yayınladığı ve sitemizde de iktibas ettiğimiz iki yazısında “Kur’ân İslâmî” adı altındaki bu suikaste karşı

ümmeti uyarmak için çırpınıyordu. Biraz dikkat ve insafla bakınca hemen görülürken bu aşikâr gerçeğe rağmen Mustafa İslâmoğlu bu kadar insanı inandırmakta nasıl başarılı olabiliyor denecekse eğer:

Keskin kılıcıyla herkesi birer birer doğrayıp ortada sadece kendisini bırakırken, bir miktar rüşveti de kendisini dinleyenlere dağıtıyor:

Onlar da ellerine bir meal alıp İslâmoğlu’nun konuşmalarını dinledikten sonra artık içtihad yapabiliyorlar. Hattâ, başka ocaklardan feyiz almış insanlar bile biraz yanında staj görüp egosunu onun tornasında sivirttikten sonra, her ne kadar onun karşısında kedi gibi uysal resim verseler bile, bütün İslâm ulemasına karşı çakal kesilecek ve bir meal okuyup dört mezhebin hatâsını bulacak bir formasyon kazanabiliyorlar.

Mustafa İslâmoğlu, türünün yegâne örneği değil; ama gerçek şu ki, başarılı bir misyon yürütüyor.

Eğer bu din size – Neyzen Tevfık’ın tabiriyle – fazla “kalın” geldiyse, tasalanmayın.

Mustafa İslâmoğlu sizi çok kısa zamanda “uydurma din”den “gerçek din”e döndürür.

Onun dininde öyle Sahabe, Tabiîn, Tebe-i Tâbiîn, Eimme-i Müçtehidin, allâme, ulema, fakahâ, aktab, evliya, asfiya gibi şeyler yok.

Hattâ tek bir hadis kitabı bile yok!

Bütün bunların yerine, eğer mutlaka birilerine tâbi olacaksanız, Mustafa İslâmoğlu hocamız; mutlaka birşeyler okuyacaksınız Mustafa İslâmoğlu’nun kitapları var.

Yerseniz...

MEVLİD KUTLANMASI

MEHMET TALU

Türkçe'ye Arapça'dan girmiş olan "**Mevlid**" kelimesi: "Doğum, doğum yeri ve doğum zamanı" gibi anlamlara gelir. "Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğum günü, bununla ilgili yapılan merasimler, yazılan eserler" anlamında da kullanılır. Bazen "Mevlîd-i Nebî" diye de ifade edilir.

Mevlid: İslâm edebiyatında Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğum yıl dönümünde yapılan törenlere verilen isim; bu törenlerde makam ve usul ile okunmak üzere yazılmış eserlerin de ortak adıdır.

Edebî bir terim olarak "Mevlîd", Peygamber efendimizin doğumunu, hayatından kısa pasajları, mucizelerini anlatan mesnevi tarzındaki metinlerin tümüne verilen isim olmakla beraber, İslâm edebiyatında bir edebî türdür. Günümüzde Türkiye'de bu türün en tanınan örneği, Süleyman Çelebi'nin 15. Yüzyıl tarihli "Vesîletün-Necât" yani "Kurtuluş Vesilesi" ismini taşıyan manzum, Türkçe eseridir. Bu nedenle "mevlîd" kelimesi ile kastedilen çoğunlukla Süleyman Çelebi'nin sözkonusu eseridir.

Mevlid ile ilgili eserlerde genellikle Peygamber efendimizin doğumu üzerinde durulmakta, ardından mi'racı ele alınmakta, çeşitli mucizeleri anlatılmakta, daha sonra vefatından bahsedilmektedir. Bu eserlerin hemen hepsi Ehl-i sünnet inancı doğrultusunda kaleme alınmış, yer yer âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerden iktibaslarla, telmihlerle desteklenmiş, birtakım iddiaların aksine çoğunda bid'at denebilecek fikirlere yer verilmemiştir. "Vesîletün-necât"ın ve diğer bazı mevlidlerin sonundaki "Hikâye-i Deve, Hikâye-i Geyik, Hikâye-i Güvercin" gibi Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e nisbet edilen bazı mucizevî olaylara dair hikâyeler, eserlere sonradan ilâve edilen destanî manzumelerdir ve bunların asıl mevlid metinleriyle hiçbir ilgisi bulunmamaktadır.

Mevlidler umumiyetle tevhid, münâcât ve na't ile, bazılarında ashâb-ı kirama, çehâr-ı yâr-ı güzîne methiye ile başlamakta, kâinatın zuhur kaynağı olan nûr-ı Muhammedi'den bahsedilerek Peygam-

ber efendimizin doğumuna geçilmekte, O'nun mi'racı ve diğer mucizelerinin anlatılmasının ardından vefatı konusuna yer verilmekte, en sonunda Resûlullah efendimiz ve ashâbı başta olmak üzere eseri yazan, okuyan ve dinleyenler için bir dua ile sona ermektedir. Hemen her faslın bitiminde içinde Peygamber efendimize salâtın da bulunduğu tekrar beyitleri yer almaktadır. Bu beyitler "Vesîletün-Necat"ta:

"Ger dilersiz bulasız oddan necat

Aşk ile derd ile eydin es-salât"

Şemsuddin Sivâsî'nin mevlidinde:

"Olmak istersen habîbe âşinâ

Ver salâtı bul onunla rûşenâ" şeklindedir.

Mevlid, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e duyulan muhabbet ve hürmetin bir tezahürü olarak zengin ve köklü mirasımızdan bugüne kadar ulaşan önemli bir merasim ve edebî türün de adı olmuştur. Mevlid, Peygamber efendimizin sevgisinin dile gelmesidir.

Mevlid olayı edebiyatımızda da önemli bir yer tutar. Bu milletin şair ve edipleri, "Mevlid" diye bir edebî tür icad etmişler, yüzlerce mevlid, binlerce kaside yazmışlar. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i bağrularına basmışlar, ruhlarına sindirmişler ve halka mal etmişler. Bunlar içinde Süleyman Çelebi'nin yazdığı mevlid, Osmanlı'dan beri halen ülkemizde değişik vesilelerle sevinçli ve kederli günlerde, gerek mevlid gerek diğer mübarek gün ve geceler münasebetiyle camilerde, evlerde ibadet âdabı içinde Kur'ân-ı Kerîm, Süleyman Çelebi'nin mevlidi, kaside ve ilâhiler coşkuyla, bir ibadet atmosferi içerisinde okunmakta ve dinlenmektedir.

Esasen Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğum yıldönümünü kutlama maksadıyla başlayan mevlid töreni giderek, Regaib, Mirac, Berat ve Kadir gecelerinde veya doğum, sünnet, evlenme, ölüm ve deprem gibi önemli olaylar vesilesiyle yapılmaya başlanmış ve toplumsal geleneğimizde yer alan önemli bir dinî-kültürel öge olmuştur.

Mesela milletimiz yeni doğan çocuğun sevincini Peygamber efendimizin doğum sevinciyle dile getirir. Sünnet olunca, okulu başarıyla bitirince, vatan borcunu ödeyip sağ salim eve dönünce, hacılar hacdan gelince, yeni ev alınınca ve daha birçok hayırlı iş vesilesiyle hep mevlid okutulur. Ölüm acısını Peygamber efendimizin doğum sevinciyle dindirmek için ölenin ardından mevlid okutur. Velhasıl sevinçler, mevlidle ikiye katlanır, acılar yine onunla dindirilir. İslâm toplumlarında asırlardır icra edilen mevlid merasimleri, inananların birbirleriyle kaynaşmalarına, geleneklerini yaşamalarına, yeni bilgiler edinmelerine ve özellikle durumu iyi olanların fakirlere yardım etmelerine vesile olmaktadır. Her mevlidde okunan Kur'an-ı Kerim, sanki orada bulunan cemaat için bir kere daha nazil oluyormuş gibi gönülleri aydınlatır, ruhları serinletir.

Dolayısıyla Mevlid, dinî ve millî bir terbiye müessesesidir. Sessiz sedasız kendi halinde işleyip duran bir millî birlik mertebesi, zarif ve samimî dindarlığının estetik bir formudur.

Mevlid geleneğinin bizim kültürümüzde gerçekten çok önemli bir yeri var. Bu kesin. Milletimiz, Rebîulevvel ayını mevlid ayı olarak bilir. Meselâ bu ayda doğan çocuklara, Mevlüt, Mevlüde adı konulur.

Mevlid kutlanması bid'at değildir

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), hayatta iken ne kendi doğum günü, ne de herhangi bir yakınının doğum günü için özel bir kutlama töreni yapmadığı gibi böyle bir şey yapılması hususunda herhangi bir isteği ve emri de olmamıştır. Çünkü O'nun esas görevi, şahısları değil, dinin ilkelerini tanıtmaktı, vahiy tebliğ etmektir.

Bu sebeple Peygamber efendimizin sağlığında, Onun doğum yıl dönümü kutlanmadığı gibi Hulefâ-i Râşidîn dönemiyle Emevî ve Abbasî devirlerinde de mevlidle ilgili bir uygulamaya rastlanmamaktadır. Esasen ilk iki halife zamanında fetih hareketleriyle uğraşılması, son iki halife döneminde iç karışıklıkların hüküm sürmesi ve Emevî ile Abbasî yönetimlerinde de Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in soyuna destek anlamına gelecek olması sebebiyle böyle bir kutlamaya şartlar uygun değildi.

Peygamber Efendimizin gönderilişi, ALLAH Teâlâ'nın bütün insanlara bahşettiği en büyük nimetlerinden birisidir. Bu hususta Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ ...

“Andolsun ki içlerinden, kendilerine ALLAH'ın ayetlerini okuyan, kötülüklerden ve inkârdan kendilerini temizleyen, kendilerine kitap ve hikmeti öğreten bir Peygamber göndermekle ALLAH, müminlere büyük bir lütufta bulunmuştur...”¹

Her nimet, şükürü gerektirir. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in kadrini bilenler, O'nun doğduğu geceyi, asr-ı saadet devrinden beri kutlarlar. Fakirlere sadaka vermek, yoksullara yemek ikram etmek, Kur'an-ı Kerim okumak, çokça salavât getirmek ve nafil namaz kılmak gibi çeşitli ibadetlerle ihya ederler.

Bazı kimseler, Efendimizin doğum yıldönümünün kutlanmasını kötü bir bid'at olarak görüyor ve bu kutlamayı yapanları kınıyor.

Bu kötuleme ve kınamalar yersizdir. Çünkü Ebû Şâme el-Makdisî, İbn Abbâd en-Nefzîer-Rundî, Şemseddin İbnü'l-Cezerî, İbn Nâsirüddin ed-Dımaşki, İbn Hacer el-Askalânî, İbn Hacer el-Heytemî, Şemseddin es-Sehâvî, Celâleddin es-Süyûtî, Şihâbüddin el-Kastalânî ve Muhammed b. Yûsuf eş-Şâmî gibi büyük din âlimleri ve daha nice ulema ve fukaha, bu kutlama ile ilgili, ilk devirlerde olmasa bile ALLAH Teâlâ'nın âlemlere rahmet olarak gönderdiği Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in dünyaya gelmesi sebebiyle sevinmenin, Efendimizin doğumunu kutlanmanın, doğum günü münasebetiyle fakir ve muhtaçlara yardımda bulunup ibadet etmenin, Kur'an-ı Kerim ve Peygamber efendimize olan sevgiyle ilgili şiirler okumanın, temiz ve güzel elbiseler giyerek sevinç gösterisinde bulunmanın güzel bir yenilik olarak, birer güzel amel olduğunu belirtmişler ve dolayısıyla mevlid kutlamalarının bid'at sayılmaması, halk arasında görülen ve dinen hoş karşılanmayan davranışların bundan ayrı düşünülerek önlenmesi gerektiğini belirtmişlerdir.

Ayrıca Ebû Katade (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre, Peygamber efendimize pazartesi günü oruç tutmanın fazileti sorulduğunda:

ذاك يوم ولدت فيه ويوم بعثت

1 Âl-i İmran Sûresi: 164

“Bu, benim doğduğum ve ben peygamber olarak gönderildiğim gündür”² buyurarak bir bakıma bu güne önem atfetmiştir.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Medine-i Münevvere’de yahudilerin Muharrem’in onuncu yani aşure gününde oruç tuttuğunu görünce sebini sormuş, onların bunun Firavun’un boğulduğu ve Hazreti Musa (Aleyhisselam)’ın kurtulduğu gün olduğunu söylemeleri üzerine, kendisinin bunu yapmaya daha lâyık olduğunu belirterek oruç tutmuş ve ashaba da oruç tutmalarını tavsiye etmiştir.³ Bu husus, belli bir günde bir nimete nail olma veya belâdan kurtulma sebebiyle o günü anma ve şükür nişanesi olarak sâlih amellerde bulunmanın iyi bir davranış olduğunu gösterir.

Mevlid kutlamalarına olumlu bakan âlimler, kendisine Peygamber efendimizin doğum haberini getiren Süveybe adlı cariyesini azat eden Ebû Leheb’in, ölümünden sonra ailesinden biri tarafından rüyada görülerek bu davranışı sebebiyle her pazartesi gecesi azabının hafifletildiğini ona söylediğine dair bir haberi⁴ ayrıca içinde Efendimize vahiy indirildiğinden Kur’an-ı Kerim’de Kadir gecesine atfedilen önemin, bütün insanlığa rahmet olarak gönderilen Peygamber efendimizin dünyaya geldiği gün için öncelikle geçerli olacağı hususunu da görüşlerine dayanak olarak gösterirler.

Bid’at, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in zamanında olmayan “dinî” mahiyetli bir hususun sonradan dine sokuşturulması, dinden sayılması olarak tarif edilir. Mevlid okuma ve okutmanın bid’at olarak nitelendirilebilmesi için ona, “İslâm’da olmayan, ölünün kırkıncı, elli ikinci gecelerinde veya sene-i devriyesinde mevlid okutmak gereklidir” demek gibi dinî bir gereklilik veya ibadet şeklinde bir muhteva yüklenmesi gerekir.

Bir de merasimlerde, mübarek ay ve gecelerde mevlid okunmasının vazgeçilmez bir âdet haline getirilmemesi, netice olarak insan kelâmı bir şiir olan bu metinlerin, okunması ve dinlenilmesi ibadet olan Kur’an-ı Kerim ile eşdeğerde görülmemesi ve değerlendirilmemesi gerekir.

2 Müslim, Sıyâm:197; Ebû Dâvûd, Savm:54; Ahmed b. Hanbel, 5/29, 299

3 Buhari, Savm:69; Müslim, Sıyâm:127; Ebu Dâvûd, Sıyâm:64; İbn-i Mâce, Sıyâm:41; Darimi, Savm:46; A.b. Hanbel, 1/291, 310, 336, 340

4 Buhârî, Nikâh, 20, Nafakat:15, Abdurrazzak, Musannef, 7/478, Begavi, Şerhus-Sünne, 9/76, Süheyli, Revdul-Ünf, 5/192, Şâmi, 1, 444-445

Mevlid okumanın gerekli, vâcip veya mendup olduğu iddia edilmediğine, en fazla bunun hoş ve güzel bir gelenek olduğu bilinip kabul edildiğine göre; bunun bid’at olarak değerlendirilip, insanların kafasına kuşku sokmak son derece yanlıştır.

Mevlidin konusu, İslâm akaidinin temel direği olan tevhîd inancı ile Peygamber efendimize duyulan muhabbet ve hürmetin bir tezahürü, O’nun mucizeleri ve üstün ahlâkıdır.

Mevlid, Müslümanların kalplerindeki Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’e duyulan sevgi, muhabbet ve hürmetin canlı tutulması ve O’na olan muhabbetin artırılması için büyük bir fırsattır. Resûlullah efendimizi sevmek, imanın temel kıstaslarından biridir.

Türk halkı, mevlid dinleyerek inancının vecdini bu günlere taşıyabilmiştir. Denilebilir ki: “**Süleyman Çelebi, bu millete başlı başına bir dinî hayat armağan etmiştir.**” Çünkü mevlidin, dinî kültürümüze sağladığı faydayı başka hiçbir eser sağlayabilmiş değildir. Buna bid’at diyen, bindiği dalı kesmiş olur. Mevlidin sözleri ve âdabına uygun şekilde okunması bid’at değildir.

Hicrî üçüncü asrın başlarından itibaren, bazı gruplar, bu geceyi cemaat halinde kutlamaya başladılar. Halk arasında yaygın bir âdet haline gelen bu kutlamaları, daha sonra devletler de sahiplendi. İlk olarak Mısır Fatimî Devleti, mevlid kandilini resmî bayram ilan etti ve muhteşem törenlerle kutlamaya başladı. Fâtımîler, hem Hazreti Peygamber Efendimizin, hem de kızı Hazreti Fatıma (Radiyallahü anha)’nın doğum gününü, resmî bayram ilân etmişlerdi. Bu kutlu doğum törenleri için, İslâm dünyasının her tarafından büyük âlimler, meşhur hafızlar davet edilir, sarayda ve camilerde Kur’an-ı Kerim okunur ve ilim meclisleri kurulurdu. Hatipler, şehir meydanlarında, Peygamber Efendimiz ve Ehl-i Beyt’le ilgili menkıbeler anlatırlardı. Güzel sesli hafızlar, Kur’an-ı Kerim, ilâhî ve kasîde okurlardı.

Kazanlar dolusu pilav pişirilir, halka ikram edilirdi ve bu etkinlikler mevlid ayı boyunca sürerdi.

Ancak zamanla işler çığırından çıktı. Kur’an-ı Kerim tilâveti, irşâd, zikir ve ibadet faaliyetleri ihmal edilir oldu. Onların yerini, oyun ve eğlence âlemleri aldı.

Bazı günah ve hayâsızlığın işlendiği bir karnavalla dönüştü.

Bu sebeple birçok fukaha, Mevlidin Resûlullah Efendimiz devrinde ve O'na son derece bağlı olan ashap ve tabiîn zamanında kutlanmadığını, dolayısıyla bid'at olduğunu söyleyerek mevcut uygulamalara şiddetle karşı çıktılar. Mevlide karşı olan âlimlerin bu yaklaşımlarında, kendi zamanlarındaki kutlamalarda görülen olumsuz davranışların büyük rolü vardır. Meselâ kutlamalar sırasında kıraat, zikir ve ibadet yanında çalgı çalınıp şarkı söylenmesinin, kadın ve erkeklerin bir arada bulunmasının da dinin yasakladığı hususlar olduğunu ve mevlidin harama vesile kılındığını belirttiler. Mevlidlerde görülen çirkin uygulamaları eleştirdiler ve bu konuda sessiz kalan ulemayı da kınadılar. Bu mübarek günün böyle olumsuzluklara âlet edilmesine şiddetle karşı çıktılar. Bid'at ve günah olduğuna dair fetvalar verdiler. Çok ağır yazılar yazdılar. Nihayet devlet eliyle yasaklattırdılar.

Bununla birlikte mevlid kutlamasının bizzat kendisine değil bu vesileyle işlenen kötülöklere karşı olduklarını belirttiler ve bu uygulamalardan kurtuluş yollarını gösterdiler. Mesela Kur'an-ı Kerim tilâvetiyle, zikir, dua, hayır ve hasenatla ihya edenlere bir şey demediler. Zaten yasağın hedefi bunlar değildi. Rezilce hareket edenlerdi. Günümüzde, o tarihte yazılmış kitapları okuyan bazı kimseler, mevlid kutlamalarının bid'at ve günah olduğuna dair verilmiş o eski fetvaları görüyorlar. İşin içyüzünü bilmedikleri için, ibadetle yapılan ihya şekline de karşı çıkıyorlar. "Mevlid kandili bid'attır. Bak işte, filan âlim asırlar önce bunu yazmış" diyorlar. Ancak bilmiyorlar ki, o âlimler, işlenen günahları gözleriyle gördükleri için günah demişlerdi. Yoksa okunan Kur'an-ı Kerim'e, getirilen salât ü selâm'a, yapılan hayır ve hasenata, çekilen zikir ve tesbihâta günah deme cesaretleri göstermeleri mümkün değildi.

Mesela günümüzde Ramazan ayında ve teravih namazı gibi ibadetler sırasında dinen haram veya mekruh olan bazı davranışların bulunması bu ibadetlerin haram sayılmasına yol açmadığı gibi, mevlid kutlamaları esnasında halk arasında görülen ve dinen hoş karşılanmayan davranışlar da aynı olup önlenmesi gerekir.

Sonuç olarak: Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e sevgi ve bağlılığın bir göstergesi olması yanında, çeşitli ibadet ve hayırlara vesile olması

bakımından da mevlid kutlamalarının dinî yönden meşru bir davranış olduğu söylenmelidir. Bununla birlikte kutlamalar sırasında gayrimeşru tutum ve davranışların tasvip edilemeyeceği, bu tür uygulamalara sebep olan kutlamalardan uzak durulması gerektiği de açıktır. Kısacası: Bid'at olan, bu mübarek günü, günaha ve çeşitli rezaletlere âlet etmektir.

Mevlid okunacağına hatim okunsa, Kur'an-ı Kerim'den bir bölüm okunsa daha sevap ve daha faziletli olmaz mı? şeklindeki bir itiraz da yersizdir. Kur'an-ı Kerim okumak, namaz kılmak daha sevap ve faziletli bir davranıştır, ama burada mesele sadece sevap meselesi değildir. Mevlid, toplumsal bir coşkunun, Peygamber Efendimizin sevgisinin ve ona bağlılığın üst düzeyde edebî ve estetik olarak hissedilmesi, yaşanması ve dışa vurulması demektir. Kur'an-ı Kerim okumakla mevlid okumayı birbiriyle mukayese etmek veya birini diğerine alternatif göstermek yerine, ikisini ayrı ayrı ve her birini kendi yeri ve amacı doğrultusunda değerlendirmek ve yaşatmak daha doğru olur.

Burada hatırlanması ve hatırlatılması gereken önemli bir husus vardır; o da, mevlid gibi dinî eğitim ve coşkuyu içeren sosyal ve geleneksel törelerin aslı ibadetlerin yerine geçmediği, bu tür sosyal ödevlerin kişileri, üzerlerine bizzat gerekli olan namaz, oruç, Kur'an okuma, infak ve yardım gibi dinî yükümlülüklerden muaf tutmadığı hususudur. Ancak günümüzde, özellikle de toplumumuzun dinî konularda sağlıklı ve doğru şekilde bilgilendirilmemiş kesimlerinde mevlid, türbe ziyareti, Kur'an-ı Kerim okutma, mübarek gün ve gecelerde dinî törenlere katılma gibi daha çok şekille ilgili dindarlığın hayli rağbet gördüğü ve bunun giderek dinî vecibelerin yerini aldığı da üzümlere müşahade edilen bir gerçektir.

Hâlbuki bütün bunlar, özde yakalanan ve yaşatılan dindarlığı ve gerçek dinî vecibeleri güzelleştiren ve kolaylaştıran tâli ve şekli katkılar olarak tanınmalı ve bilinmelidir.

Ancak bu gibi kutlamalarda, İslâm'ın ruhuna ve Şeriat-ı Ahmediyyeye aykırı haller ve şeyler olmalıdır. Meselâ:

1- Kadın erkek karışık olarak Mevlid kutlaması yapılmamalıdır.

2- Mahrem-namahremliğe dikkat edilmeli, kadınlar namahrem erkeklere süslü-püslü ve kokulu halde gözükmemelidir.

3- Lüks-israf ve benzeri haramlardan kaçınılmalıdır.

4- Mevlid toplantısı çeşit çeşit börek, çörek, pasta ve ev eşyaları ile bir gösteriş halini almamalı, böylece fakirlerin gıpta damarlarını kabartıp onları hasetliğe zorlamayacak sadelikte olmalıdır.

5- Sırf Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i övme, tanıma, mevlidin içerdiği öğütleri başkalarına duyurma, güzel okuma ile gönülleri yumuşatma, onlara Efendimizin sevgisini aşılama, İslâma ısındırma maksadıyla yapılmalıdır.

6- Bu vesile ile bir araya toplanıp gelenlere vaaz ü nasihat yapıp mümkün mertebe dînî bilgiler de aktarılmalıdır.

7- Kur'an-ı Kerim kuraati ve Mevlid kasideleri bu işi meslek haline getirmiş birtakım cerrarlar ve ücretle okuyan profesyonel artistler tarafından tarifeye bağlı şekilde ücretle okunmamalıdır. Okuduğu ile kendisi dahi etkilenen maneviyatlı kimselere okutulmalıdır.

Bunlara riayet edilmezse, mevlid çirkin bir bid'at ve insanları dinden uzaklaştıran bir kandırmaca ve bir günah vesilesi olmuş olur. Günümüzdeki uygulanış biçimi, ne yazık ki genellikle böyledir.

Zamanımızda dehşetli bir dinden uzaklaşma, irtidat cereyanı vardır. Mevlid törenleri halkı ve gençliği Peygambere ve dine yaklaştırmak için güzel bir vesiledir.

Yeter ki, Mevlid bezirgânlığa âlet edilmesin, ruhsuz ve basmakalıp bir şekilde kutlanmasın, törene katılanlar çoşturulsun, heyecanlandırılınsın, gönüller harekete geçirilsin.

Mevlidde bulunan şu sözlere kim karşı çıkabilir:

**“ALLÂH adın zikredelim evvela
Vacib oldu cümle işte her kula**

**ALLÂH adın her kim ol evvel anâ
Her işi âsan eder ALLÂH anâ**

**ALLÂH adı olsa her işin önü
Hergiz ebter olmaya anın sonu**

**Bir kez ALLÂH dese şevkile lisan
Dökülür cümle günah misli hazan**

**İsm-i pâkin pâk olur zikreyleyen
Her murada erişir ALLÂH diyen**

**Aşk ile gel imdi ALLÂH diyelim
Dert ile göz yaş ile ah edelim.”**

Mevlidin sonundaki şu dua cümleleri ne mü-kemmel!

**“Yâ İlâhi saklağıl îmânımız
Verelim îman ile tâ cânımız**

**Sâna lâyık kullarıyla hemdem et
Ehl-i derdin sohbetine mahrem et**

**Hem Süleymân-ı fakîre rahmet et
Yoldaşın îmân makâmın cennet et**

**Yâ İlâhi kılma bizi dâllîn
Bu dûâyâ cümleliz deyin âmîn âmîn**

**Ümmetinden râzı olsun ol muîn
Rahmetullâhi aleyhim ecmâin.”**

Tek cümle ile özetlemek gerekirse, **içinde şeria-ta aykırı şeyler ve haller olmamak şartıyla mevlid kutlamaları bid'at değildir.** Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. O'nu ne kadar çok zikredersek, ne kadar fazla anarsak, ne kadar candan seversek o derece feyiz ve bereket buluruz.

Tanrılaştırmamak şartıyla O'nu ne kadar yüceltsek yeridir. Resûl-i Kibriya Efendimiz bizim ve bütün insanlığın velinimetidir. Bize ebedî saadet yolunu gösteren o zatı ne kadar tebci etsek azdır. O, ALLAH'ın kulu ve Resûlüdür. Bize en güzel örnek ve model olarak gönderilmiştir. Yeri kalbimizdedir, zikri dilimizdedir.

KISSADAN HİSSELER

HALİFE GÖRMÜYORSA ALLAH-U TEALA'DA MI GÖRMÜYOR

Hazret-i Ömer, halifeliği döneminde gece sokaklarda dolaşır, halkın emniyet ve huzurunu kontrol ederdi. Aç, açıkta kimse varsa, bir hastanın feryadını duysa durup ilgilenir, elinden geleni yaparak dertlerine çare olmaya çalışırdı. Yine bir gece asayiş kontrol için Medine'nin sokaklarında dolaşıyordu. Gecenin karanlığında önünden geçmekte olduğu bir evin bahçesinde anne ve kızın arasında geçen bir konuşmaya şahid oldu.

Bir anne kızına şöyle diyordu:

- Kızım, yarın satacağımız süte bir miktar da su karıştır!

Kız, annesinin bu isteğine tepki gösterip şöyle dedi:

- Anne sen ne diyorsun, Halife Ömer süte su karıştırmayı yasak etmedi mi?

Fakat anne fikrinde ısrar etti:

- Kızım, gecenin bu saatinde Halife Ömer'in nerden haberi olacak süte su kattığımızdan, o şimdi yatağında uyuyordur.

Fakat imanı bütün ve gönlü Allah korkusuyla dolu bu kız, annesinin bu teklifini hoş karşılamadı ve onu vageçirmek için dedi ki:

- Anne, Anne! Halife şu anda belki uyuyordur ve bundan haberi de olmayabilir! Ama halife görmüyorsa Allah-u Teala'da mı görmüyor? Hilemizi insanlardan gizleyebiliriz, fakat her şeyi bilen ve gören Allah'tan gizleyemeyiz.

Yatağında uyuyor zannettileri Hazreti Ömer, o sırada sesleri dışarıya kadar gelen ana kızın konuşmalarını dinliyordu. Ve o kızın ahlakına, takvasına hayran kalmıştı.

Eve geldi bu durumu hanımına da anlattı ve o kızı araştırıp oğlu Asım ile evlendirdi.

İşte Âsım'ın bu izdivacından bir kız dünyaya geldi. İleride adaleti ve takvasıyla meşhur olacak olan, beşinci halife Ömer bin Abdülazîz; işte süte su katmayan bu anne ve Âsım gibi yiğit bir babanın neslinden gelen kız çocuğundan dünyaya geldi.

BİR KIZ İÇİN GÖSTERDİĞİN SABRİ, BENİM İÇİN NİYE GÖSTERMEDİN?

Bir gün askerler genç bir mahkumu meydanın ortasına çıkarırlar. İşlediği bir suçtan dolayı kırbaçlamaya başlarlar. Kırbacın etkisiyle o suçlu vücudu zarar görür, derisi açılır ve kan revan içinde kalır. Fakat genç adeta gıkını bile çıkarmaz.

Kırbaç cezasını tatbik eden muhafızlar bir ara kenara çekilirler. Bu arada kalabalığın arasında meydana bulunan Bişr-i Hafi hazretleri gencin yanına yaklaşır der ki:

- Ey genç! Hiç sesin çıkmadı, senin dayağa tahammülüne hayran kaldım.

Genç şöyle cevap verdi:

- Kalabalığın içinde sevdiğim kız var ve şu an beni seyrediyor. O beni görüp dururken, ben nasıl ağlayıp bağırabilirim ki?

Gencin bu cevabına hayret eden Bişr-i Hafi hazretleri şöyle buyurdu:

- İyi ama Allah-ü Teâlâ seni her an görüyor. Peki, O'nun edebini gözetmeyi hiç düşünmedin mi? Allahü Teâlâ yarın ahirette; "Ey Kulum senden fazlasını istemiyorum, sadece o kız için gösterdiğin sabrı, aşkı, Benim dinim için, Benim rızam için niye göstermedin?" derse ne cevap vereceksin?

Bu sözleri duyan genç yüksek sesle "Allah" diye feryad etti ve kendinden geçti. O kadar kırbaça direnen vücut bu ilahi aşka, bu Rabbinden utanma duygusuna takat getirememişti. Muhafızlar yanına koştuğunda ise çoktan ruhunu teslim etmişti.

İNTİHAR EDEN KİŞİNİN HÜKMÜ

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA FIKİH KURULU

Allah Teâlâ'ya hamd, Resulüne ve Resulünün ailesine, ashabına ve izinden giden tüm Müslümanlara salat-u selam olsun.

Allah Teâlâ, kullarını yaratmış ve içerisinde imtihan oldukları dünyaya görevlerini yerine getirmelerini istemiştir. Kulların, vazifeyi kabul etmeme ve imtihanı reddetme hakları yoktur. Kuşkusuz bilemediğimiz birçok hikmetler vardır bunda. Biz, kullara düşen Rabbimizi tanımak, daima ona muhtaç olduğumuzu bilmek ve onun bize verdiği tüm nimetlere şükretmektir.

Bunun gereği; neden imtihan olduğumuzu sorgulamak değil, imtihanı nasıl kazanacağımızı aramaktır. Kazanmamız için nasıl yaşayacağımızı ise Allah Teâlâ, Kur'an-ı Keriminde ve gönderdiği Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in yaşantı ve sözlerinde bize bildirmiştir. Neden imtihan olduğumuzu bildirmemiş sadece tüm cin ve insanların Allah Teâlâ'ya ibadet edip vazifelerini yerine getirmeleri için yaratılmış olduğunu bildirmiştir.

Kuşkusuz iman etmiş kişi, Allah Teâlâ'nın adil olduğuna her şeyi bildiğine ve tüm emir ve yasaklarında bizler için son derece hikmetler olduğuna inanır. Bu yüzden İbrahim Aleyhi's-Selam gibi Allah Teâlâ'nın varlığına birliğine inanmak için aklımızı kullanır ve yaratıcıyı ararız.

Yaratıcıyı bulduktan ve ona tüm sıfatlarıyla iman ettikten sonra onun Kitabını ve Peygamberinin bizlere ulaştırdıklarını anlamaya çalışırız. Anlayamadıklarımızı veya aklımıza uymayanları yanlış veya saçma olarak değerlendirmeyiz. Veya bazı İslam âlimi olduğunu iddia eden modernistler gibi akılla örtüşmüyor bu yüzden hadis

doğru değildir veya ayet-i kerime o günün şartları veya şöyle böyledir demeyiz. Bizler iman ettik mi İslam'ı sorgulamayız, anlamaya çalışırız. Biliriz ki bu, her şeyi yaratan Allah Teâlâ katındansa mutlak doğrudur. Zira iman eden kişinin imanı, aklından öncedir artık ...

İşte bu şekilde iman etmiş olan kişi, intihar etmenin yani kendini öldürmesinin Allah Teâlâ tarafından kendisine yüklenilmiş olan vazifeyi terk etmiş olduğunu ve Rabbine asi olduğunu bilir.

Tüm İslam âlimleri tarafından intiharın çok büyük günah olduğuna dair söz birliği vardır. İntiharın kişiyi dinden çıkartmayacağına dair de sözbirliği vardır. Âlimler küfre yakın büyük günah olduğunu söylemişlerdir. Sonuç olarak Ehlisünnet ve'l-Cemaatin yani İslam âlimlerinin tamamının görüşü şudur: İntihar çok büyük günah olsa da dinden çıkmayı gerektiren bir eylem değildir.

İntihar, İslâm'ın haram kıldığı büyük günahlardandır. Bir Müslümanın kendini öldürmesi, başkasını öldürmesinden daha büyük bir cinayet görülmüştür. Bu sebeple intihar edenin cenaze namazı çoğunluğa göre kılınsa da az da olsa bazı âlimler tarafından kılınmayacağı söylenmiştir.

Kalbinde imanın zerresi olan kişi, böyle büyük bir günaha ve kötü akıbete razı olmaz, kendini öldürmeye teşebbüs etmez.

Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ
إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا
أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ عَلِيمًا

Ey iman edenler! Mallarınızı aranızda batıl yollarla yemeyin. Ancak karşılıklı rıza ile yapılan ticaretle olursa başka. Kendinizi öldürmeyin/helak etmeyin. Şüphesiz Allah, size karşı çok merhametlidir¹.

İlk bakışta intihar edenin cehennemde ebedi kalacağını dolayısıyla dinden çıkmış olduğunu gösteren bazı hadis-i şerifler vardır. Fakat bu hadis-i şerifler, İslam âlimlerinin tamamına yakın çoğunluğu tarafından; bunlara mukabil hadislerden ve İslam'ın genel prensiplerinden hareketle tıpkı kasten namazı ter eden kişinin durumu gibi yapmış olduğu eylemi helal görmesi durumuyla açıklanmıştır.

Bu hadis-i şeriflerden bazıları şunlardır:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ تَرَدَّى مِنْ جَبَلٍ فَقَتَلَ نَفْسَهُ، فَهُوَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ يَتَرَدَّى فِيهِ خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا، وَمَنْ تَحَسَّى سُمًّا فَقَتَلَ نَفْسَهُ، فَسُمُّهُ فِي يَدِهِ يَتَحَسَّاهُ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا، وَمَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِحَدِيدَةٍ، فَحَدِيدَتُهُ فِي يَدِهِ يَجَأُ بِهَا فِي بَطْنِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا»

Ebu Hüreyre (Allah ondan razı olsun)'den rivayet edildiğine göre Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **“Kim kendini dağın tepesinden atar da öldürürse o cehennem ateşindedir. Orada dağın tepesinden cehenneme yuvarlanıp durur ve ebedi olarak böyle görür. Kim zehir içerek kendisini öldürürse**

1 Nisa/29

cehennemde zehir kadehi elinde olduğu halde ebediyen ceza çeker. Kim kendini keskin bir demir parçasıyla öldürürse cehennemde ebediyen sonsuza dek elinde bıçak karnına saplar olduğu halde azap görür.”²

حَدَّثَنَا جُنْدَبٌ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: كَانَ بَرَجُلٍ جِرَاحٌ فَقَتَلَ نَفْسَهُ فَقَالَ اللَّهُ بَدَرْنِي عَبْدِي بِنَفْسِهِ حَرَمْتُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ

Cüdüb (Allah ondan razı olsun)'den Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle dediği nakledilmiştir: **“Sizden önceki ümmetlerden yaralı bir adam vardı. (Yarasının acısına dayanamayarak, bıçakla elini kesti. Ancak kan kesilmediği için öldü yani) kendini öldürdü. Bunun üzerine Allah Teâlâ; kulum can hakkında benim önüme geçti, ben de ona cenneti haram kıldım, buyurdu”³**

Bu ve emsali bazı hadis-i şerifler ilk bakışta intihar eden kişinin küfrünü göstermektedir. Zira cehennemde ebedi kalmak veya cennetin haram kılınması Ehlisünnet ve'l-Cemaate göre küfrün cezasıdır. Fakat dört mezhep âlimlerinden hiçbiri intihar edenin kâfir olduğunu söylememiştir. Zira küfür, inanılması gerekli olan bir şeyi inkâr etmek ve dinden çıkmaktır. Şirk koşmanın dışındaki büyük günahlardan hiç biri insanı dinden çıkarmaz. Tüm âlimler, asi kişilerin cehennemde azap görebileceğini fakat sonunda oradan çıkartılacaklarını söylemişlerdir⁴. Hatta birçok âlim bizzat intihar edenin dinden çıkmayacağını açıkça söylemiştir.

Bu açıkça İbn Abidin ve ez-Zeylâi'nin de dediği gibi intihar edenin dinden çıkmış olmayacağını belki diğer günahkârlar gibi fasık olacağını gösterir. Diğer mezhep âlimlerinden de bunu açıkça ifade edenler vardır.⁵

2 Buhârî, babu şurbu's-semmi ve'd-deva; Müslim, İman

3 Buhârî, ma câe fi katili nefsih

4 Muhammed Emin İbn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr 1/184; İbn Kudame, el-Muğni 2/418

5 Muhammed Emin İbn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr 5/350; Nihayetu'l-Muhtaç 7/366; İbn Kudame, el-Muğni 9/509; el-Harşi 8/50; Cevahiru'l-İklil 2/272

Yukarda zikredilen hadis-i şerifler âlimler tarafından: Namazı ter eden kişinin durumu gibi yapmış olduğu eylemi helal gören kişiye yorumlanmıştır. Yani intihar eden kişi, Allah Teâlâ'ya karşı çıkararak bunu yapıyorsa veya intihar etmeyi helal görerek bunu yapıyorsa dinden çıkmış olur.

Aksi halde içinde bulunmuş olduğu bunalım sebebiyle veya başka bir sebeple bunu yapıyorsa dinden çıkmaz. Büyük günah işlemiş olur.

İntiharı helal gören intihar etmese de dinden çıkmış olur. Zira haram oluşu kesin olan bir şeyi helal görmek Ehlisünnet ve'l-Cemaate göre kişiyi dinden çıkartır. Dinden çıkan kişi, dine girmeden yani tövbe etmeden ölecek olursa cezası ebedi cehennemdir.

Bazı âlimler, bu hadis-i şeriflerin mecaz anlamında anlaşılacağını dolayısıyla nerdeyse küfür kadar büyük günah olduğunun söylenmek istendiğini söylemişlerdir. Zira hakikaten kâfir olacakları kast edilmiş olamaz. Çünkü şirkin dışındaki günahların kişiyi dinden çıkarmayacağına dair açık naslarla birlikte icma vardır.

İntihar eden kişi, sözgelimi kendine bıçak saplayan veya yüksekte atlayan ölmeden önce öleceğini anlamış olsa bile tövbesi kabul olunur. Muhammed Emin İbn Âbidîn, *Reddu'l-Muhtâr* isimli eserinde şöyle der: İntihar eden kişinin tövbesi yoktur demek; İslam kurallarına aykırıdır.

Zira ayet-i kerime ve hadis-i şerifler her türlü asinin tövbesinin kabul edileceğini söyler ve bu konuda asiler arasında bir ayırım yapmaz. İntihar edip ölmeyen veya bir gün gibi uzun bir zaman sonra ölen yani intihar ettikten hemen sonra ölmeyip yaşayacağını sanan kişinin tövbesi de sözbirliğiyle makbuldür⁶.

İntihar edenin tövbesinin kabul edilebileceğini gösteren delillerden biri şu hadis-i şeriftir:

عَنْ جَابِرٍ أَنَّ الطُّفَيْلَ بْنَ عَمْرٍو الدُّوسِيَّ، أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللهِ، هَلْ لَكَ فِي حِصْنِ حَصِينٍ وَمَنْعَةٍ؟ - قَالَ: حِصْنٌ كَانَ لِدَوْسٍ فِي الْجَاهِلِيَّةِ - فَأَبَى ذَلِكَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِلَّذِي ذَخَرَ اللهُ لِلْأَنْصَارِ، فَلَمَّا هَاجَرَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى الْمَدِينَةِ، هَاجَرَ إِلَيْهِ الطُّفَيْلُ بْنُ عَمْرٍو وَهَاجَرَ مَعَهُ رَجُلٌ مِنْ قَوْمِهِ، فَاجْتَوَوْا الْمَدِينَةَ، فَمَرَضَ، فَجَزَعٌ، فَأَخَذَ مَشَاقِصَ لَهُ، فَقَطَعَ بِهَا بَرَاجِمَهُ، فَشَخِبَتْ يَدَاهُ حَتَّى مَاتَ، فَرَأَاهُ الطُّفَيْلُ بْنُ عَمْرٍو فِي مَنَامِهِ، فَرَأَاهُ وَهَيْئَتُهُ حَسَنَةً، وَرَأَاهُ مُعْطِيًا يَدَيْهِ، فَقَالَ لَهُ: مَا صَنَعْتَ بِكَ رَبُّكَ؟ فَقَالَ: عَفَّرَ لِي بِهَجْرَتِي إِلَى نَبِيِّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: مَا لِي أَرَاكَ مُعْطِيًا يَدَيْكَ؟ قَالَ: قِيلَ لِي: لَنْ نُصَلِّحَ مِنْكَ مَا أَفْسَدْتَ، فَقَضَّهَا الطُّفَيْلُ عَلَى رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اللَّهُمَّ وَلِيَدَيْهِ فَاغْفِرْ»

Cabir (Allah ondan razı olsun) anlatmıştır: Cahiliyet devrinde Tufeyl b. Amr ed-Devsî'nin bir kalesi vardı. Tufeyl bin Amr ed-Devsî, Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e geldi ve kendisini korumayı taahhüt ederek, "Ey Allah'ın elçisi! Sana kötülük yapacaklardan, seni koruyacak olanların yanına, güvenilir bir kaleye gelir misiniz?" dedi. Fakat Allah Medine'ye hicreti emrettiğinden, Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Devsî'nin bu teklifini kabul etmedi.

Nihayet Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Medine'ye hicret ettiği zaman Tufeyl b. Amr ed-Devsî de kavminden biriyle birlikte Medine'ye hicret etti. Fakat Medine'de hastalandılar ve sıkıntı çektiler. Bilhassa Tufeyl b. Amr'ın arkadaşı, hastalıktan çok elem ve acı duymaya başladı. Nihayet bir gün keskin bir bıçakla kendi parmak eklemlerini kesti. Parmaklarından aşırı kan fışkırması ve kan kaybı sebebiyle de öldü.

Sonra Tufeyl b. Amr (Allah ondan razı olsun) arkadaşını rüyasında gördü. Onu çok güzel bir surette fakat eli sarılı olduğu halde görünce ona:

⁶ Muhammed Emin İbn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr 1/184

“Rabbin sana ne yaptı?” diye sormuş. O da:

“Peygamberinin yanına hicret ettiğim için Rab-
bim beni affetti, beni bağışladı” diye cevap vermiş.
Tufeyl b. Amr (Allah ondan razı olsun):

“Neden seni iki elin sarılmış görüyorum?” diye
sormuş. Arkadaşı da:

“Bana, ‘Kendi vücudundan bozduğun şeyi dü-
zeltmeyiz!’ denildi” diye cevap vermiş.

Tufeyl b. Amr (Allah ondan razı olsun) bu
vakıyı ve rüyasını Peygamber Efendimiz (Sallallâhu
Aleyhi ve Sellem)’e anlattı. Bunun üzerine Peygamber
Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): **“Allah’ım! İki eli
için de mağfiret eyle”** diye dua buyurdu.

Görüldüğü gibi Peygamber Efendimiz (Sallallâhu
Aleyhi ve Sellem) kendini öldürerek ahirete intikal etmiş
olan birine dua etmektedir. Eğer kâfir olarak öldüğü
varsayılsaydı Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve
Sellem) ona dua etmez, edemezdi. Bu da açıkça inti-
har etmenin küfür olmadığını göstermektedir. Bu
ve buna benzer hadisler bir de şirkten başka hiçbir
günahın kişiyi dinden çıkartmayacağını bildiren ay-
et-i kerimeler, yukarıda intihar edenin cehennemde
ebedi kalacağını bildiren hadis-i şerifleri âlimlerin
anladığı şekilde anlamayı gerekli kılar. Ve başka
şekilde anlamının doğru olmayacağını gösterir.

İntihar edenin cenazesinin yıkanması:
Âlimler, kişinin kendini öldürmesini kasıtlı veya
hata yoluyla olmak üzere ikiye ayırırlar. Sözge-
limi düşmanı veya başkasını öldürmek isterken
yanlışlıkla kendini vuran, bıçaklayan kişi hata
yoluyla kendini öldürmüş olur.

Hata yoluyla kendini öldürenin cenazesinin
yıkanacağı ve namazının kılınacağına dair tüm
İslam âlimlerinin sözbirliği vardır. Hata yoluyla
kendini öldürenin niyeti ve davranışı yani durumu
önemlidir. Es-Serahsî, Siyer-i kebir şerhinde şöyle
der: düşmanla çarpışırken yanlışlıkla kılıcı kendine
batırıp ölen kişi şehit midir diye Peygamber Efen-
dimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)’e sorulmuş, Peygamber
Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) **de evet demiştir.**

7 Müslim, bab: ed-delil ala enne katile nefsihi la yukfer

Her ne kadar bu kişi, kefenlenip yıkanmak yönün-
den şehit olmasa da sevap açısından şehittir. Allah
yolunda ölmüştür. Fakat cinayet amaçlı başkasını
öldürecekken hatayla kendini öldüren büyük gü-
nah işlemiş olur⁸.

Kasıtlı olarak intihar edenin de cenazesinin
yıkanacağı aynı şekilde kabul edilmiştir. Hatta er-
Remlî buna dair icma yani tüm âlimlerin sözbirliği
var, demiştir⁹.

İntihar edenin cenaze namazının kılınması:

Hanefî, Maliki ve Şafîî mezhebinin cumhuruna
göre intihar edenin cenaze namazı kılınır. Zira
geride geçtiği üzere intihar, kişiyi dinden çıkarmaz.
Bir de Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)
“Allah’tan başka ilah yoktur diyenin cenazesini
kılın¹⁰” buyurmuştur. Maliki mezhebine göre zaten
cenazesi yıkananın namazı da kılınması gerekir.

İmam Evzai ve İmam Ebû Yûsuf (Allah onlara
rahmet etsin): Kasıtlı olarak intihar edenin cenaze-
si yıkanacak olsa da namazı kılınmaz demişlerdir¹¹.

عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ، قَالَ: «أَتَيْتِ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ بِرَجُلٍ قَتَلَ نَفْسَهُ بِمَشَاقِصٍ، فَلَمْ يُصَلِّ عَلَيْهِ»

Cabir b. Semure rivayet etmiştir ki; **Peygamber
Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem), bıçakla kendini
öldüren bir adama uğrayınca cenaze namazını
kılmadı**¹²

Yine buna benzer bir hadis-i şerifi Ebu Davut
rivayet etmiştir¹³. Bu hadis-i şeriflere dayanarak in-
tiyar edenin cenaze namazı kılınmaz demişlerdir.

Bazıları bu hadis-i şerifleri intihar edene tövbe
yoktur, bu yüzden cenazesi kılınmaz şeklinde
anlamışlardır.

8 Es-Serahsî, Şerhu Siyeri’l-kebir, bab: katlu zi’-
rahmi’l-mahrem

9 Er-Remli, Nihayetu’l-Muhtaç 2/432

10 Taberânî

11 Muhammed Emin İbn Âbidin, Reddu’l-Muhtâr
1/584; el-Muğni 2/418

12 Müslim, kitabü’l-cenaiz, babu terki’s-salati ale’l-ka-
tili nefsehu

13 Bab: el-İmam la yusalli ala men katele nefsehu

İmam Ebû Yûsuf (Allah ona rahmet etsin) kılınmaz derken bâği konumunda olduğu için kılınmayacağını söyler. Yoksa kâfir olacağı için değil.

Muhammed Emin İbn Âbidîn, *Reddu'l-Muhtâr* isimli eserinde şöyle der: Kemal İbnu'l-Hümâm, İmam Ebû Yûsuf (Allah ona rahmet etsin)'un görüşünü tercih etmiştir¹⁴. Yine Zeynuddin İbn Nüceym, *el-Bahru'r-Râik* isimli eserinde: “Bu konuda hangisinin tercih edileceği ihtilaf edilmiştir¹⁵. O yüzden biz, hadis-i şerifle teyit edilen İmam Ebû Yûsuf (Allah ona rahmet etsin)'un görüşünü tercih ederiz” demiştir¹⁶.

Fakat İbn Abidin devamla şöyle der: ben derim ki; İmam Ebu Hanife ve İmam Muhammed (Allah onlara rahmet etsin)'e göre bu hadiste Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) başkasına kılmayı emretmiştir. Hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in o kişinin cenaze namazını kılmadığından başka bir ifade yoktur.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in o kişinin cenazesini kılmaması insanları bu tür eylemlerden uzak tutmak için olabilir. Tıpkı ilk dönemler Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem), borcu ödenmeden cenazesi kılınanların namazlarını kılmadığı gibi. Ayrıca bu hadis-i şeriften sahabenin kılmadığı anlaşılır¹⁷.

Hata yoluyla kendini öldürenin cenazesinin kılınacağına dair tüm âlimler sözbirliği içindedir¹⁸.

Hanbeli mezhebine göre; kasıtlı olarak intihar eden kişinin cenazesini sair insanlar kılarlar fakat İmam yani devlet başkanı kılmaz. Yukardaki hadis-i şerifleri böyle anlamışlardır. Zira Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in bir hali de imam olmak yani devlet reisi olmaktır.

14 Kemal İbnu'l-Hümâm, Fethu'l-Kadir, şehit babının sonu

15 Şemsu'l-Eimme el-Hulvani kılınacağını, İmam Ruknu'l-İslam Ali es-Suğdi kılınmayacağını söylemiştir. Ebu Bekir Muhammed b. Ahmed Şemsu'l-Eimme es-Serahsi, Şerhu Siyeri'l-kebir, bab: katlu zi'r-rahmi'l-mahrem

16 Muhammed Emin İbn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr

17 a.g.e

18 Ebu Bekir Muhammed b. Ahmed Şemsu'l-Eimme es-Serahsi, el-Mebstû

Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) bu kişilerin namazını devlet reisi olduğu için kılmamıştır.

Buna göre devlet reislerinin intihar edenin cenaze namazını kılması caiz değildir. Hanbeliler bu anlayışlarına Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in bu kişilerin cenaze namazını kılmadığı zaman diğer insanlara namazı yasaklamamasından almışlardır. Bazı Hanbeli mezhep kitapları, “İmam yani devlet reisi cenaze namazını kılsa sahih olur ama güzel olmaz. Kılmaması güzeldir. Yine valinin ve o köyün imamının da kılmaması güzeldir” demişlerdir¹⁹.

Biz ise Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in bu kişilerin cenaze namazını kılmayışını İslam'ın ilk dönemlerinde olduğunu daha sonraları kıldığını söylüyoruz.

Sonuç olarak İslam âlimlerinin tamamına yakın çoğunluğuna göre intihar edenin cenaze namazı kılınır. İntihar edenin kefenlenip Müslüman mezarlığına gömülmesi de âlimlerinin tamamının görüşüdür.

Yani tercih edilen çoğunluğun görüşüne göre hata yoluyla kendini öldüren veya kasıtlı olarak intihar eden Müslüman, aynen diğer Müslümanlar gibi yıkanır, kefenlenir cenazesi kılınır ve Müslüman mezarlığına defnedilir.

Allah Teâlâ, bizlere hayırlı ölüm nasip etsin.
Amin

Hikmetli Sözler

“Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekiniz. Amelleriniz tartılmadan önce kendi amellerinizi tartınız...”

Hazreti Ömer (Radıyallahu Anh)

“Resülûllah’ın ve Ashâbı’nın yolunda olmayanı havada uçar görsem, yine doğruluğunu kabul etmem.”

İmam-ı Şibli (Kuddise Sirruhu)

“Sizden birinin hoca olduğunu duyduğumda ne kadar çok sevindiğimi bilerseniz, akşama okumaya başlar sabahına hoca olurdunuz!”

Mahmud Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhhû)

“Sığ suları en hafif rüzgarlar bile coşturabiliyor. Derin denizleri ise ancak derin sevdalar.. Anladım ki, derin ve esrarengiz olan her şey susuyor. Anladım ki, susan her şey derin ve heybetli.”

Şems-i Tebrizî (Kuddise Sirruhû)

“Ömrüm boyunca oruç tutsam, hiç uyumadan geceleri ibadetle geçirsem, malımı parça parça Allah yolunda infak etsem, fakat gönlümde Allah’a itaat edenlere karşı bir sevgi, isyan edenlere karşı bir nefret duymasam, bütün bu yaptıklarımın bir fayda göremem.”

Abdullah bin Ömer (Radıyallahu Anhüma)

“Kötüler kendilerine tahammül edildikçe daha çok azarlar.”

Şeyh Sâdi ŞİRÂZİ

“Aklın güzelliği dil ile; Dilin güzelliği söz ile; Kişinin güzelliği yüz ile; Yüzün güzelliği göz ile belli olur.”

Yusuf Has Hacip

BİR YIL MI KAZANDIK BİR YIL MI KAYBETTİK? MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

Acısıyla, tatlısıyla, günahıyla, sevabıyla koskoca bir yılı daha geride bıraktık. Diğer bir ifadeyle; ahirete, dünyada yaptıklarımızın hesabını vermeye bir yıl daha yaklaştık. Tabi her zaman olduğu gibi bazıları yeni yıla kutlama yaparak sevinçle girdiler. Acaba bu kimseler, geride bıraktığımız o koskoca seneyi sevinecekleri şekilde mi geçirdiler yoksa yaptıkları ameller çok güzel olduğu için mi, hesap gününe yaklaştıkça böylesine seviniyorlar?..

Hele içki, kumar, fuhuş gibi İslamın haram kıldığı ne kadar azgınlık varsa bu tür kutlamalarla yeni yıla girenlere; geride bıraktığı senenin, telafisi mümkün olmayan hata ve isyanlarla dolu olmasına rağmen hiç umursamadan hayatına devam edenlere ne demeli?..

Acaba yeni bir yıl mı kazandılar, yoksa bir yıl mı kaybettiler?..

Şu bir gerçek ki, boşa geçen, ibadetle değerlendirilemeyen her yıl kazanç değil, aksine büyük bir kayıptır.

Artık duvarlarımızda yeni bir takvim var. Geçen seneki takvimi yaprak yaprak yırtıp bitirdik. Şimdi sıra yeni takvimde, onu da bitireceğiz. Ama filhakkı, biz takvimleri değil takvimler bizi bitiriyor. Zira takvimden kopardığımız her yaprak, aslında ömür ağacımızdan koparılan bir yapraktır. Dolayısıyla ölüme, kabire, ahirete, o büyük hesap gününe bir yıl daha yaklaştık ...

Öyleyse geçmişin muhasebesini yaparak kendimize bir özeleştiride bulunmamız lazım.

Firmalar, şirketler nasıl ki geride bıraktıkları senenin hesaplarını gözden geçirip kâr-zarar bilançosu yapıyorlarsa, bizler de geçen senenin hesabını gözden geçirerek; **“ne kazandım, ne kaybettim, neleri erteledim? Acaba hayrım mı çok şerrim mi, günahım mı ağır gelir yoksa sevabım mı?”** diyerek, ahiret bilançomuzu hazırlayalım.

Büyük zatlar bunu sık sık yaparlarmış. Hatta her gece yatmadan önce nefislerini hesaba çeker ve o günün sevap ve günah bilançosunu çıkartırlarmış.

İşte bu büyük zatlardan biri yetmiş yıllık ömrünün hesabını yaparken, çocukluk dönemi olan on iki yılı çıkarıp geri kalan senelerini de gün olarak hesaplayınca, hıçkırıklarla ağlar ve:

“Yirmi bin küsur günlük ömrümde şayet her gün bir günah işlemiş bile olsam, bu günahların altından ben nasıl kalkarım? Hâlbuki öyle günlerim oldu ki, değil bir günah yüzlerce günah işledim” diyerek, feryad edermiş.

Her gün işlenen bir günah için böylesine üzüntü duyup feryad edilirse, ya her gün yığınla günah işleyen kimselerin ne yapması lazım gelir?..

Dünyada yaptıklarının hesabını vereceğinin bilinciyle kendisini böylesine sığaya çeken, günahlarına bakıp pişman olan ve Rabbine karşı duyduğu mahcubiyetten dolayı böylesine gözyaşı dökenler, ahirette hesaplarını elbette kolay veriler. Zira ahirette hesabı hafif olanlar dünyada iken nefislerini hesaba çekenler olacaktır. Nitekim Hazreti Ömer (*Radyallahü Anh*):

“Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekiniz. Amelleriniz tartılmadan önce kendi amellerinizi tartınız. Hesaba çekilmek üzere kıyamet günündeki en büyük arz/huzura alınma için gerekli hazırlıklarınızı yapınız. O gün huzura alınırsınız, öyle ki size ait hiçbir sır gizli kalmayacak, bütün sırlar meydana çıkacak.” buyurmaktadır.

Nefis muhasebesiyle alakalı olarak, İmam-ı Rabbanî Hazretleri Mektûbât-ı Şerife’ sinde şöyle buyuruyor:

“Muhakkak Meşâyih-i kirâm’dan bir cemaat muhasebe yolunu ihtiyar ettiler.

Her gece uykudan hemen önce günlük amel defterlerini, sözlerini, harekât ve sekenatlarını mütalaa ederlerdi ve tafsilatıyla her birinin hakikatini güzelce anlamaya çalışırlardı. Gaffar ve Aziz olan Allah’a tazarru, iltica, istiğfar ve tövbe ile günahlarını ve taksiratlarını telafi ederlerdi. Salih amelleri üzerine Allah-ü Tealâ’ya hamd ve şükürle meşgul olurlar ve bu salih amellerini Allah’ın muvaffak kılmasına havale ederlerdi. “Fütühât-ı Mekkiye” sahibi (Muhyiddîn İbn-i Arâbî) bu muhasibinden idi ve şöyle buyurmuştu:

“Ben muhasebede diğer Meşâyih üzerine ziyade ettim. Hatta niyetlerimi ve kalbime gelen şeylerin de hesabını yaptım”

Nefse Nasihat

İmâm-ı Gazâlî (*Rahmetullahi aleyh*) buyuruyor ki:

“İnsanlar kendilerini hesaba çekmiyorlar. Eğer her günah işlediğinde odasına bir çakıl taşı koysa, odası çakıl taşıyla dolardı. Eğer omuzlarımızdaki kâtip melekler, her günahı yazmak için bizden bir kuruş istese, (belki çoğumuzun) malımızın hepsini vermemiz lazım gelirdi.

Halbuki gaflet içinde birkaç “sübhânallah” diyecek olsak, elimize tesbih alır **“şu kadar tesbihat yaptım”** diye sayarız da, her gün boş ve malâyâni nice şeyler söyleriz ama bunları saymayız. Sonra da, terazide sevap kefesinin ağır basacağını umarız. Bu nasıl akıldır. İşte Hazreti Ömer (*Radyallahü Anh*) bunun için: **‘Amelleriniz tartılmadan evvel kendiniz tartınız’** buyurdu.”

...

“Nefislerine uyanlara, dünya zevklerinin peşinde koşanlara, nasihat acı, haramlar ise tatlı gelir. Nefis yaratılıştaki iyi işlerden kaçıcı, kötülöklere koşucudur. Allah-ü Teâlâ bizlere, nefislerimizi bu huyundan vazgeçirmeyi, yanlış yoldan doğru yola çevirmeyi emir buyuruyor. Bu vazifemizi başarabilmek için onu bazen okşamak, bazen zorlamak, bazen sözle, bazen da iş ile idare etmek lazımdır.

Çünkü nefis öyle yaratılmıştır ki, kendine iyi gelen şeylere koşar ve buna kavuşmak için rastlayacağı güçlölere sabreder. Nefsin saadete kavuşmasına mani olan en büyük perde, gafleti ve cehaletidir.

Gafletten uyandırılır, saadetinin nelerde olduğu gösterilirse, kabul eder. Bunun içindir ki Allahü Teâlâ:

“Onlara nasihat et! Nasihat, müminlere elbette fayda verir.” (Zariyat: 55) buyurdu. Senin nefsin de herkesin nefsi gibidir. Nasihat ona tesir eder. O halde önce kendi nefsine nasihat et ve onu azarla! Hatta onu azarlamaktan hiç geri kalma!”

İmâm-ı Gazâlî hazretleri bu şekilde nasihate başlayıp her Müslüman'ın nefsiyle nasıl hesaplaşması gerektiğini de öğretiyor. Şimdi hep beraber buyurun, o büyük zatın; “nefsine nasihat et ve onu azarla! Hatta onu azarlamaktan hiç geri kalma ve ona de ki” diye başlayan ibret dolu tavsiyesine kulak verelim.

Yazıklar Olsun Sana ey Nefsim!

“Ey nefsim! Akıllı olduğunu iddia ediyorsun ve sana ahmak diyenlere kızılıyorsun. Halbuki senden daha ahmak kim var ki? Ömrünü boş şeylerle, gülüp eğlenmekle geçiriyorsun. Senin halin şu katile benzer ki, polislerin kendisini aradıklarını ve yakalayınca idam edeceklerini bildiği halde, zamanını eğlenceyle geçiriyor.

Ey nefsim! Ecel sana yaklaşmakta, Cennet ve Cehennemden biri seni beklemektedir. Ecelinin bu gün gelmeyeceği ne malum? Bugün gelmezse bir gün elbette gelecek. Başına gelecek şeyi geldi bil! Çünkü ölüm kimseye vakit tayin etmemiş “gece veya gündüz, çabuk veya geç, yazın veya kışın gelirim” dememiştir. Herkese ansızın gelir ve hiç ummadığı zamanda gelir. İşte ona hazırlanmadın ise, bundan daha büyük ahmaklık olur mu? İşte **O halde yazıklar olsun sana ey Nefsim!..**

Günahlara dalmışsın. Allah-ü Teâlâ bu halini görmüyor sanıyorsan, imansızsın! Eğer gördüğüne inanıyorsan çok cüretkâr ve hayâsızsın ki, O'nun görmesine ehemmiyet vermiyorsun! **O halde, yazıklar olsun sana ey nefsim!**

Hizmetçin sana itaat etmezse ona nasıl kızarsın. O halde Allah-ü Teâlâ'nın sana kızmayacağından nasıl emin oluyorsun? Eğer O'nun azâbını hafif görüyorsan parmağını aleve tut! Yâhut kızgın güneş altında bir saat otur! Yâhut da hamam halvetinde fazlaca kal da, zavallılığını, dayanamayacağını anla.

Yok eğer dünyada yaptıklarına cezâ vermeyecek sanıyorsan, Kur'ân-ı kerîme ve yüz yirmi dört binden ziyâde Peygambere inanmamış ve hepsini yalancı yapmış oluyorsun. Çünkü Allah-ü Teâlâ:

“Günahın açığını da gizlisini de bırakın! Çünkü günah işleyenler yaptıklarının cezâsını mutlaka çekeceklerdir.” (Enam: 120) buyuruyor. Kötülük eden, kötülük görür. **O halde, yazıklar olsun sana ey nefsim!**

Günah işleyince; “O Kerîm'dir, Rahîm'dir beni affeder” diyorsan, dünyada yüz binlerce kişiye niçin zahmet, açlık ve hastalık çektiriyor ve tarlasını ekmeyenlere niçin mahsül vermiyor?.. Şehvetlerine kavuşmak için her hileye baş vuruyorsun ama o vakit; “Allah-ü Teâlâ Kerîm'dir, Rahîm'dir, istediklerimi zahmetsiz bana gönderir” demiyorsun. **O halde, yazıklar olsun sana ey nefsim!**

Belki inandığını, fakat sıkıntıya gelemeyeceğini söyleyeceksin. Fazla sıkıntıya dayanamayanların, az bir zahmetle bu sıkıntıyı önlemeleri lazım olduğunu, Cehennem azâbından kurtulmak için dünyada zahmete katlanmanın farz olduğunu demek ki bilmiyorsun. Bugün dünyanın bir miktar zahmetine dayanamazsan, yarın Cehennem azâbına ve âhiretteki zillet ve alçaklığa ve tard olmaya, kovulmaya nasıl dayanacaksın? **O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!**

Para kazanmak için bir çok zahmet ve meşakkatlere katlanıyorsun, hastalıktan kurtulmak için (gerekirse) bir yahudi doktorun sözüne bile itimad edip bütün şehvetlerinden vaz geçiyorsun da, Cehennem azâbının hastalıktan ve fakirlikten daha acı olduğunu ve âhiretin dünyadan çok daha uzun olduğunu bilmiyorsun. **O halde, yazıklar olsun sana ey nefsim!**

“Sonra tövbe ederim ve iyi şeyler yaparım” diyorsan, ölüm daha önce gelebilir ve pişman olup kalırsın. Yarın tövbe etmeyi, bugün tövbe etmekten daha kolay sanıyorsan aldanıyorsun. Çünkü tövbe geciktikçe zorlaşır ve ölüm yaklaştığında tövbe etmek ise, hayvana yokuş önünde yem vermeye benzer ki, bunun faydası olmaz.

Senin bu halin şu talebeye benzer ki; dersine çalışmayıp imtihan günü hepsini öğrenirim sanır

ve ilim öğrenmek için uzun zaman lazım olduğunu bilemez. Bunun gibi, bu pis nefsi temizlemek için de, uzun zaman mücâhede etmek lazımdır. Ömür boşuna geçince bir anda bunu nasıl yapabilirsin? İhtiyârlamadan önce gençliğin, hasta olmadan önce sıhhatin ve sıkıntı çekmeden önce rahatlığın ve ölmeden önce hayatın kıymetini niçin bilmiyorsun? O halde yazıklar olsun sana ey nefsim!

Kışın muhtaç olacağın şeylerin hepsini Yazdan hazırlıyor, hiç geciktirmiyorsun ve bunları elde etmek için Allah-ü Teâlâ'nın merhametine, ihsânına güvenmiyorsun? Halbuki Cehennem'in zemherisi, kışın soğuşundan az değildir ve ateşinin sıcaklığı, Temmuz güneşinden aşağı değildir. Dünya işlerinin hazırlığında hiç kusur etmiyorsun da, âhîret işlerinde niçin gevşek davranıyorsun? Yoksa âhîret ve kıyâmet gününe inanmıyor musun ve kalbindeki bu küfrü, kendinden de mi saklıyorsun? Oysa bu durum ebedî felâketine sebeptir. **O halde, yazıklar olsun sana ey nefsim!**

...

Ey nefsim! Anladım ki, dünyanın nimetlerine ve lezzetlerine alışmışsın ve kendini onlara kaptırmışsın! Cennete ve Cehenneme inanmıyorsan, bari ölümü inkâr etme! Bu nimet ve lezzetlerin hepsini senden alacaklar ve bunların ayrılık ateşi ile yanacaksın! Bunları istediğin kadar sev, istediğin kadar sıkı sarıl ki, ayrılık ateşi sevgin kadar çok olur. **O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!**

Dünyaya niye sarılıyorsun? Bütün dünya senin olsa ve dünyadaki insanların hepsi sana secde etse, az zaman sonra sen de, onlar da toprak olacaksınız! İsimleriniz unutulacak, hatırlardan silinecek. Geçmiş padişahları hatırlayan var mı? Hâlbuki sana dünyadan az bir şey vermişler. O da bozulmakta ve değişmektedir. Bunlar için sonsuz Cennet nimetlerini feda ediyorsun. **O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!..”**

İmâm-ı Gazâlî hazretlerinin nefse dair olan bu güzel ve ibret dolu tavsiyelerini okuyunca insan gerçekten hayret edip şaşırıyor. Çünkü asırlar önce nefse yapılan bu nasihatler, bakıyorsun ki bu günde aynen geçerli. Yani nefsinin karşısına al ve bu nasihatları ona karşı söyle, her satırına ve cümlesine

nefsimizin muhatap olduğunu görürüz. Demek ki zaman, zemin, ortam değişse de, nefsin istekleri, arzuları, ihtirasları hep aynı ve hiç değişmiyor.

Öyleyse nefsimizi karşımıza alalım, bunun gibi veya buna benzer sözlerle nefsimizi azarlayıp -amiyâne tabirle- onunla çatır çatır hesaplaşalım.

Nefsimize Kınama

Her yaptığımız hata ve kusura bir bahane, bir mazeret buluyoruz. Şöyle hal ve ahvalimize baktığımızda ahiret konusunda sanki pek endişemiz yok gibi, hatta ahiretimiz garantiymiş gibi bir tavrımız var. Geçmişimiz günah ve hatalarla dolu olmasına rağmen ne kadar umursamaz, ne kadar vurdumduymazız. Halbuki; Hazreti Ömer (*Radıyallahü Anh*) bir keresinde Beytullah'ı tavaf ederken:

“Ya Rabbi! Eğer sa'idler listesindeysem, ne olur beni orada sabit kıl. Yok eğer şakiler listesindeysem ne olur beni oradan sil de, sa'idler listesine yaz.” diye göz yaşlarıyla Allaha yalvarırdı. Koskoca Hazreti Ömer böylesine bir endişe duyabiliyorken, biz kendimizi nasıl oluyor da garanti görebiliyoruz?

Yine Hazreti Ömer (*Radıyallahü Anh*), kendisinde münafıkların listesi bulunan Hazreti Huzeyfe (*Radıyallahü Anh*)'in etrafında dolaşır:

“Ya Huzeyfe! O listede ben de var mıyım?” diye sorardı. Resülüllah'ın ikinci halifesi ve adaletin güneşi olmasına rağmen, nefsinin bu kadar hakir görüp münafıklar listesinde olmaktan korkuyorken, **“acaba biz hangi listedeyiz”** diye hiç merak ediyor muyuz? İyi düşünüp ders almak lazım, büyüklerin hali böyle olunca acep bizim halimiz nasıl olmalı?

Tabi bu arada rahata ne kadar da çok alıştık değil mi?.. Öylesine keyif adamı olduk ki sorma gitsin. Ama bu bizim hakkımızda pek hayra alamet değil. Bu rahatlık, bu rehâvet bize diğer Müslüman kardeşlerimizi unutturmamalı.

Yani biz öyleyiz diye herkesi rahatı ve keyfi yerinde zannetmeyelim. Zira Siyonistler akıllarına geldikçe Gazze'ye saldırıp katliam yapıyor. Mescidi Aksa'mıza kırılacak kanlı ayaklarla girildi.

Suriye’de kan gövdeyi götürüyor. Mısır’da çağın firavunlarının zulmü hala devam ediyor. İslam Coğrafyası alev içinde, barış, emniyet, huzur kalmamış adeta olmuş can pazarı...

Bu acı haberler acaba bizi ne kadar rahatsız ediyor, üzülp kahroluyor muyuz? Mazlum ve mağdur durumdaki müslüman kardeşlerimizin o perişan hali karşısında, “dua”dan başka hiçbir şey yapamamanın verdiği üzüntüyle, derin bir ıstırap duyuyor muyuz, yoksa bu haberler keyfimizi kaçırdığı için diziler ve flimlerle mi avunuyoruz?..

Artık bize düşen, bu güne kadar işlediğimiz isyanlardan dolayı pişman olup tövbe etmek, Mevlâ’nın dergahına yüzler sürmektir. Bu güne kadar gönlümüzce yaşadık da ne oldu? Aldığımızı şehvi zevkler, tatmin ettiğimiz o ihtiraslar ve arzular şimdi nerede? Hepsi o anlıktı geçip gitti değil mi? Tabi zevki geçip gitti ama hesabı duruyor.

Şayet Rabbimizi razı edemezsek, bize verdiği bu fânî nimetleri bâkî olana çeviremezsek, ahirette işimiz çok zor. Belki şeytan; **“Allah-u Teala Kerîm’dir, Rahîm’dir bizi affeder”** diye vesvese verip avutmak isteyebilir, fakat Raabimizin affına mazhar olmak için ne yapıyoruz? Allah-u Teala elbette **“Kerîm ve Rahîmdir”** ama aynı zamanda da **“Şedidü’l-İ’kâb”** dir haberimiz olsun!..

Koskoca bir sene daha gelip geçti. Seneye çıkar mıyız bilinmez ama maalesef hiç ölmeyecekmiş gibi bir hayat sürüyoruz. Halbuki bu dünya kime yar olmuş ki bize olsun? Her gelen, er yada geç bir gün mutlaka gitti. Şu köhnemiş dünyadan kimler geldi, geçti... Firavunlar, Nemrutlar, Hâmanlar, Karunlar, Şeddatlar hep gittiler. Ne kudretli krallar, Kayserler, Kisralar dünyaya veda ettiler.

Şeytan onları aldatıp kandırdı, yaptıkları isyanları, zulümleri süsledi. Onlar saraylarında sefahat ve ihtişamlı hayat sürüp hipodromlarda ve arenalarda binbir gece eğlenceleriyle zevk ederlerken, halklarını zulümle inim inim inlettiler. Nice namuslar kirletildi, nicelerine işkenceler edildi, nice çaresiz garip gurebânın gözyaşları sel gibi aktıldı.

Sonunda Allah’ın emri geldi ve emanet olarak verilen canları geri alındı.

Topladıkları servetler dağılıp gitti. O kuş tüyü yataklarından alınıp buz gibi toprağa bırakıldılar. Büyük ve gösterişli konaklarından çıkarılıp, o küçücük dar ve karanlık kabirlere indirildiler. Geriye hiç bir şey kalmadı, ne mal, ne mülk, ne de saltanat...

“Hele bir bak onlardan yana bir bakiye görebiliyor musun?” (Hâkka: 8)

Evet onlardan geriye bir şey kalmadı. Şimdi onların ne isimleri, ne de esâmeleri okunmuyor. Geriye sadece yaptıklarının hesabını vermek kaldı.

Evet muhterem Okurlarım!

Bir seneyi daha geride bıraktık. Ölümüne, hesaba, Mahkemeyi Kübra’ya bir adım daha yaklaştık. Öyleyse gerekli hazırlıklarımızı bir an önce yapmalı ve âhret için tedariğimizi şimdiden görmeliyiz.

Yezidi Rekkaşi Hazretleri insanlara sohbet ederken önce kendi nefesine sitem ederek şöyle dermiş:

“Ey Nefsim yazıklar olsun sana! Şayet hayat-tayken ibadetlerini yapmazsan, öldükten sonra namazını kim kılacak? Orucunu kim tutacak ve senin ibadetlerini kim yapacak?” diye nefsinin ayıplar, sonra da cemaata dönerek:

“Ey insanlar! Ölüm bir kimsenin belli bir vakti olursa, kabir evi, toprak yatağı, kurtlar böcekler haşereler yakını olursa, kıyamet korkusu onu huzursuz ederse, bu kimse nasıl olur da uykudan lezzet alabilir?” diye feryat eder, sonrada hıçkırıklarla ağlamış.

Henüz can tendeyken, hatalarımızı telafi etme imkan ve fırsatımız varken, elimizi çabuk tutalım ve ahiret azıklarımızı şimdiden tedarik etmeye başlayalım. Çünkü yolumuz uzun, yükümüz ağır. Önümüzde nice meşakkatli merhaleler bizi bekliyor.

Rabbim cümlemizi, nefsimizi bu dünyada hesaba çekip ahirette hesabı kolay olanlardan eylesin.

Fî Emanillah!

HADÎS-İ ŞERİFLER

Ebu Berze el-Esemî (*Radyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu:

“Kul kıyamet günü dört şeyden sorulmadıkça ayakları oynamaz: 1- Ömrünü nerede tükettiğinden,

2- İlmîyle nasıl amel ettiğinden,

3- Malını nereden kazanıp nereye harcadığından,

4- Vücudunu nerede yıprattığından.” (*Tirmizî, Kıyamet:1*)

Abdullah b. Abbas (*Radyallahu anhüma*), Peygamber Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)’in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Beş şey gelmeden önce beş şeyi ganimet bil: 1- İhtiyarlığından önce gençliğin, 2- Hastalanmadan önce sıhhatin, 3- Fakirliğinden önce zenginliğin, 4- Meşguliyet gelmezden önce boş vaktin, 5- Ölmeden önce hayatın!” (*Buhârî, Rikâk, 3; Tirmizî, Zühd, 25*)

Hazreti Ali (*Radyallahü anh*), Peygamber Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)’in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

“Adalet güzeldir, fakat idarecilerde olursa daha güzeldir. Cömertlik güzeldir, fakat zenginlerde olursa daha güzeldir.

Verâ güzeldir, fakat alimlerde olursa daha güzeldir. Sabır güzeldir, fakat fakirlerde olursa daha güzeldir.

Tövbe güzeldir, fakat gençlerde olursa daha güzeldir. Hayâ güzeldir, fakat kadınlarda olursa daha güzeldir.” (*Deylemî, Müsnedül-Firdevs, 3/92*)

Erîke hadisi diye meşhur olan rivayette Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Şunu kat-i olarak biliniz ki; Bana Kur’an ile birlikte, onun bir benzeri (sünnet) de verilmiştir. Karnı tok bir şekilde koltuğuna kurulmuş olan bazı kimselerin; ‘Bize Kur’an yeter! Onda helâl olarak ne görmüşseniz onu helâl, neyi de haram görmüşseniz onu da haram kabul ediniz.’ diyeceği zamanlar yakındır.

Bilin ki, Allah Resûlü’nün haram kıldığı da Allah’ın haram kıldığı gibidir.” (*Ebu Davud, Sünnet: 6, Tirmizî, İlim: 10, İbni Mâce, Mukaddime: 2, Dârimî, I, 117*)

Abdullah b. Ömer (*Radyallahü anhüma*), Resûlullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)’in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

“İki göz vardır ki, Cehennem ateşi onlara dokunmaz. Allah korkusundan ağlayan göz, bir de gecesini Allah yolunda nöbet tutarak geçiren göz.” (*Tirmizî, Fedâilü’l-Cihâd, 12*)

Ebû Hüreyre (*Radyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu:

“Mü’min bir yılan deliğinden iki defa ısırılmaz. (Aynı hataya iki defa düşmez)” (*Buhârî, Edeb 83; Müslim Zühd 63. Ebû Dâvûd, Edeb 29; İbni Mâce, Fiten 13*)

Ebû Zerr (*Radyallahu anh*) Rasûlullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)’in şöyle dediğini nakletmiştir:

“Nerede olursan ol Allah’a karşı gelmekten sakın, yaptığın kötülüğün arkasından bir iyilik yap ki bu onu yok etsin. İnsanlara karşı güzel ahlâkın gereğine göre davran.” (*Tirmizî, Birr, 55*)

SAĞLIKLI HAYAT

BALIK

Kalp hastalıklarına yakalanan ve bu nedenle hayatını kaybeden kişilerin yaş ortalamalarının gün geçtikçe düşmesi, kalp sağlığına gösterilen önemi büyük ölçüde artırmıştır. Tıpta, kalp hastalıklarının tedavisi konusunda pek çok yeni gelişmeler kaydedilse de, uzmanların asıl tavsiye ettiği, bu hastalığa yakalanmadan önce alınacak önlemlerin titizlikle uygulanmasıdır. Uzmanlar kalbin sağlıklı işleyişinde ve hastalıkların önlenmesinde önemli ve faydalı besin balığı tavsiye etmektedirler.

Balık; hem insan vücudu için gerekli maddeleri sağlar, hem de bedeni çeşitli hastalık risklerinden mümkün olduğunca uzak tutacak içeriğe sahiptir. İçerdiği Omega-3 asidi ile vücut sağlığı için adeta bir kalkan görevi gören balığın, düzenli olarak tüketildiğinde kalp hastalıkları riskini azalttığı ve bağışıklık sistemini güçlendirdiği ortaya çıkmıştır.

Bilimsel olarak faydaları yeni ispat edilen balığın değerli bir besin kaynağı olduğu Kur'an-ı kerimde (Nahl: 14 ve Maide: 96) asırlar öncesinden bildirilmektedir. Ayrıca Kehf Sûresi'nde de balığa dikkat çekilmekte, Musa (Aleyhisselâm) ve genç yardımcısının uzun bir yolculuğa çıktıkları ve yanlarına da yiyecek olarak balık aldıkları bildirilmektedir. Dolayısıyla bu kıssadaki hikmetlerden biri olarak, balığın faydalarına ve besleyici yönüne işaret ediliyor olabilir. (En doğrusunu Allah (Celle Celalühü) bilir.)

Rabbimizin bizlere sunduğu büyük bir nimet olan balıklar özellikle protein, D vitamini ve eser elementler (vücutta çok az miktarda bulunan, fakat vücut için

çok önemli bazı elementler) açısından mükemmel besin kaynağıdır. İçerdikleri fosfor, sülfür, vanadyum gibi mineraller sayesinde ise büyümeyi ve dokuların iyileşmesini sağlar. Sağlıklı diş etleri ve diş yapısı oluşmasına yardımcı olur, cilt rengini güzelleştirir, saçların daha sağlıklı olmasını sağlar, bakteriyel enfeksiyonlarla mücadelede katkıda bulunur.

Ayrıca kandaki kolesterol oranını düzenleyici etkileriyle, kalp krizlerinin önlenmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Nişasta ve yağların parçalanarak vücutta kullanılmasına yardım eder.

Böylece daha enerjik ve daha kuvvetli olunmasını sağlar. Öte yandan zihinsel faaliyetlerin düzenli çalışmasında etkilidir. İçerdikleri D vitamininin ve diğer minerallerin yeterli miktarlarda alınmaması durumunda ise, raşitizm (kemik zayıflığı), diş eti hastalıkları, guatr, hipertiroit gibi rahatsızlıklar ortaya çıkabilir.

Bunların dışında günümüz tıbbı, balığın içerdiği Omega-3 yağ asitlerinin sağlık açısından çok önemli bir yere sahip olduğunu keşfetmiştir. Hatta bu yağlar vücut için zorunlu yağ asitleri olarak belirlenmiştir.

Balık Yağındaki Omega-3'ün Faydaları

Balık yağında sağlığımız için özellikle çok önemli olan 2 farklı doymamış yağ asidi türü bulunmaktadır: EPA (eicosapentaenoic asit) ve DHA (docosahexaenoic asit). EPA ve DHA çoklu doymamış yağlar olarak bilinmektedirler ve önemli Omega-3 yağ asitlerini içermektedirler. İnsan vücudu Omega-3 ve Omega-6 yağ asitlerini üretmez, dolayısıyla dışarıdan besinlerle alınmaları gerekir.

Balık yağının Omega-3 yağ asitleri, bitkisel yağlarda da bulunmasına karşın, insan sağlığını korumada çok daha az etkilidirler. Buna karşın deniz planktonları Omega-3 yağ asidini EPA ve DHA'ya dönüştürmede çok etkilidirler. Balıklar bu planktonları yediklerinde EPA ve DHA açısından zengin hale gelirler.

Bu nedenle balık, vücut için son derece önem taşıyan bu yağ asitleri açısından en zengin besinlerden biridir.

REBÎULEVVEL AYININ NAMAZLARI

Yirmi Birinci Gün (12 ocak pazartesi günü) **Namazı:** İki rekat kılınır. Her bir rekatta Fâtiha'dan sonra bir kere Müzzemmil Sûresi okunur. Kişi namazdan sonra secdeye kapanıp kalp huzuruyla:

«يَا غَفُورُ تَغْفِرْتِ بِالْغُفْرَانِ وَالْغُفْرَانُ فِي غَفْرِ غُفْرِكَ يَا غَفُورُ.»

“Ey çok bağışlayan! Sen Ğufran sıfatıyla Ğaffâr oldun. Mağfiret Senin örtüp bağışlamanda gizlenmiştir. Ey Ğafûr!” diye zikreder ve ardından ne isteği varsa **Allâh-u Te‘âlâ**’ya arzeder (se biiznilâhi Te‘âlâ isteği kabul olur). (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:52-53)

REBÎULÂHİR AYINDA KILINACAK BİR NAMAZ

Üçüncü Gece (22 ocak perşembeyi 23 ocak cumaya bağlayan gece) **Namazı:** Dört rekat kılınır. Her rekatta Fâtiha Sûresi'nden sonra her hangi bir sûre okunur. Namazın ardından kırk kere:

«يَا اللَّهُ يَا بَدِيعُ.»

“Ey **Allâh!** Ey Eşsiz Yaratan!” diye zikredilir. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:53)

YETMİŞ DOKUZUNCU «الْبَرُّ» İSM-İ ŞERÎFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْبَرُّ» ism-i şerîfi “Yaratıklarına karşı şefkati, rahmeti, mağfireti, lütfu ve ihsânı bol olan, günahlarından sebep insanlardan ihsânını kesmeyen” demektir.

Berr ism-i şerîfi “İyilik yapan” anlamındadır. Mutlak iyilik sahibi, her iyilik ve güzellik kendisinden kaynaklanmış olan **Allâh-u Te‘âlâ**’dır.

Bu iyilik dünya hakkında ya da âhiret hususunda tezâhür edebilir. **Allâh-u Te‘âlâ**’nın kuluna âhiretle alakalı iyiliği; o kişiye Kendisine imânı ve itaati nasip etmesi ve buna karşılık olarak da ona sevap vermesiyle olur. Dünyadaki iyiliği ise sıhhat, güç, kuvvet, çocuk, mal, mülk ve daha sayamayacağımız nice nimetler vermesiyle olur.

Bu ism-i şerîf Kur’ân-ı Kerîm’de bir kere zikredilmiştir. Orada da hemen hemen aynı manada kullanılan Rahîm ism-i şerîfi ile birlikte şöyle ifade edilmektedir:

﴿قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنْ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَانَا عَذَابَ السَّمُومِ ﴿٦١﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ﴾

“(Cennettekiler) **dediler** (kesinlikle diyecekler) **ki: ‘Şüphesiz ki biz bundan önce** (dünyada) **ailemiz arasında** (yumuşak kalpli, Allâh’a isyandan korkan, taatına önem veren ve sonumuzla ilgili) **endişe taşıyan kimselerdik.**

Bu sebeple Allâh bize lütfetti de, gözeneklerin içine kadar nüfuz eden o ateşin azâbından bizi korudu. Çünkü gerçekten biz daha önce sürekli O’na ibadet etmekteydik Şüphesiz ki O; (sonsuz iyilik sahibi olan) Berr de, (büyük rahmet sahibi olan) Rahîm de ancak O’dur. (Bu yüzden ibadetlerimize mükâfat vermiş ve dualarımızı kabul etmiştir.)” (Tûr Sûresi:26-28)

Aşağıdaki âyet-i kerîmeler bu ismin kullar için de kullanılabileceğini göstermektedir:

﴿وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ۖ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي ۖ وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا﴾

“(Henüz beşikte bebek olan Îsâ (Aleyhisselâm) Allâh-u Te’âlâ’nın mû-cizesiyle dile gelerek) ‘O (Allâh-u Te’âlâ) **beni, bulunduğum her yerde** (hayır öğreten, iyiliği emredip kötülükten nehyeden, insanların ihtiyaçlarını gören, çok faydalı ve) **mübarek bir kimse yapmıştır. Diri olduğum sürece bana namazı ve** (bir servete mâlik olmam durumunda) **zekatı emretmiştir.** (Beni) **ana-ma karşı da iyilik edici** (yapmıştır). **Beni kibirli ve isyankâr biri yapmamıştır’ dedi.”** (Meryem Sûresi:31-32)

﴿وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا﴾

“O (Yahya) **anne-babasına iyilik eden biriydi, zorba ve isyankâr biri değildi.”** (Meryem Sûresi:14)

Âlimler Berr ism-i şerîfinin anlamı hakkında çeşitli görüşler ileri sürmüşlerdir. Bu görüşleri şöyle sıralayabiliriz:

- 1) Berr, kendisine isyan nedeniyle iyilik yapmaktan vazgeçmeyen ve iyiliği kesmeyendir.
- 2) Kendisinden isteyenlere güzel bağışta bulunan, ibadet edenlere de bol sevap verendir.
- 3) Kötülük yapana iyilik yapan, haksızlık edeni affeden, günah işleyeni bağışlayan, tevbe edenin tevbesini, özür beyan edenin özrünü kabul edendir. **Allâh-u Te’âlâ** Kur’an-ı Kerim’deki birçok yerde kullarını bu üstün ahlaka ve erdemli davranışlara teşvik ettiğine göre; o sıfatlarla mevsuf bulunmaya elbette lâyıktır. Bunların nedenlerini ve akılları şaşırtacak güzel sonuçlar doğurmasını sağlamak O’nun takdirindedir. O, her türlü kötü sıfattan ve noksanlıktan uzaktır. Zaten bu nedenle sadece O’na hamd edilir.

Lütuf ve ihsanını kulları arasında dağıtan, onlara sayısız nimetler veren, onlara ihsan ve kere-miyle davranan **Allâh-u Te’âlâ**’dır. O’nun nimet ve ihsanı türlü türüdür. O, insanlar tarafından görünen görünmeyen, bilinen bilinmeyen bu nimetleri kullarına vermekten hoşnutluk duyar.

- 4) Berr, **Allâh-u Te’âlâ**’nın el-Latîf ismiyle aynı anlamdadır.

Halîmî (*Rahimehullâh*) şöyle demiştir: “Berr, kullarına rıfk ile muâmele eden (yumuşak davranan), onlara kolaylık dileyen, zorluk dilemeyen, birçok günahlarını cezalandırmadan bağışlayan, onları bütün yaptıklarından sorguya çekmeyen, bir iyiliğe on misliyle karşılık veren, buna karşı kötülüğü sadece bir misliyle cezalandıran, niyetlendikleri kötülüğü işlemedikçe bu niyetleri nedeniyle onlara kötülük yazmayandır. **Allâh-u Te‘âlâ** kullarına karşı son derece merhametli, yumuşak ve şefkatlidir. Onlara hak etmedikleri halde kendi lütfu, ihsanı ve kereminden bol nimetler vererek iyilikte bulunur. Dualarını kabul eder, şükürlerine nimet vererek karşılık verir. İnsan, bu nimetlere şükrederek, **Rabb**inin hoşnut olacağı davranışlarda bulunarak ve yasaklarından şiddetle kaçınarak iyi bir kul olmalıdır. Çünkü O, kullarına gizli-açık birçok nimetler vermiştir.

Allâh-u Te‘âlâ bu gerçeği şöyle ifade buyurmaktadır:

﴿أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً﴾

“(Ey müşrikler!) **Görmediniz mi ki; şüphesiz Allâh göklerde olanları ve yerde bulunanları sizin (faydalanmanız) için emre âmâde kılmış, görünen ve gizli olan (sayısız) nimetlerini de size bolca tamamlamıştır.**” (*Lokmân Sûresi:20*)

Bunların yanında **Allâh-u Te‘âlâ**’nın insanlara verdiği özel nimet çeşitleri hakkında da **Allâh-u Te‘âlâ** şöyle buyurmaktadır:

﴿وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا﴾

“**Andolsun ki; muhakkak Biz Âdemoğullarını çok şerefli kıldık. Kendilerini karada ve denizde (çeşitli ulaşım vâsıtalarıyla) taşıdık. Onlara (yağ, kaymak, hurma ve helva gibi) çok lezzetli şeylerden bazı rızıklar verdik ve yaratmış olduğumuz kimselerden pek çoğu üzerine onları iyice üstün kılarak faziletli yaptık.** (Zira meleklerin peygamberleri, peygamberler dışındaki Müslümanlardan üstündürler! Bu yüzden Âdemoğulları yaratıkların tamamına karşı değil, bir çoğuna karşı üstün kılınmışlardır.)” (*İsrâ Sûresi:70*)

İnsanın üstünlüklerinden bir kısmına örnek olarak tefsirlerde; güzel kılık, dengeli mizaç, ayakları üzerinde durabilme, anlayış kabiliyeti, konuşma, işaret etme, yazı yazma, dünya ve âhîret saâdetlerini kazanma sebeplerine ulaşım, yeryüzünde bulunanlara karşı hâkimiyet kurma, birçok sanatlar icra etme, sebeplere tevessül, yemeklerini elleriyle yiyebilme, erkeklerin sakallara, kadınlarınsa saç örgülerine sahip olmaları gibi bazı meziyetler zikredilmiştir.

Âyet-i kerîmede belirtildiği gibi **Allâh-u Te‘âlâ**, insanoğluna birçok nimetler vermiş ve onu varlıkların çoğundan üstün kılmıştır. Üstünlük elbisesini insana giydiren **Allâh** ne yücedir.

İnsanoğlunun üstünlüğünü gösteren bu nimetlerin başında akıl, bilgi, güzel konuşma, isteklerini ifade etme, güzel bir sûrette yaratılma, güzel bir görünüme sahip olma, uyumlu ve ılımlı olma, düşünce ve tefekkürle bilgilerini geliştirme ve ilerletme, erdemli davranışlarda bulunma, bu davranışları kazanmak için çaba harcama, iyilik yapma ve itaat etme gibi meziyetler gelmektedir. İnsanoğlu, annesinin karnında henüz bir muzğa (embriyo) halinde bulunduğu an ile meleklerin kendisini cennete koydukları an arasında ne dönemler geçirmekte, ne tavırlardan geçmektedir. Gerçekten:

﴿فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ﴾

“Şekil verenlerin en güzeli olan Allâh (ın sanatı, ilmi ve kudreti) dâima pek yüce olmuştur.”

(Müminûn Sûresi:14)

Zira Allâh-u Te‘âlâ’dan başka şekil verenler, O’nun yarattığı şeylere birtakım şekiller verebilirler, ama asla onlara hayat veremezler. O ise, yoktan yarattığı varlıklara hem hayat hem de en güzel şekli verendir.

Allâh-u Te‘âlâ biz kullarına daima iyilik etmektedir. Herkes bu dünyayla meşgul olmakta, menfaat sağlamaya ve çıkarlarını korumaya çalışmaktadır. Bütün insanlar kendi ihtiyaçlarını karşılamak için uğraş vermektedirler. Ancak **Rahmân**’ın Arş’ını taşıyan melekler, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın yönlendirmesiyle müminlerin günahlarının bağışlanması için **Allâh-u Te‘âlâ**’ya dua etmektedirler ki, bu mesele Kur’ân-ı Kerîm’deki:

﴿الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ﴾

“(Gökleri ve yeri kaplayan Kürsî’nin, kendisine nispetle sahradaki bir halka kadar küçük kaldığı) o Arş’ı taşımakta olanlar ve onun etrafındaki (sayısız melek)ler, Rablerinin hamdiyle birlikte (farklı farklı) tesbih(ler)de bulunmaktadırlar, O’na (hakiki ve kâmil manada) iman etmektedirler ve o iman etmiş kimseler(in günahları) için bağışlanma talep etmek (üzere demek) tedirler ki: ‘Ey Rabbimiz! Rahmet ve ilim bakımından Sen her şeyi kuşatmışsındır. Öyleyse o (günahlarından) tevbe etmiş olanları ve Senin yoluna tamamen uymuş buluna(cağını bildiği)n kimseleri mağfiret et ve onları şiddetle tutuşmuş o ateşin azâbından koru’” (Ğâfir Sûresi:7) âyet-i kerîmesiyle beyan edilmektedir.

Yine böylece Allâh-u Te‘âlâ’nın izniyle koruyucu melekler, insanları tehlikelerden korumaktadırlar. Nitekim bu husus da:

﴿لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ﴾

“(Hangi hal üzere bulunursa bulunsun, her hâlükârda) **o kişi için, önünden ve ardından çokça takip edici (melek)ler vardır ki,** (üzerine hücum eden zarar ve ziyanlara karşı) **Allâh’ın** (ko-ruma) **emrinden dolayı kendisini sürekli muhafaza etmektedirler**” (Ra’d Sûresi:11) âyet-i kerî-mesinde ifade edilmiştir.

Ayrıca yağmur yağdıran ve bitkileri yeşerten melekler, müminin bol ürün alması ve rızkının genişlemesi için çalışmaktadırlar. Kâinatta var olan her şey, insanlara hizmet için yaratılmış ve ita-atkâr kılınmıştır. Güneş, ay ve yıldızlar **Allâh-u Te’âlâ**’nın belirlediği bir hesaba göre yörüngele-rinde dönerek insanlara hizmet etmektedir. Bu sayede insan vakitlerini düzenleyebilmekte, zaman kavramını anlamakta ve kendisini bir sisteme sokabilmektedir. Rüzgarlarıyla bulutlarıyla ve uçan kuşlarıyla gökyüzü de insana hizmet etmektedir. Aynı şekilde toprağıyla, dağlarıyla, denizleriyle, nehirleriyle, ağaçlarıyla, meyveleriyle, bitkileriyle, hayvanlarıyla ve içinde bulunan her şeyiyle yer-yüzü de insanın hizmetine sunulmuştur.

Allâh-u Te’âlâ Kur’an-ı Kerîm’de defalarca kâinatta varolan her şeyin insana hizmet için yaratıl-dığını belirtmektedir. Bu âyet-i celîlerle iki tanesini şöyle zikredebiliriz:

﴿اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لِتَجْرِيَ الْفُلُكُ فِيهِ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١١﴾ وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِنْهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾

“**Ancak Allâh’tır O Zât ki, denizi** (tahta ve demir gibi şeylerin kendisinde rahatça yüzebileceği şekilde düz bir yüzeye sahip kılarak) **sizin** (yararınız) **için emre âmâde kılmıştır.**

Tâ ki O’nun emri (iradesi ve rüzgara buyruğu) **ile gemiler onda akıp gitsin, böylece siz** (de-niz ticaretiyle) **O’nun fazlından** (rızkınızı) **arayasınız ve bir de siz** (Allâh-u Te’âlâ’nın bunca ni-metine) **şükredesiniz.**

O (Rabbimiz), **göklerde olanları da, yer**(yüzün)**de bulunanları da Kendi tarafından** (bir rahmet eseri olarak) **toplucu sizin** (görünen ve görünmeyen birtakım menfaatleriniz) **için emre âmâde kılmıştır.**

İşte sana! (Allâh-u Te’âlâ’nın muhteşem sanatları hakkında) **iyice düşünmekte olan bir top-lum için, gerçekten de bun(lar)da elbette çok sayıda pek büyük âyetler vardır.”** (Câsiye Sûre-si:12-13)

﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْفُلُكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْأَنْهَارَ ﴿١٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿١٣﴾ وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ﴾

“Ancak Allâh’tır O (sonsuz hayır ve bereketlere sahip olan) **Zât ki; gökleri ve yeri yaratmıştır, gökten bir tür su indirmiş ve onun sebebiyle sizin** (yaşamı-nızı devam ettirmeniz) **için bir rızık olarak (türlü türlü) ürünler çıkarmıştır.**

Yine O, Kendi emri (ve dilemesi)yle **denizde akıp gitsinler diye gemileri** (yapma sanatını size ilham ederek, onları sevk eden rüzgârlar icat ederek ve suya onları kaldırma gücü vererek) **sizin için emre âmâde kılmış, ırmakları da sizin** (hem içerek, hem de harklarla ekinlerinizi ve bostanlarınızı sulayarak istifâde etmeniz) **için müsahhar kılmıştır.**

O (Rabbiniz), (dünyanın ömrü son buluncaya kadar hiç durmadan sürdürdükleri seyr-ü hareketlerinde, aydınlatmalarında, topraklara, insanlara ve bitkilere yararlı olmalarında) **süreklilik vasfına sahip olan güneş ve ayı sizin hizmetinize vermiş, geceyi ve gündüzü de sizin** (istirahtınız ve geçim temininiz) **için** (birbirini takip eder şekilde ve daima gelip gider bir halde yaratarak) **emre âmâde kılmıştır.**

O, kendisini istemiş olduğunuz şeylerin hepsinden bir kısmını size vermiştir (ki onlar, hikmet ve menfaatleri gözeten yüce irâdesiyle size verilmesini uygun gördüğü şeylerdir).

Allâh’ın (size lutfetmiş olduğu tüm) **nimetlerini saymaya başlasanız, onları**(n fertleri bir yana, türlerini bile) **sayıp bitirme imkânı bulamazsınız. Gerçekten de insan elbette** (nimetlerin şükrünü ihmâl eden ve onları isyana kullanarak kendisini mahrûmiyete namzet kılan) **pek büyük bir zâlimdir,** (dara düştüğünde feryad eden, bollukta ise hakları engelleyen) **çok büyük bir nankördür.”** (İbrâhîm Sûresi:32-34)

İşte **Allâh-u Te’âlâ’nın** nimetlerini tanımaya çalışan, hikmetlerini ve mükemmel sıfatlarını düşünen kimse hakiki ve hâlis akıl sahipleridir ki, **Allâh-u Te’âlâ** o kimseleri anlatırken şöyle buyurmaktadır:

﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ
الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾

“Göklerin ve yerin (yoktan) **yaratılmasında** (ve kendilerinde bulunan eşsiz sanat eserlerinde), **geceyle gündüzün birbirini takibinde, şüphesiz ki** (his ve vehim karışıklıklarından arınmış bulunan) **hâlis akıllara sahip kimseler için elbette nice pek büyük âyetler vardır** (ki; onlardan her biri Allâh-u Te’âlâ’nın varlığını, birliğini, ilim ve kudretinin mükemmelliğini göstermektedir).

O (hâlis akıl sahibi) **kimseler ki; ayakta duranlar, oturanlar ve yanları üzere** (yaşlanmış) **bulunanlar halinde kişiler olarak Allâh’ı sürekli zikrederler ve** (bu zikir neticesinde kalpleri uyanır da) **göklerle yerin yaratılışı hakkında iyice düşünürler** (sonra bu tefekkür sayesinde, Allâh-u Te’âlâ ile aralarından perdeler kalkarak şu münâcâtlarda bulunurlar):

'Ey Rabbimiz! Sen işte bun(ca mahluk)u(mükellefler Seni bilip kulluk ederek manevi civarında ebedî hayata nâil olacakları bir yaşam sahasına sahip olsunlar diye halk ettin, yoksa boş yere, gayesiz ve) **bâtıl bir şey olarak yaratmadın.** (Boş yere bir şey yaratmaktan ve abesle iştigalden) **tenzih Sana.**

Öyleyse (mahlûkatın hakkında tefekkürü bırakmamız ve emirlerini terketmemiz durumunda hak edeceğimiz) **o** (cehennem) **ateşin(in) azâbından bizi korusun.**" (Âl-i İmrân Sûresi:190-191)

Berr ism-i şerîfi ile aynı kökten gelen Birr de iyilik manasındadır. Bunun hakkında **Nevvâs ibni Sem'ân el-Ensârî** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ النَّوَّاسِ بْنِ سَمْعَانَ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْبِرُّ حُسْنُ الْخُلُقِ، وَالْإِثْمُ مَا حَاكَ فِي صَدْرِكَ، وَكَرِهْتَ أَنْ يَطَّلَعَ عَلَيْهِ النَّاسُ.»

"Birr (iyilik, sevap getiren amel) güzel huy ve ahlâktır. Günah ise gönlünde sakladığın ve insanların duymasını hoşlanmadığın şeydir." (Müslim, no:6680, Birr:5, 8/6; Tirmizî, Zühd:52, no:2389, 4/597)

Ayrıca bu ism-i şerîf İsm-i Âzam (Allâh-u Te'âlâ'nın en büyük ismi) olduğu rivayet edilen isimler arasında zikredilmektedir. Zira **Âişe** (Radiyallâhu Anhâ) şöyle anlatmıştır:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الطَّاهِرِ الطَّيِّبِ الْمُبَارَكِ الْأَحَبِّ إِلَيْكَ الَّذِي إِذَا دُعِيَ بِهِ أَجَبْتَ، وَإِذَا سُئِلْتَ بِهِ أُعْطِيتَ، وَإِذَا اسْتُرْحِمْتَ بِهِ رَحِمْتَ، وَإِذَا اسْتُفْرِجْتَ بِهِ فَرَجْتَ»، وَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ: «يَا عَائِشَةُ! هَلْ عَلِمْتِ أَنَّ اللَّهَ قَدْ دَلَّنِي عَلَى الْإِسْمِ الَّذِي إِذَا دُعِيَ بِهِ أَجَابَ؟»، فَقُلْتُ: «يَا رَسُولَ اللَّهِ! بِأَبِي أَنْتَ وَأُمِّي فَعَلِمْنِي»، قَالَ: «إِنَّهُ لَا يَنْبَغِي لَكَ يَا عَائِشَةُ!»، قُلْتُ: «فَتَحَيِّتُ وَجَلَسْتُ سَاعَةً ثُمَّ قُمْتُ فَقَبَّلْتُ رَأْسَهُ ثُمَّ قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! عَلِمْنِي»، قَالَ: «إِنَّهُ لَا يَنْبَغِي لَكَ يَا عَائِشَةُ! أَنْ أَعْلَمَكَ إِنَّهُ لَا يَنْبَغِي لَكَ أَنْ تَسْأَلِينَ بِهِ شَيْئًا مِنَ الدُّنْيَا»، قَالَتْ: «فَقُمْتُ فَتَوَضَّأْتُ ثُمَّ صَلَّيْتُ رَكَعَتَيْنِ ثُمَّ قُلْتُ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَدْعُوكَ اللَّهُ وَأَدْعُوكَ الرَّحْمَنَ وَأَدْعُوكَ الْبَرَّ الرَّحِيمَ، وَأَدْعُوكَ بِأَسْمَائِكَ الْحُسْنَى كُلِّهَا مَا عَلِمْتُ مِنْهَا وَمَا لَمْ أَعْلَمْ، أَنْ تَغْفِرَ لِي وَتَرْحَمَنِي، فَاسْتَضْحَكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ قَالَ: إِنَّهُ لَفِي الْأَسْمَاءِ الَّتِي دَعَوْتِ بِهَا.»

“Ben Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i: ‘Ey Allâh! Şüphesiz ki ben Senden o temiz, ter-temiz, o çok mübârek, o Sana en sevgili olan ismin hürmetine isterim ki; Sana onunla dua edildiğinde kabul edersin, onunla Senden bir şey istense verirsin, onun hürmetine merhametin talep edilse rahmet edersin, onunla bir belanın açılması istense açarsın’ derken işittim.

Bir gün Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘Ey Âişe! Bildin mi ki, şüphesiz Allâh kendisiyle dua edildiğinde kabul edeceği isme beni delalet etti’ buyurunca ben: ‘Yâ Râsulellâh! Babam annem sana fedâ olsun, ne olur onu bana öğret’ dedim. O: ‘Ey Âişe! Gerçekten o sana gerekmez’ buyurunca ben biraz uzağa çekilip bir zaman oturdum.

Sonra kalkıp mübarek başını öptüm ve: ‘Yâ Rasûlellâh! (Ne olur) onu bana öğret’ dedim. O zaman: ‘Ey Âişe! Şüphesiz ki benim onu sana öğretmem senin için yakışık almaz. Çünkü senin onunla dünyalık bir şey istemen sana yaraşmaz’ buyurunca ben kalkıp abdest aldım, sonra iki rekât namaz kıldım ve ardından:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَدْعُوكَ اللَّهُ وَأَدْعُوكَ الرَّحْمَنَ وَأَدْعُوكَ الْبَرَّ الرَّحِيمَ، وَأَدْعُوكَ بِأَسْمَائِكَ الْحُسْنَى كُلِّهَا مَا عَلِمْتُ مِنْهَا وَمَا لَمْ أَعْلَمْ أَنْ تَغْفِرَ لِي وَتَرْحَمَنِي.»

‘Ey Allâh! Şüphesiz ben Sana dua ediyorum ki Sen Allâh’sın, Sana dua ediyorum ki Sen Rahmân’sın. Sana dua ediyorum ki Sen Berr (çok iyilik sahibi) ve Rahîm’sın. Ayrıca bildiğim ve bilmediğim en güzel isimlerinin tamamı ile Sana dua ediyorum ki beni bağışlayasın ve bana rahmet edesin’ dedim. Bunu duyan Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) çok güldü ve sonra: ‘Şüphesiz ki o elbette senin kendileriyle duada bulunduğun isimler arasındadır’ buyurdu.” (İbnü Mâce, Du’â:9, no:3859, 2/1268; Beyhakî, el-Esmâ, sh:31-32)

Berr ism-i şerîfini bilmenin faydaları hakkında ise şunlar söylenebilir:

1) Kul günah işlediği halde Allâh-u Te’âlâ onu bilir ama kullarına ifşâ etmez yani Settâru’l-uyûbtur (günahları örtendir).

Eğer Allâh-u Te’âlâ dileseydi o kusurunu örtmez ve onu insanlar arasında rezil eder, böylece insanların ondan uzaklaşmasını sağlardı. Ama böyle yapmayarak onun günahlarını örtmesi, Rab-bimizin Berr oluşunun bir göstergesidir.

Kul da, Allâh-u Te’âlâ’nın bu iyiliğini görerek günah işlemeyi terk etmeli, bu iyiliği daima hatırlamalı, Allâh-u Te’âlâ’nın ihsan ve keremini müşâhede etmeli, yaptığı hataları telâfi ederek Allâh-u Te’âlâ ile birlikte olmalı, O’nun emir ve yasaklarının dışına çıkmamalıdır.

Bundan sonra kul, daha önce yaptığı günahları unutmamalı ve Allâh-u Te’âlâ’nın kendisine bağışladığı nimetleri düşünmeli, O’nu anmakla meşgul olmalıdır. Bu, kendisi için önceki günahlarıyla meşgul olmaktan ve onları hatırlayıp ezikliğini yaşamaktan daha yararlıdır. Zira en yüce ve en üstün amaç olan Allâh-u Te’âlâ ile ve nimetleriyle meşgul olmak, O’nun dışındaki şeylerle meşgul olmaktan daha üstündür.

Ancak bu, günahları mutlak olarak unutmayı gerektirmez. Ders almak ve bir daha işlememe azmini güçlendirmek için arada bir günahları hatırlamakta yarar vardır. Lakin insan şunu bilmelidir ki, her zamanın ve makamın kendisine göre bir ibadet türü vardır.

2) Her sorumlu kişi, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın merhamet ve şefkat sahibi olduğunu, Kendi fazl-u kereminden tüm insanlara yukarıda saydığımız şekillerde iyilik yaptığını bilmelidir.

Bu yüzden o da, **Allâh-u Te‘âlâ**’ya isyan etmeyerek ve emirlerini uygulayarak iyi bir kul olmalı, gönderdiği peygamberlerin izinden gitmeli, **Allâh** dostlarına, âlimlere, **Allâh-u Te‘âlâ**’ya itaat edenlere, anne ve babaya iyilik yapmalıdır.

Allâh-u Te‘âlâ’nın yüceliğinin önünde eğilmek, büyüklüğünün yanında kendini küçük ve hakir görmek, ancak O’nun sınırlarını korumakla, nefsin arzu ve isteklerini terk etmekle, daima O’nun murâkabesi (gözetimi) altında olduğunu hatırlamakla gerçek bir anlam kazanır.

Kul, bunları bilerek, bütün samimiyetiyle **Allâh-u Te‘âlâ**’ya yönelmeli, emir ve yasaklarına riâyet etmelidir. Bu anlayışının bir gereği olarak, doğru yolda olan yöneticilerin sözlerini dinleyip onlara itaat etmeli ve bütün Müslümanlara öğütlerde bulunmalıdır.

3) Kul, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın hoşnutluk ve iyiliğini her yoldan kazanmaya çalışmalı, bunun için en sevdiğin ve en çok hoşlandığı şeyleri dahi bağışlayabilmelidir. Nitekim **Allâh-u Te‘âlâ** şöyle buyurmaktadır:

﴿لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ﴾

“Siz sevmekte olduğunuz (mal ve can gibi) şeylerden (Allâh yolunda) **infak edinceye kadar birre** (üstün hayra ve Allâh-u Te‘âlâ’nın rızasına) **asla ulaşamazsınız**. (Sevdiğiniz, sevmediğiniz) **herhangi bir şeyden ne infak ederseniz, şüphesiz ki Allâh onu** (hakkıyla bilip karşılığını verecek olan bir) **Alim’dir.**” (Âli Imrân Sûresi:92)

Kulun Bu İsm-i Şerifle Tealluku (manasını bilip, bu ism-i şerifin sahibi olan Allâh-u Te‘âlâ ile alâka kesbetmesi); **Allâh-u Te‘âlâ**’nın iyiliklerinin ve hayırlarının devamlı üzerine yağmasını istemesiyle ve bu hususta duayı asla terketmemesiyle ve bu ihsanları görüp farkına vararak gönlünü Rabbinin sevgisiyle doldurmasıyla olur.

Nitekim **İbni Abbâs** (Radıyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَحِبُّوا اللَّهَ لِمَا يَغْذُوكُمْ مِنْ نِعْمِهِ.»

“Sizi nimetleriyle yedirip içirdiği için Allâh’ı sevin.” (Tirmizî, Menâkıb:32, no:3789, 5/664)

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tehalluku (ahlâklanması); **Allâh-u Te‘âlâ**’nın kullarına karşı daima menfaatli ve şefkatli olmasıyla olur.

Nitekim **İmâm-ı Kuşeyrî** (*Kuddise Sirruhû*) bu demde şöyle buyurmuştur: “Kulun Berr ism-i şerîfiyle edeplenmesi; herkese iyilik etmesiyle olur. Özellikle de bunu en çok hak eden anne ve babasına, herkesten daha ziyade iyilik yapmaya gayret etmelidir.

Zira **Abdullâh ibni Ömer** (*Radyallâhu Anhümâ*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*):

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «رِضَا الرَّبِّ فِي رِضَا الْوَالِدِ، وَسَخَطُ الرَّبِّ فِي سَخَطِ الْوَالِدِ.»

‘**Rabbin rızası** (anne ve) **babanın rızasında, gazabı da** (anne ve) **babanın gazabındadır**’ (*Buhârî, el-Edebü’l-Müfred, no:2, 1/14*) buyurmuştur.

Hatta rivayet edildiğine göre **Rabbiyle** konuşmakla şerefyâb olduğunda, Arş’ın köşesindeki yüce bir makamda bir adamı görmüş. **Allâh-u Te‘âlâ**’ya bu adamın kim olduğunu sorduğunda ise, **Rabbinden** o kişinin hiç kimseye haset etmediği ve anne-babasına daima iyilik ettiğini öğrendi.”

Kulun Bu İsm-i Şerîfin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; iyilik hususunda rusuh sahibi olması (kök salıp kuvvetlenmesiyle), insanlara nasihat etmesi, onları tevbe ve istiğfara davet etmesiyle olur.

(İmâm-ı Zerrûk, *Şerhu Esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:112-113*; Muhammed Şebrâvî, *Fevâidü’l-İzzî’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:83-85*; Mâu’l-Ayneyn, *Fâtiku’r-râtk alâ Râtiki’l-fetk, sh:340*; Yûsuf en-Nebhânî, *Se‘âdetü’l-dâreyn, sh:524*; Hâmid Ahmed et-Tâhir, *el-Câmi’u li esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:43-46*; ‘Ali Hicâzî, *en-Nûru’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:202-204*; İbni ‘Acîbe, *Tefsîru’l-Fâtihati’l-kebir, sh:213-214*)

«الْبُرُّ» İSM-İ ŞERÎFİNİN BAZI HAVÂSSI

- 1) Bu ism-i şerîfi her gün 202 kere zikretmeye devam eden kişiye, herkese karşı iyilik yapmak nasip olur.
- 2) Sefere çıkacak kimse, yolculuğundan önce bu ism-i şerîfi 402 kere okursa, **Allâh-u Te‘âlâ** o kişiye yolculuğunu kolay eder ve geride bıraktıklarını da, beraberinde olanları da korur.
- 3) Gemide fırtınaya tutulanlar bu durumdan kurtulmak için bu ism-i şerîfi «يا بُرُّ» şeklinde zikretmeye devam ederse, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle fırtına diner.

4) İçki ve günahlara müptelâ olan kişi bu ism-i şerîfi her gün 402 kere okursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle bu haramlardan kurtulur.

5) Yeni doğmuş bir çocuğun saç perçemi tutulup bu ism-i şerîf 7 kere okunursa, **Allâh-u Te'âlâ** o çocuğu koruyup muhafaza eder.

6) Çocuğun güzel ahlâklı olması için, alnı tutularak bu ism-i şerîf 15 kere okunur. Her kim bunu yapar ve ardından:

«اللَّهُمَّ بِبِرْكَةِ هَذَا الْإِسْمِ، رَبِّهِ لَا يَتِيمًا وَلَا لَيْمًا.»

“Ey **Allâh**! Bu ism-i şerîfinin bereketiyle bu çocuğu yetim kalmayarak ve kötü ahlâklı olmayarak terbiye eyle (yetiştir)” duasını okursa, **Allâh-u Te'âlâ** o çocuğu bu hallerden muhafaza eder.

7) Bu ism-i şerîfin bütün hâssalarından faydalanmak için bu ism-i şerîfin şu duasını okumak çok tesirlidir:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، اللَّهُمَّ أَنْتَ الْبُرُّ الرَّحِيمُ، ذُو الْبَرَكَاتِ، الْمَعْرُوفُ بِالْجُودِ وَالْإِكْرَامِ فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتِ، تَفَضَّلْتَ بِالْإِحْسَانِ وَالْإِمْتِنَانِ عَلَى سَائِرِ الْمَوْجُودَاتِ، وَأَبْرَزْتَ لَطَائِفَ بَرَكَ عَلَى ذَوَاتِهِمْ بِرُوحِ الْحَيَاةِ بِحَسَبِ ذَاتِ كُلِّ شَيْءٍ إِلَى نَهَائِهِ بِالْعَدَمِ وَالْمَمَاتِ. أَسْأَلُكَ بِعِلْمِكَ الْمُحِيطِ الْعَظِيمِ وَقُوَّةِ قُدْرَتِكَ عَلَى الْمَخْلُوقَاتِ بِأَحْكَامِ التَّفْصِيلِ وَالتَّقْسِيمِ أَنْ تُدِيمَ عَلَيَّ بَرَكَ إِلَى تَمَامِ الْحَيَاةِ، وَتَتَفَضَّلَ عَلَيَّ بِدَوَامِ النِّعَمِ الْمُتَتَابِعَاتِ، وَتُكْمِلَ سُرُورِي بِالنَّظَرِ إِلَيْكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، يَا اللَّهُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ! آمِينَ! وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ.»

“Rahmân ve Rahîm olan **Allâh**'ın adıyla! Ey **Allâh**! Berr ve Rahîm ancak Sensin, bereketler sahibisin, yerde ve göklerde iyilik ve cömertlikte tanınmışsın. Bütün mevcûdâta karşı iyilik ve lütuflarla ikramlarda bulundun. Her bir varlığı yok ederek veya öldürerek sonlarına ulaştırıncaya kadar onların zatlarına, her birinin zâtına uygun şekilde hayat rûhu bahşederek onlara karşı iyiliğinin lütuflarını ibrâz ettin.

Ey **Allâh**! Ben, o her şeyi kuşatan büyük ilmin hürmetine ve bütün mahlukat üzerinde kullandığın ve onların bütün tafsîlat ve taksîmâtının tüm hükümlerine yönelttiğin kudretinin kuvveti bahşı hatırına Senden isterim ki; hayatımı tamamlayıncaya kadar iyiliğini benim üzerimde dâim kılasın, ardarda gelen nimetlerinin devamını bana lütfedesin, dünyada ve âhirette cemâline bakmayı nasip

ederek sevincimi kemâle erdiresin. Yâ **Allâh!** Yâ Erhamerrâhimîn! Âmîn! Allâh hakkı söyler ve doğru yola ancak O hidayet eder.”

(Ahmed el-Bûnî, Şemsü'l-me'ârif, matbû' nüsha, 4/88, mahtut nüsha, sh:1108; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:112-113; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât ve teysîrül-mühimmât bi zikri esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:50-51; Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:340; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:83-85; Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:524; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/151-152; 'Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:202-204, 533; İbni 'Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebir, sh:213-214)

ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMELERİ VE HAVÂSSI

AHMED ED-DERDÎR HAZRETLERİ'NE AİT ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMESİ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

49. Beyt-i Şerîf

عَنِّي وَمُعْنٍ أَغْنِنَا بِكَ سَيِّدِي
وَيَا مَانِعٍ اَمْنَعُ كُلَّ كَرْبٍ يَهُمُّنَا

“Ey (Kendisi) zengin ve (kullarını) zengin eden Efendim! Bizi Seninle zengin eyle.
Ey engelleyen! Bize sıkıntı veren her musibeti (bizden) meneyle.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf **Allâh-u Te'âlâ**'dan başkasına muhtaç olmamak ve bütün sıkıntılardan kurtulmak için 1009 kere okunur.

50. Beyt-i Şerîf

وَيَا ضَارُّ ضُرِّ الْمُعْتَدِينَ بِظُلْمِهِمْ
وَيَا نَافِعُ اَنْفَعْنَا بِاَنْوَارِ دِينِنَا

“Ey zararları yaratan! Haddi aşanlara zulümleri sebebiyle zarar ver,
Ey menfaat veren! Sen bize dinimizin nurlarıyla fayda ver.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf zâlimlerin kendi zulümleri içerisinde boğulup kalması ve kaynağı güzel olan dinimizin nurlarına ğark olmak için 1001 kere okunur.

51. Beyt-i Şerîf

وَيَا نُورُ نُورِ ظَاهِرِي وَسَرَائِرِي
بِحُبِّكَ يَا هَادِي وَقَوْمِ طَرِيقِنَا

“Ey Nûr! Zâhirimi ve iç âlemlerimi nur eyle.
Ey Hâdî! Senin sevginle yolumuzu müstakîm eyle.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf zâhiren ve bâtinen nurlanmak ve dinde istikamet gösterebilmek için 286 kere okunur. (Ahmed es-Sâvî, Şerhu'l-Manzûmeti'd-Derdîriyye, sh:134-135)

ABDÜLKÂDİR EL-GEYLÂNÎ HAZRETLERİ'NİN ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMESİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

49. Beyt-i Şerîf

وَيَا ضَارُّ كُنْ لِلْحَاسِدِينَ مُوَبِّخًا
وَيَا نَافِعْ اِنْفَعْنِي بِرُوحِ مُحَصَّلَا

“Ey zararları yaratan! Hasetçileri rezil eyle,
Ey fayda veren! Sen bana (mânen) kazanımlı bir ruh (vermek) ile menfaat ihsân eyle.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- 1) Bu beyt-i şerîfi 1001 kere okuyan kişi her şerlinin şerrinden emin olur.
- 2) Bu beyt-i şerîfi 201 kere okuyan kişi belalardan ve hastalıklardan kurtulur.

50. Beyt-i Şerîf

وَيَا نُورُ أَنْتَ النُّورُ فِي كُلِّ مَا بَدَا
وَيَا هَادِي كُنْ لِلنُّورِ فِي الْقَلْبِ مُشْعَلًا

“Ey Nûr! Ortaya çıkan her şeyde (parlayan) nur(u yaratan) ancak Sensin.
Ey Hâdî! Sen (bizim) kalb(imiz)de nuru(nu) tutuştur.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- 1) Bu beyt-i şerîfi 256 kere okuyan kişi hak ile bâtılın arasını ayırarak yanlışla düşmekten korunur.
- 2) Bu beyt-i şerîfi 20 kere okuyan kişi Allâh-u Te‘âlâ ile mânen yakınlık kurar.

51. Beyt-i Şerîf

بَدِيعَ الْبَرَايَا أَرْجُو مِنْ فَيْضِ لُطْفِهِ
وَلَمْ يَبْقَ إِلَّا أَنْتَ بَاقٍ لَهُ الْوَلَا

“Ey lütfunun feyzini arzuladığım O mahlûkatı eşsiz yaratan!
Dostluğu bâki olan ancak Sen kaldın.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- 1) Bu beyt-i şerîfi 86 kere okuyan kişi ilâhi ilimlere ve ledünnî sırlara vâkıf olur.
- 2) Bu beyt-i şerîfi her gün 113 kere okumaya devam eden kişi hayatı boyunca hasta olmaz ve daima hayır üzere dâim olur. (Seyyid İsmâ‘il ibni Seyyid Muhammed Sa‘id el-Kâdirî, el-Füyûzâtü’r-Rabbâniyye fi’l-meâsiri ve’l-evrâdi’l-Kâdiriyye, sh:57; Seyyid Muhammed Ali en-Nakşebendî el-Kâdirî, et-Tâil mine’l-füyûzât ve’d-delâil, sh:216)

ESMÂ-İ HÜSNÂ İÇERİSİNDEN SEÇİLMİŞ BAZI İSM-İ ŞERÎFLERDEN DERLENEN ON ADET ENMÂT-I ŞERÎFENİN SEKİZİNCİSİ

SEKİZİNCİ TERKÎB-İ ŞERÎF VE HAVÂSSI

«الْقَهَّارُ، الشَّدِيدُ، الْمُدِلُّ، الْمُتَّقِمُ، الْمُمِيتُ،
الْقَائِمُ، الْقَوِيُّ، الْقَادِرُ، ذُو الْبَطْشِ الشَّدِيدِ، الْمُقْتَدِرُ»

“Ziyâdesiyle Kahredici, (Azâbı) Şiddetli Olan, Zelil Eden, İntikam Alan, Öldüren,
Her Zaman Var Olan, Kuvvetli Olan, Kâdir Olan, Şiddetli Yakalayış Sahibi,
(Dilediğini Yapmaya) Muktedir Olan.”

Mâü’l-Ayneyn (Kuddise Sirruhû) bu terkîb-i şerîf hakkında şöyle demiştir: “Bu esmâ-i şerîfe **Azrâil** (Aleyhisselâm)ın zikirleridir. Bu ism-i şerîflerin en önemli hâssaları; din düşmanlarını kahretmek, yardıma nâil olmak, düşmanlara karşı zaferyâb olmak, zâlimlerin yurtlarını helak etmek, işlerini bozmak, güçlerini iptal etmektir. Hâsılı kelam bu terkipteki ism-i şerîfleri zikredenlere **Allâh-u Te‘âlâ** bir heybet libâsı giydirecek onu çok kuvvetli ve aziz kılar.” (Mâü’l-Ayneyn, Na‘tü’l-bidâyât ve tavsifü’n-nihâyât, sh:624)

BU TERKÎB-İ ŞERÎFTEKİ ESMÂ-İ HÜSNÂNIN HAVÂSSİ

«الْقَهَّارُ، الشَّدِيدُ»

“Ziyâdesiyle Kahredici, (Azâbı) Şiddetli Olan.”

- Bu ism-i şerîfleri zikredenler her nereye yönelirlerse yönelsinler, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle gâlip olurlar, güçlü olurlar ve çok sevilirler.

- Bu ism-i şerîflerin teksir yolu üzere, sekize sekize bir kare olarak temiz bir deri üzerine yazılı olan vefk-i şerîfini nuska yaparak sağ pazısına bağlayan kişiye kimse düşmanlık edemez, etmeye çalışırsa da mağlup olur. Zikredilen vefk-i şerîf şöyledir:

د	ي	د	ش	ر	ا	ه	ق
ر	ش	ا	د	ه	ي	ق	د
ه	د	ي	ا	ق	ش	د	ر
ق	ا	ش	ي	د	د	ر	ه
د	ي	د	ش	ر	ا	ه	ق
ر	ش	ا	د	ه	ي	ق	د
ه	د	ي	ا	ق	ش	د	ر
ق	ا	ش	ي	د	د	ر	ه

«الْمُذِلُّ، الْمُنتَقِمُ»

“Zelil Eden, İntikam Alan.”

- Bu ism-i şerîfler zâlimlerin yurtlarının helak olması, aralarında harp gerçekleşmesi ve böylece kâfirlerin mahvolması niyetiyle okunur.

- Bir kimse bu ism-i şerîflerin ilki olan «الْمُذِلُّ» ism-i şerîfini 770 kere, diğeri olan «الْمُنْتَقِمُ» ism-i şerîfini ise 360 kere cumartesi günü işrak namazından sonra zikreder de, bunların peşinden bir din düşmanı kâfirin helak olması için beddua ederse, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle o zâlim o anda (en kısa zamanda) helak olur.

Bu kişi bu zikirleri yaparken o zâlimi tasavvur etse (hayalinde canlandırırsa), peşine ona ismen beddua etmese de **Allâh-u Te‘âlâ** o kişinin intikamını o zâlimden alır.

- Her kim hicrî bir ayın son üç günü içerisindeyken, bu ism-i şerîflerin harflerini «ال م ذ ل ا ل م» şeklinde ayrı ayrı olarak haksız yere insanlara zulmeden zâlim bir hâkimin veya her hangi

bir zâlimin kapısının üzerine yazarsa, o hâkim en kısa zamanda görevinden azledilir ve ebediyen bir daha o görevine geri gelemez.

«الْمُمِيتُ»

“Öldüren.”

- Bu ism-i şerîfi zikredenlerden şehvet, kendini büyük görme ve kibir gibi kötü haller zâil olur.

- Her kim bu ism-i şerîfi 521 tane hurma çekirdeğinden her biri üzerine 6 kere okur da o çekirdekleri kendisine zulmeden bir din düşmanının şahsının sureti olarak hayal eder ve sonra o kişinin niyetine cenaze namazı kılsa şüphesiz o şahıs **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle kısa bir zaman içerisinde ölür. Bu, ilginç sırlardandır. Ancak şunu bilmek gerekir ki duasıyla ölümüne sebep olduğu kişiyi silahıyla öldürmüş gibi ahirette katil muamelesi göreceğini düşünerek insan nefsanî öfkelere kapılıp böyle şeylere tevessül etmemelidir. Ancak dinine, namusuna, vatanına vesair kutsallarına musallat olan ve İslam’a göre katli mücip zararlar verdiğine kanaat getirdiği kişilere bunu uygulayabilir.

- Bu ism-i şerîfin teksir yolu üzere olan vefk-i şerîfini dalağında rahatsızlık olan kişi şap üzerine yazıp üzerinde taşırrsa, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle 3 gün sonra hastalığından kurtulur.

Bahsedilen vefk-i şerîf şöyledir:

ت	ي	م	م
م	ي	م	ت
م	ي	ت	م

«الْقَائِمُ، الْقَوِيُّ، الْقَادِرُ»

“Her Zaman Var Olan, Kuvvetli Olan, Kâdir Olan.”

- Bu ism-i şerîfleri zikreden zâhiri ve bâtını kuvvetlenir. Özellikle de ağır ve zor işler yapanlar, zahmetli sanatlarla uğraşanlar bu sayede çok büyük kuvvet bulurlar.

«ذُو الْبَطْشِ الشَّدِيدِ، الْمُقْتَدِرُ»

“Şiddetli Yakalayış Sahibi, (Dilediğini Yapmaya) Muktedir Olan.”

- Her kim bu ism-i şerîfleri zikrederse, **Allâh-u Te‘âlâ** ona zulmedenlerin zulmünü iptal eder ve ona zulmedenleri en kuvvetli bir şekilde yakalar. (Mâü'l-'Ayneyn, Na'tü'l-bidâyat ve tavsîfü'n-nihâyât, 2/643-645; Ebû Muhammed el-Yâfi'i, ed-Dürü'n-nazîm fi Havâssil-Kur'âni'l-'Azîm, sh:64-65)

RASÛLÜLLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHİ VE SELLEM)İ GÖRMEK İÇİN OKUNACAK “SALÂTÜ’T-TÂC” SÎĞASI.

Bazı velîlerden nakledildiğine göre; Hindistan ve Filipinlerde İslâmiyeti neşreden büyük velîlerden biri olan Zekerıyyâ el-Ensârî (*Kuddise Sirruhû*)nun telif ettiği bu sîğayı okumanın bir takım faydaları vardır:

Bu sîğayı bir üç yedi gibi tek sayı üzere uyumadan evvel, özellikle cuma ve pazartesi gecelerinde okumaya devam eden kişiler Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)i görmekle şereflenirler.

Bu sîğayı okumaya devam edenler rızıklarında kolaylık ve bereket görürler.

Yine böylece belalardan ve sıkıntılardan kurtulurlar.

Bu sîğayı 41 gün boyunca 41 kere okuyanların ne sıkıntısı varsa Allâh-u Te’âlâ onların mühim işlerine kâfi gelir, kederi ve üzüntüyü onlardan giderir. Bu sîğa belâya ve imtihana tutulmuş kim-seler için çok faydalıdır.

Kutsal emanetlerin dünyadaki en büyük sahibi ve hâmisi olan Şeyh Ahmed el-Hazrecî'nin bazı Hind meşâyihından nakline göre; her kim bu sîğayı yirmibir gün boyunca her gün onbir kere okur, bu arada haramlardan ve mekruhlardan sakınır, sonra Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in saç-ı şerifini veya ondan bir teli ziyaret eder de onun karşısında bu salât-ü selâmı yedi kere okursa o saç teli hareket eder. Tabi ki bu okuyan kişinin ihlasına ve samimiyetine bağlıdır, herhangi bir zikir veya salevât hakkında varid olan sayıya riayetle amel edilir fakat vaad edilen müjde hasıl olmazsa mutlaka okuyan kişinin, helal yemek, haramlardan sakınmak, kalp huzurunu temin etmek ve ihlas sahibi olmak gibi şartlardan birini ihlal etmesi buna sebep olmuş demektir.

TAÇ SALÂTİNİN OKUNUŞU

”اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدٍ صَاحِبِ التَّاجِ وَالْمِعْرَاجِ وَالْبُرَاقِ وَالْعَلَمِ.
دَافِعِ الْبَلَاءِ وَالْوَبَاءِ وَالْقَحْطِ وَالْمَرَضِ وَالْأَلَمِ. اِسْمُهُ مَكْتُوبٌ مَرْفُوعٌ مَشْفُوعٌ مَنْقُوشٌ
فِي اللُّوحِ وَالْقَلَمِ، سَيِّدِ الْعَرَبِ وَالْعَجَمِ، جِسْمُهُ مُقَدَّسٌ مُعَطَّرٌ مُطَهَّرٌ فِي الْبَيْتِ وَالْحَرَمِ
، شَمْسِ الضُّحَى، بَدْرِ الدُّجَى، صَدْرِ الْعُلَى، نُورِ الْهُدَى، كَهْفِ الْوَرَى، مِصْبَاحِ الظُّلَمِ،
جَمِيلِ الشِّيمِ شَفِيعِ الْأُمَمِ صَاحِبِ الْجُودِ وَالْكَرَمِ، اللَّهُ عَاصِمُهُ، وَجِبْرِيلُ خَادِمُهُ،
وَالْبُرَاقُ مَرْكَبُهُ، وَالْمِعْرَاجُ سَفْرُهُ. وَسِدْرَةُ الْمُتَهَيِّ مَقَامُهُ، وَقَابَ قَوْسَيْنِ مَطْلُوبُهُ
، وَالْمَطْلُوبُ مَقْصُودُهُ، وَالْمَقْصُودُ مَوْجُودُهُ. سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ، خَاتِمِ النَّبِيِّينَ شَفِيعِ
الْمُذْنِبِينَ، أَنِيسِ الْغَرِيِّينَ، رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ. رَاحَةَ الْعَاشِقِينَ، مُرَادِ الْمُشْتَاقِينَ، شَمْسِ
الْعَارِفِينَ سِرَاجِ السَّالِكِينَ، مِصْبَاحِ الْمُقَرَّبِينَ. مُحِبِّ الْفُقَرَاءِ وَالْغُرَبَاءِ وَالْمَسَاكِينِ. سَيِّدِ
الثَّقَلَيْنِ، نَبِيِّ الْحَرَمَيْنِ، إِمَامِ الْقِبْلَتَيْنِ، وَسَيِّدِنَا فِي الدَّارَيْنِ، صَاحِبِ قَابِ قَوْسَيْنِ.

مَحْبُوبِ رَبِّ الْمَشْرِقَيْنِ وَالْمَغْرِبَيْنِ ، جَدِّ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ ، مَوْلَانَا وَمَوْلَى الثَّقَلَيْنِ ،
أَبِي الْقَاسِمِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ نُورٍ مِنْ نُورِ اللَّهِ. يَا أَيُّهَا الْمُشْتَاقُونَ لِ نُورِ جَمَالِهِ ،
صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا.

”اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ“

“Ey Allâh! Efendimiz ve dostumuz Muhammed’e salât eyle. O ki; Tâc, Mi’râc, Burâk ve Sancak sahibidir, belayı, vebayı, kıtlığı, hastalığı ve acıyı defedendir.

Onun ismi Levh(-i Mahfûz)da ve Kalem’de yazılmış, yüceltilmiş, şefaatçi kılınmış ve nakşedilmiştir. Arabın ve Acemin Efendisidir. Onun cism-i şerifi Beytullâh’da ve Harem-i şerifte kutsanmıştır, ıtırlanmıştır, tertemiz edilip nurlu kılınmıştır.

Kuşluk vaktinin güneşidir, karanlığın dolunaydır, yüceliğin öncüsüdür, hidâyetin nûrudur, yaratıkların sığınağıdır, karanlıkların kandilidir, güzel huyların sahibidir, ümmetlerin şefaatçisidir, cömertlik ve kerem sahibidir.

Koruyusucu Allâh’dır, (vahiy getirme ve Mi’râc gecesi ziyaretlerini gerçekleştirme hizmetlerini gören) hâdimi Cibrîl’dir, merkebi Burâk’dır, yolculuğu Mi’râc’dır, makamı Sidretü’l-Müntehâ’dır, matlûbu (arzusu) Kâbe Kavseyn (makamına erişmek)dir, matlûbu maksûdudur, maksadı ise mevcûdudur (yani Allâh-u Te’âlâ’yı ziyaret gayesine ulaşmıştır).

Rasüllerin efendisidir, nebîlerin sonuncusudur, günahkârların şefaatçisidir, gariplerin yoldaşdır, âlemlerin rahmetidir, âşıkların rahatlatıcısıdır, müştakların murâdıdır, (Allâh-u Te’âlâ’yı bilen) âriflerin güneşidir, (Allâh-u Te’âlâ’yı bulma yoluna giren) sâliklerin kandilidir, (Allâh-u Te’âlâ’ya mânen çok yakın olan) mukarreblerin ziyâsıdır, fakirleri, garipleri ve düşkünleri çok sevendir, ins-ü cinnin efendisidir, iki Harem’in peygamberidir, iki kıblenin imamıdır, iki cihanda vesilemizdir, iki yay miktarı yakınlığın sahibidir, iki doğuyla iki batının Rabbinin sevgilisidir, Hasen ile Huseyn’in dedesidir, bizim velîmiz, insü cinnin de yâridir.

O ki Allâh’ın nûrundan bir nur olan Ebu’l-Kâsim Abdullâh oğlu Muhammed’dır.

Ey onun cemâlinin nûruna âşık olanlar! Ona, Ehl-i Beyt’ine ve sahâbesine salât edin ve tam bir selam ile selam edin.”

KENDİSİNİ OKUYANIN HATTA BAKANIN BÜYÜK ŞEFAATE ULAŞACAĞI “SALEVÂTÜ’L-HİTAM ALE’N-NEBİYYİ’L HATTÂM” SİĞASI

İbnü Âbidîn (Rahimehullah)ın beyanı vechile; Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu salevatı telif eden İmam-ı Sekkaf Hazretlerine mânâ âleminde : “**Ey Abdullah! Sana ve telif ettiğin bu salevata bir mükafat olarak bunu okuyan veya buna bakan kişilere dahi hüsn-ü hâtime (imanla güzel ölüm) ve şefaat-i kübra (mahşerde en büyük yardımımı) söz veriyorum**” buyurmuştur.

(İbnü Âbidîn, Ukûdü’l-leâli fi’l-esânidi’l-avâli, Sh:472-473)

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سُلَّمِ الْأَسْرَارِ الْإِلَهِيَّةِ الْمُنْطَوِيَّةِ فِي الْحُرُوفِ الْقُرْآنِيَّةِ، مَهْبِطِ الرَّقَائِقِ الرَّبَّانِيَّةِ النَّازِلَةِ فِي الْحَضْرَةِ الْعَلِيَّةِ الْمَفْصَلَةِ فِي الْأَنْوَارِ بِالنُّورِ، الْمُتَجَلِّيَّةِ فِي لُبَابِ بَوَاطِنِ الْحُرُوفِ الْقُرْآنِيَّةِ الصَّفَائِيَّةِ، فَهُوَ النَّبِيُّ الْعَظِيمُ، مَرْكَزُ حَقَائِقِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ، مُفِيضِ الْأَنْوَارِ إِلَى حَضْرَاتِهِمُ الْمَخْصُوصَةِ الْخْتِمِيَّةِ، شَارِبِ الرَّحِيقِ الْمَخْتُومِ مِنْ بَاطِنِ بَاطِنِ الْكِبْرِيَاءِ، مُوَصِّلِ الْخُصُوصِيَّاتِ الْإِلَهِيَّاتِ إِلَى أَهْلِ الْأَصْطِفَاءِ، مَرْكَزِ دَائِرَةِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْأَوْلِيَاءِ، مُنْزِلِ النُّورِ بِالنُّورِ، الْمَشَاهِدُ بِالذَّاتِ الْمُكَاشِفُ بِالصِّفَاتِ، الْعَارِفُ بِظُهُورِ الْقُرْآنِ الذَّاتِيِّ فِي الْفُرْقَانِ الصِّفَاتِيِّ، فَمِنْ هَهُنَا ظَهَرَتِ الْوَحْدَتَانِ الْمُتَعَاكِسَتَانِ الْحَاوِيَتَانِ عَلَى الطَّرْفَيْنِ.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَاحِبِ اللَّطِيفَةِ الْقُدْسِيَّةِ الْمَكْسُوءَةِ بِالْأَكْسِيَّةِ الثُّورَانِيَّةِ، السَّارِيَّةِ فِي الْمَرَاتِبِ الْإِلَهِيَّةِ الْمُتَكَمِّلَةِ بِالْأَسْمَاءِ وَالصِّفَاتِ الْأَزَلِيَّةِ، وَالْمُفِيضَةِ أَنْوَارَهَا عَلَى الْأَرْوَاحِ الْمَلَكُوتِيَّةِ، الْمُتَوَجِّهَةِ فِي الْحَقَائِقِ الْحَقِيقِيَّةِ، النَّافِيَةِ لِظُلُمَاتِ الْأَكْوَانِ الْعَدَمِيَّةِ الْمَعْنَوِيَّةِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ الْكَاشِفِ عَنِ الْمُسْمَى بِالْوَحْدَةِ الذَّاتِيَّةِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ جَامِعِ الْإِجْمَالِ الذَّاتِيِّ الْقُرْآنِيِّ، حَاوِيِ التَّفْصِيلِ الصِّفَاتِيِّ الْقُرْآنِيِّ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَاحِبِ الصُّورَةِ الْمُقَدَّسَةِ الْمُنْزَلَةِ مِنْ سَمَاءِ قُدْسٍ غَيْبِ الْهُويَّةِ الْبَاطِنَةِ، الْفَاتِحَةِ بِمِفْتَاحِهَا الْإِلَهِيِّ لِأَبْوَابِ الْوُجُودِ، الْقَائِمِ بِهَا مِنْ مَطْلَعِ ظُهُورِهَا الْقَدِيمِ إِلَى اسْتِوَاءِ إِظْهَارِهَا لِلْكَلِمَاتِ التَّامَاتِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى حَقِيقَةِ الصَّلَوَاتِ، وَرُوحِ الْكَلِمَاتِ، قِوَامِ الْمَعَانِي الذَّاتِيَّاتِ، وَحَقِيقَةِ الْحُرُوفِ الْقُدْسِيَّاتِ، وَصُورِ الْحَقَائِقِ الْقُرْآنِيَّةِ التَّفْصِيلِيَّاتِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَاحِبِ الْجَمْعِيَّةِ الْبُرْزَخِيَّةِ، الْكَاشِفَةِ عَنِ الْعَالَمَيْنِ، الْهَادِيَّةِ بِهَا إِلَيْهَا هِدَايَةَ قُدْسِيَّةً، لِكُلِّ قَلْبٍ مُنِيبٍ إِلَى صِرَاطِهَا الرَّبَّانِيِّ الْمُسْتَقِيمِ فِي الْحَضْرَةِ الْإِلَهِيَّةِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ مُوَصِّلِ الْأَرْوَاحِ بَعْدَ عَدَمِهَا إِلَى نَهَايَاتِ غَايَاتِ الْوُجُودِ وَالنُّورِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَاسِطَةِ الْأَرْوَاحِ الْأَزَلِيَّةِ فِي الْمَدَارِجِ الظُّهُورِيَّةِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَاحِبِ الْحَسَنَاتِ الْقُدْسِيَّةِ الْجَاذِبَةِ لِلأَرْوَاحِ الْمَعْنَوِيَّةِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَاحِبِ الْحَسَنَاتِ الْوُجُودِيَّةِ الذَّاهِبَةِ لِظُلُمَاتِ الطَّبَائِعِ الْحَسِيَّةِ وَالْمَعْنَوِيَّةِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ مُسْتَقَرِّ بُرُوزِ الْمَعَانِي الرَّحْمَانِيَّةِ، مِنْهَا خَرَجَتِ الْخُلَّةُ الْإِبْرَاهِيمِيَّةُ، وَمِنْهَا حَصَلَ الْبَدَاءُ بِالْمَعَانِي الْقُدْسِيَّةِ لِلْحَقِيقَةِ الْمُسَوِيَّةِ. اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ الَّذِي جَعَلْتَ وَجُودَكَ الْبَاقِي عَوْضًا عَنْ وَجُودِهِ الْفَانِي صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى أَصْحَابِهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ.

